AMALIA WALDEN

Dacă treci râul

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Rebecca Menteith tocmai intră pe șoseaua ce ducea la Timaru. Spre est sclipeau apele Golfului Caroline, spre sud, în fața ei, șerpuia Șoseaua Stafford, iar la vest, dealurile și colinele străjuiau pe distanță de mile drumul la capătul căruia erau Alpii de Sud.

Cu o lună în urmă, își închipuise că noua ei carieră de scriitoare independentă o va duce mai întâi la Fiordland unde, în mijlocul singurătății, va încerca să scrie o carte, în loc de a mai edita scrierile altora. Dar acum, așa cum s-a întâmplat de atâtea ori în ultimul timp, trebuia să-și întrerupă planurile și să încerce, așa cum spusese cu desperare mătușa Mirrie, s-o ajute pe verișoara sa.

Totuși, de data aceasta, ar putea exista niște compensații. Verișoara ei se afla în cel mai misterios loc posibil: în creierul munților, unde fiecare clipă era o provocare spre o nouă

aventură. Cu siguranță, un loc foarte ciudat pentru verișoara aceasta a ei, mereu fără astâmpăr, mereu în mișcare. De data aceasta, însă, toți crezuseră că dragostea acesteia pentru un fermier din vârful muntelui avea să facă minuni.

Mătușa Mirrie venise cu ideea ciudată că, dacă verișoara ei apropiată ar merge să locuiască acolo, nu ar mai părea că locul acela e atât de îngrozitor de izolat. "Are nevoie de cineva din familie care să meargă s-o viziteze, și tu întotdeauna ai știut să-i ridici moralul și să-i dai curaj, Rebecca. Providența a vrut să ai drum spre sud".

Rebecca n-ar fi numit aceasta un semn al providenței, ci mai degrabă o pacoste. Timp de doi ani, plănuise și strânsese bani să plece de la ziarul unde era redactorul paginii pentru femei și copii, să închirieze o rulotă de la niște prieteni din Dunedin și să încerce să scrie romanul care pur și simplu se cerea scris. Acum, trebuia să amâne îndeplinirea acestui vis ca să-și ajute verișoara să se adapteze vieții retrase de la munte, după ce-și petrecuse mare parte din cei douăzeci și cinci de ani de viață colindând metropolele lumii.

Pentru o clipă, și pentru prima dată în viața ei, Rebecca simți o ușoară umbră de gelozie. Ea însăși își dorise, în mod inexplicabil, să trăiască la munte, însă niciodată nu reușise să stea mai mult de o zi sau două acolo. Nici măcar nu-nvățase să schieze, deși verișoara ei care călătorise atât de mult în străinătate cu părinții și mersese în cele mai sofisticate stațiuni montane, era expertă.

De fapt, acest lucru îi făcuse pe toți să spere că noua logodnă nu va fi un dezastru.

Ți-o puteai imagina pe Becky în stațiunile montane de lux din Elveția sau Franța, în cafenele și hoteluri – o prezență strălucitoare care se făcea întotdeauna remarcată, dar nu într-o fermă îndepărtată unde câteodată un râu peste care nu exista pod își ieșea din matcă, o izola complet de restul lumii.

Era ciudat ce firi diferite aveau cele două fete, și asta cu atât mai mult cu cât erau aproape identice ca înfățișare și aveau chiar și același nume. Asemănarea lor nu era totuși surprinzătoare: mamele lor erau surori gemene, iar tații, frați. Ele însele fuseseră luate adesea drept gemene. Rebecca era o idee mai înaltă și poate să fi avut un kilogram în plus, dar amândouă aveau aceleași trăsături delicate: conturul feței perfect oval, sprâncenele arcuite, ochi albaștri și păr arămiu. Rebecca, însă, avea o fermitate și o tărie de caracter ce o purtase năvalnic prin tot felul de cruciade și aventuri neortodoxe, pe când Becky era genul mai stabil, mai casnic, mai atașat.

Mamele lor se amuzaseră în ceea ce privește numele fetelor. Becky se născuse în India, unde tatăl ei fusese trimis ca ambasador pentru câțiva ani. Rebecca se născuse în Noua Zeelandă. În timpul sarcinii, cele două surori făcuseră schimb de idei de nume în scrisorile pe care și le trimiseseră. Astfel, pe Rebecca ar fi trebuit s-o cheme Prudence – un nume care s-ar fi dovedit, total nepotrivit, iar pe Becky, Angela, numai că, aproape înainte să nască – la o diferență de o săptămână, prima

născându-se Rebecca – amândurora le veni aceeași idee, și anume copilul, dacă era fetiță, avea să poarte numele bunicii materne. Așadar, la distanță de mii de mile, au fost botezate două Rebecca Menteith.

Cum serviciul lui Alan Menteith în diplomație îl purtase prin numeroase locuri nesigure din lume, sau în locuri unde nu se putea asigura un învățământ ortodox, Becky își petrecuse mare parte din viață în Noua Zeelandă, cu părinții Rebeccăi. În vacanțe, mergea la proprii ei părinți care o răsfățau nebunește, pentru a compensa timpul în care nu erau împreună. Chiar după ce devenise de acum adultă, Becky nu renunțase la acele vacanțe fabuloase, motiv pentru care nici nu avusese vreodată o slujbă stabilă. Lucra ocazional la biroul tatălui ei, iar când se întorcea în Noua Zeelandă se baza pe suma generoasă de bani pe care acesta i-o asigura.

Rebecca intră cu mașina închiriată pe o stradă laterală și opri în fața hotelului unde mătușa Mirrie îi rezervase o cameră pentru a rămâne pe timpul nopții.

"I-am spus lui Becky, povestise mătușa Mirrie ca, ori de câte ori simte că nu mai poate suporta singurătatea, să meargă la Timaru la hotel. Tare mult aș vrea ca, de data aceasta, să reușească să se stabilească".

Nici nu era de mirare! Era a treia logodnă a lui Becky. Unchiul Alan încercase să o împiedice, dându-și bine seama că viața aceea la munte pe care Becky o visa n-avea să fie numai schi și excursii. E adevărat, Becky se plictisise repede și de cele

două relații anterioare, dar cel puțin acolo erau potrivite, pe când actuala era cea mai incompatibilă cu putință.

Mătușa Mirrie era terorizată de ideea că, dacă Becky rupea încă o dată logodna, nici un bărbat nu o va mai lua de soție. Becky plecase foarte încrezătoare. Considera Craigievar unul din locurile de mare atracție din district și spera ca mătușa cea bogată a lui Lennox să-i cumpere un teren de mii de acri și să le construiască o casă nouă; atunci, ar avea acces la noile pârtii de schi, iar când se va finaliza construcția podului pe proprietatea învecinată, nu vor mai depinde deloc de toanele acelui râu învolburat care, din când în când, le taie accesul la șoseaua de legătură. Acestea fuseseră speranțele...

Acum, însă, din scrisorile pe care Becky le scria părinților – aceștia locuiau în Auckland, ca și Rebecca – reieșea că familia o trata îngrozitor. Asta o făcea pe Rebecca să fie foarte sceptică în privința modului cum avea să fie primită – ea, o replică perfectă a celei pe care cei de acolo o repudiau. Totuși, din moment ce călătorea spre sud, ar fi fost egoism din partea ei să refuze rugămintea mătușii Mirrie și să nu treacă pe la Becky să vadă cum stau lucrurile. Avea s-o sune pe aceasta, s-o roage să vină la Timaru câteva zile, apoi o va însoți până acasă.

– Am o cameră rezervată pentru una sau două zile, spuse ea recepționerei. Mă numesc Rebecca Menteith.

– Bine, dar... ați luat cheia acum un sfert de oră, bâigui recepționera complet zăpăcită și v-ați dus deja valiza sus... Iertați-mă, nu mai înțeleg nimic.

– Tocmai am sosit din Christchurch. Trebuie să fie o greșeală. Ah, înțeleg. Trebuie să fie verișoara mea – același nume, aceeași înfățișare. Suntem în mod curent confundate una cu cealaltă. Ea locuiește dincolo de Lacul Tekapo, iar eu intenționez să stau câteva zile la ea; probabil a venit să mă întâmpine și a urcat deja în camera pe care mama ei a rezervat-o pentru mine. Îmi pare rău pentru confuzia creată.

– Of, Doamne, credeam că am vedenii; parcă asistam la derularea unei imagini în reluare. Ați spus "verișoare", ori nici surorile gemene n-ar semăna mai bine.

– Mamele noastre sunt surori gemene, iar tații frați. Cred că e vorba de un caz ciudat de reproducere a acelorași gene. Mai am un frate, dar nu semănăm absolut deloc unul cu celălalt. Pe când, asemănarea dintre mine și Becky ne-a adus mereu numai încurcături. Acum, urc s-o văd.

– Nu arăta prea bine. În orice caz, dacă dorește să rămână, rezervarea e pentru cameră dublă, neavând locuri libere decât așa.

Rebecca urcă, îngrijorată. Dacă pentru un străin era evident că Becky nu arăta tocmai bine, înseamnă că era destul de grav. O iubea pe Becky, deși nu prea o admira.

Când intră în cameră, Becky stătea pe un scaun și privea pe fereastră, cu un aer deprimat.

– Ah, Rebecca! strigă ea văzând-o și ridicându-se imediat s-o îmbrățișeze. Nu speram să fii aici înainte de prânz. Nu am mai putut suporta nici o clipă în plus acea casă și acei oameni îngrozitori, așa că am fugit. După care, izbucni în plâns.

Rebecca o lăsă să plângă, rostind doar din când în când, cuvinte de alinare. De data aceasta, experiența prin care trecea verișoara ei trebuie să fi fost extrem de neplăcută: să-ți vizitezi viitorii socri și să descoperi că nu ești deloc primită cu bucurie. Trecu destul de mult timp până când Becky reuși să devină coerentă.

– Poate că ar fi trebuit să-mi închipui cum va fi, dar când Lennox mi-a vorbit despre fermă, mi s-a părut că e un fel de prelungire a vieții de la Chateau... știi.... schi și mese rafinate, totul cu iz elvețian.

– Și, în loc de asta, ai găsit acolo o existență dusă în condiții primitive. Era de așteptat, draga mea. Tu și Lennox v-ați întâlnit pe muntele Ruapelm într-o atmosferă artificială; te-ai îndrăgostit de locurile acelea și de el, apoi ați venit în Auckland, ați trăit emoția logodnei, apoi pentru scurt timp, v-ați scris scrisori de dragoste, după care ai mers la acea fermă de oi din munți. Părea plin de farmec, dar, în cele din urmă, nu e decât o fermă foarte izolată, unde, chiar dacă, să zicem c-ar merge cu schiurile să adune oile, nu ai altceva decât rutina bine încetățenită. Dar... există compensări, de exemplu, accesul la o nouă pârtie de schi. Apoi, Lennox este genul de individ care ar face să tresară inima oricărei fete.

– E ușor să filozofezi, Rebecca, atunci când nu ești în cauză. Cum ți-ar plăcea să te izolezi de toți colegii de redacție, de oamenii interesanți pe care îi întâlnești, de viața orașului?

– Becky dragă, asta și fac. Îmi iau o rulotă și mă izolez undeva ca să scriu o carte.

– Nu va dura mult. Vei tânji după oameni.

– E posibil. Dar, nu uita, tu vei avea un soț lângă tine.

– Problema a fost că Lennox a lipsit jumătate din timpul cât am stat acolo. Bărbații muncesc afară, câteodată rămân sus la cabane zile în șir. Eu, la rândul meu, am avut de făcut cele mai îngrozitoare munci gospodărești, fără nici o speranță de ajutor. Iar afară, totul e pustiu, cenușiu, anost. Uneori, viața nu e numai dură, ci chiar crudă.

– Dar doamna Ewan Fordyce? Nu se ocupă ea de totul iar tu, doar să ajuți? Nu ai fost prea explicită în scrisorile tale.

– S-a purtat acceptabil cu mine, dar trebuie să petreacă mult timp în sala de studiu cu copiii – fac cursuri prin corespondență. După părerea mea – și le-am spus-o și lor – ar fi mult mai bine să-i dea la un internat, deși sunt mici. În orice caz, mi-au dat mie în grijă toată gospodăria, pentru ca Sylvie să aibă mai mult timp. Cel puțin, Darroch Fordyce a venit cu ideea aceasta; mi-a spus direct ce pretenții are.

– Cine e? Am discutat doar puțin cu Lennox în timpul vizitei lui în Auckland, dar nu-mi amintesc să-l fi auzit vorbind de altcineva decât de Ewan.

– E fratele lui Ewan – un tip foarte aspru, dur. E mai mic decât Ewan, dar se pare că el e proprietarul terenului de la Craigievar, care aparținuse mătușii lor. Am impresia că Darroch a mers primul acolo. Tatăl lor lucrează în domeniul

construcțiilor navale în Port Chalmers – bănuiesc, de altfel, că mătușa este din partea tatălui și înoată în bani; încă mai are acțiuni în acea proprietate. Ewan și Sylvie au o locuință nouă, foarte frumoasă, dar pentru că Ewan e plecat în America de Sud ca să cumpere vite – sau să vândă... în sfârșit, ceva de genul acesta – ea a venit să stea la casa veche, părintească. De fapt, Ewan a vrut așa, ca să n-o lase singură. Nu e corect; această călătorie în America de Sud era programată pentru mai târziu și Lennox ar fi trebuit să meargă. Speram ca până atunci să fim căsătoriți și să-l însoțesc și eu. Știi, acum că tata și mama s-au stabilit în Noua Zeelandă, îmi lipsesc mult călătoriile.

Rebecca se abținu să-i aducă aminte că o mulțime de tinere făceau turul lumii întreținându-se singure, luându-și diferite slujbe în țările pe care le vizitau. Tăcu și ascultă mai departe.

– N-ar fi fost chiar atât de rău dacă n-ar fi avut proasta idee de a-și lăsa menajera să plece într-o lungă vacanță, la fiica ei căsătorită în Australia, în ideea că vin eu. Ai mai auzit așa ceva? Cred că Lennox a exagerat puțin – i-am și spus, de altfel – făcându-mă să-i cred mai înstăriți decât sunt în realitate. Ce rost are să faci atât caz de averea pe care o ai, când totul se reduce la mii de acri de pământ pustiu pe munte? Pentru mine, șederea aici nu a semănat deloc a vacanță. Gândește-te și tu, Rebecca, să fiu fără magazine, fără alți oameni, doar cu oile – nenumărate și proaste – cu amenințarea avalanșelor și pământul pustiu și atât de tare, chiar acum, în septembrie, încât auzi pașii pisicilor acelea absolut ridicole!

– Pisici ridicole? clipi nedumerită Rebecca. Și... cum pot fi niște pisici ridicole?

Trebuia s-o facă pe Becky să vadă și partea amuzantă... trebuia să existe și o parte amuzantă.

– Numele lor! Una enormă, roșcată, care lasă păr, numită Mehitabel, un motan alb cu negru care sare ca un câine de vânătoare după vânat, numit Jehosaphat și altul, ca o carapace de broască țestoasă, pe nume Zachariah. Știu cât îți plac pisicile, Rebecca, și nu pe ele sunt supărată. Încercam doar să-ți descriu ce se întâmplă acolo sus. Trebuie să mă ajuți. Sunt într-o situație îngrozitoare. Înghiți cu greutate, se scutură ca de un frison. Au cantități enorme de alimente și, când nu povesteau despre oi și despre cum este când rămân izolați din cauza căderilor de zăpadă și a ploilor, îmi spuneau cum făceau ei, la început, aprovizionarea pe un an întreg. Cred că, în condițiile acelea, orice femeie venită aici ajungea ușor la desperare. Sunt aprinse lămpi și focul în fiecare cameră, ca să nu înghețe țevile în timpul iernii... și consideră asta romantic! Nu mai face figura asta... entuziasmată, ca și cum ai asculta ceva extrem de interesant, de inedit. Asta e deformație profesională; te și văd scriind un articol pe această temă, dar, crede-mă, când ești acolo și trăiești totul pe pielea ta, e cu totul diferit. Când am obiectat că mi se dau prea multe de făcut și că asta nu mai e vacanță pentru mine, Darroch mi-a răspuns că nici nu era vorba despre vreo vacanță, că-l rugase pe Lennox să mă aducă fără întârziere, ca să aflu ce înseamnă viața în acea regiune. Ai zice că e tatăl lui Lennox, nu

vărul lui, bombăni ea. Mi-a spus că trebuie să înfrunt realitatea așa cum e, dacă intenționez să mă mărit cu Lennox, să mă asigur că nu e un simplu capriciu de moment alimentat de romantismul unei vacanțe petrecute într-o stațiune montană. L-am întrebat ce altceva puteau însemna diamantele de pe degetul meu, dacă nu intenția serioasă de a mă căsători, iar el a spus că întotdeauna considerase logodna ca pe o perioadă de probă înaintea căsătoriei și că, în acea regiune, se obișnuia să se invite viitoarele soții să vadă exact ceea ce înseamnă viața acolo, așa că, dacă mi se pare că nu pot face față, acum e timpul s-o spun.

Suna într-adevăr brutal. Cu siguranță, acest Darroch Fordyce fi putut prezenta situația cu mai multe menajamente. Parc-ar fi vrut ruperea logodnei. Sau, poate că viața acolo îi făcuse pe localnici să devină extrem de duri, poate că nu-și dădeau seama ce șoc însemna acel stil pentru persoane ca Becky. Tatăl ei lucrase în diplomație toată viața și, pentru Becky însăși, atunci când nu se afla în Noua Zeelandă, în timpul școlii, viața însemna dineuri, recepții, cocteiluri, călătorii: Londra, Paris, München, Toronto... iar acum, o fermă de oi în vârful muntelui. Rebecca recunoștea, cu toată onestitatea, că acel Darroch Fordyce avea dreptate, numai că se exprimase mult prea direct și nedelicat.

– Apoi am descoperit că Lennox nu are nimic din toate acestea, continuă Becky, furioasă. Darroch spunea că această mătușă a lor s-ar putea să-i cumpere o proprietate. După cum vorbesc despre ea, pare o adevărată scorpie. Vine aici din când

în când, dar, din fericire, de când sunt eu nu a apărut. E în Anglia, sau poate că s-a întors deja. Înoată în bani... călătorește în toată lumea, în timp ce alții trudesc pentru ca ea să aibă acești bani. Încă mai este interesată de această proprietate.

– A venit aici de la început, când nu erau decât niște condiții rudimentare?

– Da. Dar, crede-mă, acum își ia revanșa pentru toate lipsurile îndurate. Soțul ei a murit de mult, iar ea o duce foarte bine.

– A plecat de acolo când soțul ei a murit?

– Nu. A continuat să întrețină gospodăria împreună cu fiul ei câtva timp, apoi sănătatea acestuia s-a deteriorat. Nici nu-i de mirare! Trebuie să fie în apropiere de un spital, deci la oraș. Așadar, acum nepoții ei au grijă de fermă. Ea are sacii cu bani, intenționează să-i cumpere lui Lennox un teren, să-i construiască o casă... Dacă are atât de mulți bani, ar trebui s-o convingă să-i cumpere o fermă lângă Timaru. I-am spus lui Lennox că, astfel, ar avea acces mai ușor la piețe și transport și ar fi în interesul lui – mult mai bine decât să rămână să trudească unde e acum.

– Și el ce-a spus?

– Nici nu a vrut să audă. A spus că mă voi obișnui cu muntele, că nu a existat femeie să nu se fi obișnuit. Își întinse mâinile într-un gest de neputință. A fost imposibil să-l conving. Așadar, renunț, plec.

– Pleci? Bine, dar văd că porți inelul de la el.

– Am fost suficient de prevăzătoare pentru a mai lăsa o portiță deschisă. Lennox adoră pământul pe care calc. Până la urmă se va lăsa convins.

Expresia "adoră pământul pe care calc" o deranjă pe Rebecca. Avea ceva nu numai demodat, dar și ireal. Căsătoria trebuia să fie un parteneriat, nu o adorare de zeițe. Ciudat... Becky era o fire slabă care întotdeauna renunța când ceva i se părea prea greu de realizat, dar, pe de altă parte, avea o tenacitate căreia era dificil să i te împotrivești, așa că era foarte posibil ca Lennox să renunțe la viața pe care o iubea și să înceapă o existență care nu i-ar aduce niciodată satisfacții. Când venise în Auckland și-l cunoscuse, îi plăcuse de el și-l respectase, dar, sigur, în acel scurt răstimp nu-l putuse evalua suficient.

– Bun, și atunci, cum ai plecat?

Inima Rebeccăi se strânse văzând-o pe Becky luându-și un aer evaziv, căci recunoștea semnele: va spune parte din adevăr, dar în nici un caz tot adevărul.

– Păi... bărbații erau cu oile, în vale. Sylvie era ocupată în camera de studiu. A venit un camion uriaș cu un transport de bidoane. Sylvie m-a rugat să pregătesc micul dejun al șoferului. De fapt, știam ziua venirii lui și speram să pot pleca împreună cu el. Îmi făcusem deja bagajul și scrisesem un bilet. Mi-am dat seama că trebuie să acționez drastic, ca să-i fac să înțeleagă ce mult înseamnă pentru mine să fiu în apropierea unui oraș. Toată lumea mă consideră incapabilă de a lua decizii, așa că toți

mă necăjesc... chiar și tu, Rebecca și tata. De data aceasta, însă, am făcut-o, și presupun că astfel l-am convins pe Lennox că altă soluție nu există. I-am scris că merg acasă – așa, ca să-i pun la încercare dragostea. Era o scrisoare foarte bună. I-am explicat că nu intenționez să-mi petrec restul vieții pe o bucată stearpă de pământ, la bunul plac al apelor învolburate ale unui râu din Alpii de Sud; și că, dacă mă vrea, va trebui să accepte să ne stabilim undeva la depărtare de zece mile de un oraș. Ei, ce crezi?

– Ce cred? Că ți-ai stricat notesul și l-ai pierdut pe Lennox.

După o oră de discuții, încă nu ajunseseră la o părere comună. Totuși, Becky începuse să dea semne că e pe cale să cedeze.

– Nu-mi poți face o astfel de teorie, se plânse ea exasperată, din moment ce nu ai văzut tu însăți situația. Nu te-ai mai confruntat cu astfel de condiții până acum. Munții aceștia nu sunt ca Ruapelm care pare pur și simplu un teren de joacă. Sunt munți care impun condiții dure, nemiloase, iar bărbații se așteaptă ca și soțiile lor să facă față acestei vieți. Când îi vei vedea, te vei răzgândi. Iar cei de acolo trebuie să știe că lucrurile nu pot fi numai cum vor ei, că am și eu sprijinul familiei mele, tot așa cum ei îl sprijină pe Lennox. Ai putea să-l convingi ușor că e mai bine pentru toată lumea să ne stabilim mai aproape de lumea civilizată. Chiar ei au spus că trebuie să trăiască toți în bună înțelegere. Trebuie neapărat să vezi, Rebecca.

Avea dreptate. Și apoi, mătușa Mirrie o așteaptă cu o relatare exactă. Deocamdată, singura perspectivă certă era amenințarea ruperii logodnei. Desigur, mai bine decât o căsătorie destrămată, dar având în vedere că ultimii ani din viața lui Becky fuseseră presărați cu astfel de rupturi, bieții ei părinți nu făcuseră decât să tot explice și să se scuze prietenilor.

– Cred că te-ar respecta dacă ai merge acolo, insistă Becky văzându-și verișoara nehotărâtă. Pentru ei, familia contează foarte mult. Pe mine mă consideră un fel de pasăre a paradisului... un fel de pată de culoare efemeră în existența lor cenușie... în orice caz, nu ceva ce trebuie luat în serios. Dar e momentul să afle că și eu am o familie respectabilă și să nu mai creadă că părinții mei nu au rădăcini și duc o existență cosmopolită. Cam asta e mentalitatea localnicilor.

– Mă-ndoiesc... Majoritatea celor care se ocupă cu creșterea animalelor au o perspectivă foarte corectă asupra situației politice; piețele lor de desfacere sunt internaționale, iar aceste aspecte sunt negociate de oameni ca tatăl tău. Cred că ești obosită, Becky și nu vezi clar cum stau lucrurile.

– Cu atât mai mult trebuie să vezi. Nu mă dezamăgi, Rebecca, până acum m-ai ajutat întotdeauna. Da? Când aceasta capitulă în cele din urmă, o îmbrățișă. Ca ziaristă, sunt convinsă că știi cum să le vorbești ca să-i convingi că am dreptate. Știam eu că va fi cu totul altceva dacă vii. Fă-i să înțeleagă că mă căsătoresc cu mare plăcere cu un fermier de la șes.

– Nu vreau să fie avertizați de venirea mea. Poate că sunt atât de furioși din cauza plecării tale, încât s-ar putea nici să nu mai vrea să audă de încă o Menteith. Așadar, voi sosi pur și simplu. Râul acela poate fi trecut oricând prin vad?

– Absolut. Whakarite e un râu blând de când are albia consolidată.

Rebecca avea mari rețineri, dar, cine știe, poate că Becky avea dreptate susținând că o va ajuta dacă o rudă apropiată a ei discută situația cu familia lui Lennox. Și, dacă o putea scuti pe mătușa Mirrie de o grijă, atunci efortul ei merita făcut. Telefonă prietenilor ei să-i anunțe că mai întârzie câteva zile până își ia rulota, din cauza ocolului pe care îl face spre Lacul Tekapo.

Becky hotărî să rămână în Timaru până când Rebecca putea s-o anunțe de situația de la Craigievar.

– Cred că Lennox s-a mai calmat acum și, dacă-i spui că am rămas aici, în loc de a merge în Auckland, probabil că se va bucura că nu trebuie să plece prea departe să mă caute. Imediat ce va veni, am putea să mergem să prospectăm ce proprietate s-ar putea cumpăra în zonă.

Rebecca se abținu să-i spună că anticipa cu prea multă ușurință acest deznodământ fericit. Dacă Lennox și-a dat deja seama că nu are nici un rost să mai încerce, fiindcă Becky oricum nu se va acomoda niciodată la vreo fermă, fie ea aproape sau departe de oraș?

– Becky, poți să-mi împrumuți câteva pulovere groase? Intenționam să-mi cumpăr câteva din lână naturală, din zona de

sud, așa că nu sunt prea bine echipată pentru o aventură în munți.

Becky se oferi cu plăcere s-o ajute; își luase cu ea aproape toate lucrurile, ca să-i facă să înțeleagă cât de hotărâtă era. Și, după cât de nerăbdătoare se arăta s-o vadă pe Rebecca în drum spre fermă, se părea că într-adevăr ține la Lennox mai mult decât la ceilalți bărbați din viața ei.

Rebecca hotărî să ignore acea voce interioară care-i tot spunea că era o prostie din partea ei să se amestece într-o situație atât de delicată, cu o familie atât de dificilă. Dar... în definitiv, nu era prima dată când trebuia să rezolve problemele ei și, de obicei, ieșea victorioasă.

***

Nouăzeci și cinci de mile până la Tekapo, apoi aproximativ douăzeci spre Alpii de Sud, lanțul muntos de la extremitatea depărtată a Insulei de Sud a Noii Zeelande – ar fi fost un drum foarte pitoresc dacă Rebecca nu s-ar fi temut de primirea care urma să i se facă la Craigievar. Știa că trebuia să-și păstreze o atitudine imparțială în legătură cu acea familie. Becky era tentată să fie subiectivă, să se lase condusă de impulsul de moment. Și, de fapt, acum părea doar să-i ceară ei să confirme că acei oameni sunt imposibili, cruzi, intoleranți.

Se gândise, tot drumul, la fel de fel de formule de a se prezenta, ca apoi să le respingă, pe rând. Ar putea spune: "După cum vedeți, sunt verișoara lui Becky. Sper să nu considerați prezența mea inoportună, dar mătușa mea era îngrijorată și mă gândeam dacă nu cumva pot să ajut cumva". Sau, poate e mai bine să încep: "Presupun că vă surprinde să mă vedeți... pe mine, verișoara lui Becky, când ea nu este aici, dar ne-am întâlnit în Timaru și m-am gândit că am putea discuta puțin". Nu! Nu suna bine! Se va orienta pe moment. Este posibil să fie reticenți, s-o respingă. Ar fi bine să pună accent pe faptul că venise la rugămintea mamei lui Becky, deoarece aceasta nu se putuse deplasa, trebuind să-și îngrijească soțul bolnav. Și, în definitiv, dacă vor refuza să discute cu ea, se va întoarce la Tekapo. De fapt, chiar hotărî să înnopteze la Tekapo, pentru că porțiunea de drum care rămânea de parcurs era printr-o zonă necirculată, prin văi și trecători de munte. Își continuă călătoria ziua următoare, într-un peisaj de vis în care până și denumirile locurilor jucau cu ea un joc ciudat al simbolurilor: Lacul Apelor Învolburate, lanțul muntos "Actul... "Actul decizional", completă ea amuzată, râul "Rubicon", cel peste care se pășea în mod irevocabil. Bine, dar Becky urma să facă pasul decisiv, nu ea. Cel mult, putea să se gândească dacă pe ea avea s-o aștepte o victorie sau o înfrângere.

Ei bine, trecuse și râul, cu precauție, dar fără dificultate, pentru că nu plouase de zile în șir. Acum, se îndrepta spre casa în care erau Darroch, Lennox și Sylvie. Dintre toți, cel mai mult

se temea de Darroch – doar îl cunoscuse pe Lennox și îl simpatiza.

Casa se afla pe un dâmb, semeață, izolată, abia lăsându-se atinsă de razele soarelui. Priveliștea era mai austeră și mai înfricoșătoare decât își imaginase, trebui să recunoască Rebecca, dar tocmai asta o făcea mai provocatoare, mai misterioasă.

Coborî din mașină cu inima bătându-i cu putere. Chiar în acel moment se deschise o ușă la mijlocul unei verande lungi, cu ferestre și, ieși un uriaș cu umeri masivi, cu trăsături dure, parcă ar fi fost un chip cioplit în stânca muntelui, îmbrăcat cu haine ca de păstor, însăși culoarea părului și a pielii lui fiind un amestec din nuanțele muntelui, pădurii, pământului. Individul se opri, uluit, o așteptă să urce treptele, după care i se adresă:

– Nu pot să cred! Spune-mi, este o întoarcere pertinentă și plină de speranță sau ai uitat să iei ceva? Ai auzit cumva în ce situație ne aflăm și, ca urmare a unor neașteptate mustrări de conștiință, ai venit să încerci să dai o mână de ajutor? Așa e, Becky? Pentru că, dacă da, de dragul lui Lennox, îți mai dau o șansă să rămâi și, poate, când se va întoarce el din Auckland, unde a fugit după tine, vei ști mai bine ce vrei. Nu ai ajuns decât până la Tekapo? Ai auzit zvonuri în legătură cu ce s-a întâmplat?

– Ce să aud?

– Că Sylvie a fost internată de urgență... nu, nu e în pericol, dar e destul de grav – o criză acută de pietre la bilă. Suntem într-o situație... Lennox a pornit-o nebunește după tine în Auckland, Ewan e în America de Sud... aici sunt trei copii de

care trebuie avută grijă, toți oamenii mei sunt sus la colibe... Dar, cel puțin, te-ai întors.... tot e ceva!

Rebecca simți un nod în gât. Se părea că acest individ îi dădea lui Becky o a doua șansă. Ah, dac-ar fi convins-o să vină înapoi, cu ea, să lămurească lucrurile, în loc să fugă lăsând doar un bilet în urmă! În loc să încerce ea să intervină, ar fi trebuit s-o lase pe Becky să găsească soluția.

"Ah, Doamne, îndrumă-mă ce să fac!" Ca și cum, ai putea cere ajutorul lui Dumnezeu pentru a înșela! Sau... da? Nici ea nu știa, în orice caz, răspunsul veni în mod automat.

– M-a dezgustat propria mea renunțare atât de repede, Darroch, se auzi ea spunând cu o voce asemănătoare, spre propria sa surprindere, cu a lui Becky. Nu cred că mă înțlegi.... dar... totul e mult prea diferit de ceea ce-mi imaginasem. Voi mai încerca o dată.

Brusc, știu ce are de făcut: va lua locul lui Becky pentru câteva zile, apoi o va aduce aici – va găsi ea o modalitate – după care își va abandona rolul. Era totuși singura șansă a lui Becky de a-și salva logodna și a demonstra de ce este în stare.

Darroch încă o privea de parcă tot nu-i venea să creadă.

– De unde ai făcut rost de mașina asta?

– Din Timaru. Am închiriat-o.

– Ah... bună idee.

– Ei, și acum, nu fi foarte îngrijorat. Ne vom descurca noi cumva.

Era convinsă că, dacă Darroch ar fi știut că e verișoara lui Becky, nu ar fi acceptat-o, ori, acum, era neapărată nevoie de o femeie în acea gospodărie. Își luase un angajament pe care trebuia să-l ducă la bun sfârșit. Trecuse Rubiconul!

Capitolul 2

Intrată în joc, Rebecca nici nu mai îndrăzni să se gândească la ce face.

– Unde sunt copiii? Sunt foarte triști, bieții de ei?

Privirea surprinsă a lui Darroch o avertiza să fie mai atentă. Becky n-ar fi vorbit niciodată așa despre copii, ci mai degrabă s-ar fi arătat oarecum ostilă față de ei. Desigur, ea, Rebecca, n-ar fi putut fi niciodată ostilă, dar trebuia să aibă grijă să se arate mai reținută.

– Le-am dat diverse sarcini de îndeplinit afară. Îți duc eu bagajul din nou în camera ta. Apropo, copiii nu știu că ai plecat. Sylvie le-a spus că te-ai dus câteva zile la Fairlie, iar că Len este la un târg de oi. Ne-am gândit că, altfel, l-ar înnebuni cu tot felul de întrebări supărătoare la întoarcere. În mod normal, nu îi mințim, dar acum ne-ai pus într-o situație jenantă.

– Știu... Numai că, totul fiind atât de diferit de ceea ce înseamnă mediul meu de viață, am simțit că situația mă depășește. Când crezi că se întoarce Lennox?

Trebuia să știe, ca să poată discuta cu Becky la telefon și s-o convingă să vină.

– Habar n-am. A spus că mă sună când te găsește. Ar fi mai bine să telefonezi părinților diseară, să le spui ce s-a întâmplat și să-i rogi să-l trimită pe Len înapoi când apare. Aseară am fost atât de furios pe tine, încât ți-aș fi făcut eu însumi bagajul, convins fiind că o despărțire în acest stadiu este cel mai bun lucru dar acum, văd că devin mai indulgent. Dar, atenție, numai un pic mai indulgent. Și așa, pot spune că ai avut mare îndrăzneală să te întorci. Și, surprinzător, pari dispusă să ajuți. Nu înțeleg... E adevărat ce se spune, că nu e loc pentru două femei în aceeași bucătărie? Ai vrea să vezi cum e singură?

– Cam așa ceva. Ah, e îngrozitor. Îmi pare rău pentru Sylvie, dar e posibil să mă descurc mai bine singură.

– Când se va întoarce Sylvie, va veni și Ewan din călătorie și atunci vor merge acasă. Ciobanii pot mânca la ei, ceea ce înseamnă că nu vei mai avea de gătit decât pentru Lennox și pentru mine.

Cum ți se pare?

Rebecca încercă să găsească o cale de mijloc, pentru a nu părea prea schimbată dintr-o dată.

– Sună bine, dar poate că ar trebui să mă străduiesc mai mult. Sylvie nu va putea face un efort prea mare în

convalescență, așa că ar fi mai bine să mănânce toți aici, la fel ca până acum.

Un licăr de ceea ce-ar fi putut părea un vag respect apăru în ochii căprui ai uriașului, sub claia de păr decolorat de soare. Sigur că, dacă Becky avea să se întoarcă, va fi furioasă din cauza acestui angajament – să gătească pentru cinci persoane – dar va trebui să facă față.

– Momentan, oamenii sunt la cabana numărul doi și, din fericire, nu au știut nimic nici de absența lui Sylvie, nici de a ta, așa că li se poate spune și lor, ca și copiilor, că Lennox este în Timaru, la un târg de oi. Hai să intrăm, acum... E o adevărată ușurare să las acum în grija ta pregătirea cinei și copiii. După ce vom lua un prânz frugal, voi urca la Bluff Block să mut niște oi. Nu te chinui prea tare, dar în următoarele zile vei avea ocazia să ne arăți că ești făcută din plămada nevestelor fermierilor de la munte. Dacă este așa, atunci îmi voi retrage orice obiecții.

Foarte autoritar! se gândi Rebecca. Era doar vărul lui Lennox și numai cu câțiva ani mai mare decât acesta! Firesc, n-a fost ușor pentru Becky, dar trebuia să riposteze. Ea așa ar fi făcut. Îi făcu semn lui Darroch să o ia înainte cu bagajul, pentru a nu fi pusă în situația de a se da de gol pentru că nu știa camera. Se aștepta să găsească o încăpere austeră, dar spre surprinderea ei, totul, de la cuvertura de pe patul în stil colonial, până la perdele, era în nuanțe de turcoaz și lavandă, dând un aer de prospețime și optimism. Aproape că-și înăbuși o exclamație de plăcere.

– Știi unde e baia și așa mai departe. Mă duc să fac repede o friptură cu cartofi prăjiți și să chem copiii. S-ar putea să se bucure că te-ai întors.

– S-ar putea? Pe principiul că orice port e bun pe timp de furtună?

– Mult, mult mai bine! comentă el, ridicând, surprins o sprânceană. Chiar mă gândeam că Lennox și-a ales o fată lipsită de simțul umorului. Erai prea speriată ca să te porți firesc? Dacă noi te-am speriat așa, ne cerem scuze.

– Cam așa ceva...

Îi întrerupse sosirea copiilor, doi băieți și o fată – Robert, Andrew, Nan. Acum, trebuia să găsească un indiciu pentru a-și da seama care din ei e Robert și care Andrew.

Din fericire, ușile de la baie, toaletă și duș aveau etichete năstrușnice. Îl auzi pe Darroch umblând la cuptor, așa că intră sigură pe sine în acea încăpere: se dovedi a fi o bucătărie enormă cu o sobă alimentată cu motorină, cu un cuptor dublu. Cotletele erau deja la prăjit și Darroch așeza în tigaie felii groase de cartofi. Cum pâinea era deja pe masă, Rebecca profită și începu să o taie. Cu intuiție și puțin noroc, găsi sertarul și dulapul din care putu să-și ia tot ce îi era necesar.

– Doamne, ajută-ne, ai milă! spuse Darroch ridicând privirea când se auzi la un moment dat agitație. L-au lăsat pe micul Andrew să aducă ouăle! E mult prea mic pentru așa ceva.

Și cu aceasta, se mai rezolvă o problemă pentru Rebecca: identificarea băieților.

Copiii veneau prin veranda din spate și Darroch se grăbi să ia ouăle.

– Știu că e tentant, Andrew, când toți ceilalți aleargă, dar cel care aduce ouăle trebuie să pășească încet, cu grijă. Da, știu că n-ai spart nici unul, dar ți se poate întâmpla data viitoare. Ce-ai spus, Rob? A cui e mașina? E închiriată. Becky a mers până la Timaru cu camionul, apoi a închiriat o mașină ca să se întoarcă. Unde trebuie s-o duci înapoi, Becky? Ah, ai spus la Fairlie, nu-i așa? Ar trebui s-o returnezi mâine sau poimâine, altfel te va costa enorm. Din fericire, râul e la nivel scăzut. Dacă se întâmplă cumva să crească apele, ți-o trec eu pe celălalt mal.

Rebecca spera să ajungă ea la Fairlie, ca să poată s-o trimită pe Becky în locul ei și să dovedească tuturor că poate face față într-o situație de criză.

Copiii nu se arătau entuziaști de întoarcerea ei, dar nici refractari.

– Când vine mama acasă? întrebă Andrew, care avea doar patru ani. În seara asta?

– Ce prostie! spuse Robert disprețuitor. Doar nu poți scoate o duzină de pietre din bilă și să lași să plece respectiva persoană, ca și cum ar fi vorba de scoaterea unui dinte. Va sta acolo secole.

– Da, dar vom merge la Timaru s-o vizităm la spital. Și, pentru că tot vom fi în oraș, o să-ți cumpăr câteva jocuri Lego și trenulețul acela...

Intrarea unei pisici mari cu o superbă blană roșcată le întrerupse conversația. Animalul traversă încăperea și, oprindu-se în dreptul Rebeccăi începu să se frece de picioarele acesteia.

– N-a mai făcut niciodată asta! observă Nan.

– Bună, Mehitabel. Rebecca se aplecă s-o mângâie pe cap. – Să știi că, până la urmă, ești o pisică nemaipomenită, numai că lași prea mult păr, dar cu hainele cu care sunt îmbrăcată... nu mai contează.

Pisica răspunse cu un tors supradimensionat, apoi se culcă pe spate și, agitându-și labele în aer, invită să fie scărpinată pe burtă.

– Dumnezeule, se miră Darroch, ai început chiar să te obișnuiești cu felinele noastre!

Încă o problemă rezolvată. Dar această interpretare de personaj era mai complicată decât lăsa să se vadă. Oricând putea cădea într-o capcană. Din fericire, nu era timp să se oprească, să gândească, să intre în panică; asta se va întâmpla când va merge la culcare. Deocamdată, toată atenția trebuia să-i fie concentrată pentru a nu se trăda cu nimic.

Mai gătise odată pe o sobă cu cărbuni când fusese într-o tabără, utilizase și aragaz și mașină de gătit electrică, dar nu mai văzuse niciodată o mașină de gătit cu motorină. Nu știa cum să procedeze și tocmai se gândea dacă e prudent să întrebe sau nu, când Darroch o scoase din încurcătură, deși tonul lui avea o notă de dispreț.

– Voi fi mărinimos și în loc să-ți spun "Vezi, ce bine ar fi fost să te fi interesat înainte, ceea ce se întâmplă în bucătărie", am să te scutesc de morală și am să-ți arăt cum funcționează mașina de gătit. De fapt, rămâne aprinsă zi și noapte și, fiind alimentată prin picurare, crede-mă că dă mult mai puțină bătaie de cap decât o sobă cu cărbuni. Desigur, vara folosim o mașină mică electrică, dar aceasta ne asigură permanent apă caldă și apoi... are o plită atât de mare, încât se pot face o mulțime de lucruri în același timp: se poate prăji, fierbe, înăbușit, coace... orice.

Și începu să demonstreze.

– Oricum, sunt sigură că Nan mă va corecta dacă mai fac căzături.

– Cum adică? întrebă Nan.

– Este termenul obișnuit pentru greșeli în lumea jurnalistică.

– Ai avut vreo tangență cu... jurnalismul? se miră Darroch.

– Ah, ceva foarte superficial. Unele rapoarte ale tatălui meu trebuia tipărite și, de multe ori, mă ruga pe mine să fac corectura tiparului și ce mai era nevoie și așa m-am familiarizat cu jargonul.

– Am observat că ai o mașină de scris în mașină. Parcă nu aveai când ai venit prima dată.

– Era într-o valiză. Știi cum e... cu cât ai mai multe la tine, cu atât mai bine îți prind.

– Da... și cum voi ați călătorit atât de mult, de acum ești obișnuită. Ei, acum plec, dar sunt pe aproape dacă ai nevoie de ceva.

Pot veni și copiii cu mine până la ora ceaiului de după-amiază. În felul acesta, nici nu te vor încurca.

Rebecca se simți ușurată. Asta însemna că putea explora în voie, pentru a se familiariza cu locul și, mai ales, că putea telefona fără să asiste cineva la discuție. Va suna mai întâi la hotelul din Timaru și o va face pe Becky să înțeleagă șansa rară pe care o avea de a-și repara greșeala după care va aranja o întâlnire cu Fairlie pentru ca Becky să se întoarcă în locul ei la fermă. Desigur, Darroch n-ar fi înțeles de ce trebuie să plătească o convorbire cu Timaru, așa că Rebecca dădu, pentru taxă inversă, adresa tatălui ei, în Hamilton.

– Îmi pare rău, domnișoară Menteith, auzi ea vocea recepționerei, dar verișoara dumneavoastră a plecat acum două ore. Cred că a luat expresul spre Christchurch, dacă această informație vă poate fi de folos.

Rebecca reuși să îngaime câteva cuvinte de mulțumire, înainte de a închide, apoi simți că se prăbușește. Becky promisese să aștepte în Timaru până când primea vești de la ea. Cum îndrăznise să-i facă așa ceva? Categoric, era ultima dată când o mai ajuta! Ce putea face deocamdată? Să-i telefoneze mătușii Mirrie și să-i mărturisească faptul că încurcase lucrurile și mai rău cu această nebunie în care intrase.

– Se pare că Lennox va încerca să vină în Auckland, crezând că Becky a plecat acasă, încheie ea convorbirea cu mătușa Mirrie. Dacă ajunge înaintea ei, va trebui să-i mărturisești că verișoara ei cea nebună a încercat să salveze situația dându-se

drept Becky. Dacă ea tot nu apare, poate că încă nu e totul pierdut; probabil că mă va suna din Chirstchurch și atunci voi insista să se întoarcă aici.

Calmul cu care mătușa Mirrie primi situația aproape că o irită. I se păruse chiar că se și amuza de ineditul situației.

– Îi voi spune să ia legătura cu tine și să meargă în... Fairlie, parcă ai spus, nu? Rebecca, trebuie să continui. Nu pot s-o las să rupă și această logodnă. Nu va mai prezenta încredere pentru nici un bărbat. Dacă apare Lennox, îi voi spune că lui Becky i-a părut atât de rău că a fugit, încât s-a întors la fermă. Poate totuși mai putem repara situația. Nu-i spun nimic tatălui ei, ca să nu se enerveze.

Rebecca închise telefonul, amețită de gânduri. Poate ar fi fost mai bine ca Lennox să se întoarcă. Atunci, va trebui să-i mărturisească totul. Ce spectacol va fi! Spera să se poată urca în mașină cât mai repede și să conducă nebunește departe de acele locuri. Numai de nu s-ar umfla apele râului.

Intră puțin în fiecare cameră, încercând să se familiarizeze cu casa, curăță legumele aduse de Darroch și, descoperind în frigider compot de mere, pregăti cel mai simplu și delicios desert. Poate că Darroch va deveni mai indulgent dacă va fi scutit de povara pregătirii meselor.

La ora la care el și copiii veniră din curte, masa era deja așezată. Robert nu părea să-i acorde prea mare importanță; Nan părea rezervată... înțelesese probabil că lui Becky nu-i plăceau în mod deosebit copiii;

Andrew era prea mic ca să fie deranjat de vreo atitudine.

Momentan, acesta din urmă era foarte ocupat, încercând să-și deschidă fermoarul puloverului. Ridicând privirea, o văzu pe Rebecca observându-l. Zâmbetul ei îl făcu și pe el să zâmbească: la început timid, apoi culminând cu o gropiță în obrazul stâng.

– Vai, Andrew, ce mult semeni cu unchiul tău... nici n-am observat până acum.

– Numai că eu nu am bărbia atât de aspră ca a lui.

– O vei avea și tu într-o bună zi, spuse unchiul lui râzând și ridicându-l în brațe, când vei fi un fermier de nădejde al ținutului, iar eu voi moțăi în acest balansoar.

Singurele diferențe erau ochii albaștri ai lui Andrew și părul acestuia, mai puțin decolorat de soare.

– Mi se pare interesant cum se combină trăsăturile acestor copii: Robert, brunet, Nan, cu părul arămiu, iar Andrew blond.

– Rob e exact imaginea mamei lui, iar Nan este exact ca mama noastră, adică bunica ei. Tot atât de puțin semănăm și noi între noi. Nici chiar surorile noastre care sunt gemene nu seamănă una cu cealaltă. Pe când tu, spui că poți fi foarte ușor confundată cu verișoara ta.

– Da... dar tații noștri sunt frați, iar mamele, surori gemene, așa că e explicabil. Și acum, după ce toată lumea se spală pe mâini, ne putem așeza la masă.

Menționarea verișoarei lui Becky o alarmă atât de mult pe Rebecca, încât îi pieri pofta de mâncare. Era ca și cum mintea ei

era împărțită în două: o parte plină de temeri, iar cealaltă răspunzând mecanic conversației copiilor și a lui Darroch.

– Cine o să-mi spună povestea diseară? întrebă Andrew.

– Eu, bineînțeles, se auzi Rebecca spunând. Voi spăla vasele, apoi îți voi face baie și vom spune povești fără grabă.

– Dar ai spus că nu știi să povestești; de fapt, cred că nu-ți plăcea nici măcar să le citești.

– Cred că nu îndrăzneam să inventez povești, explică ea, conștientă de expresia de vădită surprindere din privirea lui Darroch. Dar, nu se poate să nu mă descurc într-o situație de urgență.

– Ah, asta era! Înseamnă că te-am nedreptățit. Dar, eu personal, înțeleg foarte bine reținerea ta. Și eu simt de multe ori același lucru, pentru că Ewan și Sylvie sunt povestitori foarte buni.

– Și tu ești tot atât de bun! strigă Nan. Ne plac mult poveștile lui de când el și tata și mătușile noastre erau copii. Asta îi dădu lui Robert o idee:

– Becky, dacă nu vrei să inventezi povești, ai putea să ne povestești de când erai mică și locuiai în tot felul de țări; trebuie să fi avut niște aventuri nemaipomenite.

– Da, întări Nan, pierzând orice rezervă, de exemplu, ca atunci când ai fost în India, cu tigri și elefanți și lei...

– Nu există lei în India, fraiero! spuse imediat Robert, disprețuitor. Leii trăiesc în Africa.

– Am fost și în Africa, de asta a confundat Nan. Cu toate că, singurii lei pe care i-am văzut acolo erau cei din rezervații și nu știu nici un fel de povești interesante despre ei. De fapt, nu mergeam la părinți acolo decât în vacanțe. Majoritatea timpului am fost în Noua Zeelandă, la mătușa și unchiul meu.

– Da, ne-ai spus că tu și verișoara ta vă dădeați una drept cealaltă și vă amuzați de cei ce vă confundau.

– Ah, era o prostie din partea noastră! Oricum, nu mi se tolera așa ceva acasă și o dată, am încasat amândouă câteva palme din cauza aceasta. Așadar, prefer să uit greșelile trecute și să încerc să inventez povești.

De fapt, se gândea la poveștile pe care le scrisese pentru revistă. Noroc că lucrase în Auckland și nu în sud, așa că nu exista riscul de a fi recunoscute. Cu toate că... în orice moment exista un risc. Singura consolare era că, în câteva zile, minciuna aceasta avea să înceteze.

– După ce ducem copiii la culcare, spuse Darroch surprinzând-o total, cred că trebuie să avem o discuție lungă. Poate reușim să rezolvăm câteva din problemele cu care v-ați confruntat, tu și Lennox. Să nu spui că nu e treaba mea, pentru că se pare că obiectul nemulțumirii tale este amplasarea; ori, asta mă privește direct.

– Mulțumesc, Darroch.

După care, plecă împreună cu Andrew la baie.

Micuțul profită atât de mult că era supravegheat de cineva străin, încât n-ar mai fi ieșit din cadă niciodată dacă Darroch

n-ar fi apărut, întrerupându-i autoritar jocul cu rățușca plutitoare. Rebecca avea deja pantalonii, puloverul și părul pline de apă cu săpun, iar pe jos se formaseră adevărate bălți.

– Adulții sunt groaznici! protestă Andrew. Întotdeauna îți strică distracția. Unchiule, doar și tu te joci cu bărcuțele mele în cadă!

– M-ai făcut de râs, Andrew! Da, așa este, dar asta nu înseamnă că trebuie să spui tuturor.

Rebecca începu să capete încredere; familia aceasta era într-adevăr amuzantă.

– Becky, îl duc în bucătărie să-l șterg. Te las pe tine să cureți mizeria de aici. Folosește prosoapele. Apoi, schimbă-ți și tu hainele ude. Îmi pare rău, dar știi cum sunt cei mici; întotdeauna profită de orice ocazie ca să se joace.

Rămasă singură, Rebecca o strigă pe Nan, rugând-o să-i aducă niște prosoape uscate.

– Ce uitucă ești! se plânse Nan, deschizând o ușă camuflată de o oglindă lungă, din spatele căreia apărură rafturi de prosoape împăturite în imediata apropiere a țevilor de apă caldă. Doar ți-am arătat că dulapul cu lenjerie se deschide și de aici.

– Am uitat cu desăvârșire...

– Mama a spus să fim îngăduitori cu tine, pentru că, dacă tot timpul ai avut servitori, e normal că ești atât de nepricepută! Ah, vai de mine, cred că nu trebuia să spun asta... Te rog, nu mă pârî mamei... ea se străduiește să mă dezobișnuiască de a fi atât

de directă. De fapt, nici n-aș fi spus asta dacă nu mi-ai părea atât de schimbată. Adică... încerci să fii de folos, chiar dacă... Of, Doamne, iar vorbesc prostii.

– Chiar dacă încă nu prea mă pricep, asta ai vrut să spui.

Nan respiră ușurată.

– Nu te superi pe mine că fac atâtea gafe? Îmi place să spun ce gândesc.

– Și eu eram la fel când eram mică. Nu-ți mai face probleme.

– Te-ai schimbat mult. Acum regret c-am spus niște lucruri oribile despre tine, dar m-am înfuriat când te-am auzit discutând cu unchiul Lennox și zicându-i că sunt un copil respingător și că mi-ar prinde bine să fiu trimisă la internat.

Rebecca se îngrozi. Cum putuse Becky să procedeze astfel? Nici nu era de mirare că nu se făcuse iubită. Cine știe ce altceva mai spusese și acum ea trebuia să poarte răspunderea! În orice caz, va avea o discuție serioasă cu Becky. Trebuia să o facă să înțeleagă pentru totdeauna că această familie merita să fie tratată mult mai bine și că erau de neconceput neînțelegeri de orice natură într-o izolare ca aceea de la fermă.

– Pari că ești tristă; de ce? întrebă Nan, citindu-i pe chip frământarea.

– Îmi pare rău pentru tot ce-am spus despre tine. Ai avut dreptate să te înfurii. M-am purtat absolut stupid.

– Dumnezeule! Nu mi-aș fi închipuit că-ți vei cere scuze unui copil. Cred că nu trebuie să-i spunem unchiului Darroch, nu-i așa?

– Ce să nu-i spuneți? se auzi chiar vocea lui din prag.

– Nan și cu mine am avut unele divergențe înainte... Tocmai ne-am cerut scuze una celeilalte. În cea mai mare parte a fost vina mea pentru cele întâmplate. Acum, problema e rezolvată și nu mai are rost să discutăm.

– Mi se pare că ați procedat înțelept, îngropând securea războiului. Așa ar trebui să fac și eu. Acum, du-te și schimbă-ți hainele ude; doar nu te poți așeza așa pe patul lui Andrew. Nan, tu și Robert puteți asculta și voi povestea spusă de Becky, după care veți merge să faceți baie. Eu mai am de lucru în birou.

Biroul lui Darroch era chiar vizavi de camera băieților și, cum din cauza sistemului de încălzire, ușile dintre încăperi rămâneau adesea deschise, Rebecca avea senzația că și el asculta.

Andrew arăta ca un îngeraș, între un ursuleț și un cățel roșcat cu alb, pe numele Hector.

– O să-l săruți și pe el de "noapte bună", nu-i așa? Este foarte sensibil și se simte repede jignit. Îi place să fie sărutat ultimul, după ursuleț. Eu sunt primul.

– Eu n-aș săruta chestia aia pentru nimic în lume, comentă Robert. Când era mic, Andrew îi sugea nasul.

– Asta se întâmpla cu mulți ani în urmă, se apără Andrew. De atunci, mama l-a spălat de nenumărate ori.

– Hmm... se spală la mașină, dar Andrew nu o lasă pe mama să-l bage în mașina de spălat.

– Nici nu cred că trebuie procedat așa, Robert, interveni Rebecca. Trebuie să facă baie în cadă, la fel ca tine.

Și acum, să spunem povestea, sau continuăm să ne certăm?

– Va fi o poveste pentru vârsta lui, sau a noastră? întrebă Nan.

– Pot foarte bine să înțeleg povești pentru copii mai mari! se scandaliză Andrew! Nu vreau basme cu spiriduși. Îmi plac poveștile despre copii ca noi. Doar vedeți că vă ajung și eu din urmă pe zi ce trece.

– Ha! Ha! izbucniră în hohote de râs Nan și Robert. Nu vei putea niciodată să ne ajungi din urmă!

– Nu fi necăjit, Andrew, când ei doi vor fi foarte bătrâni, vor dori să aibă vârsta ta.

– Da, da, așa e! Veți muri înaintea mea. Cum vă veți simți atunci?

– Gata, gata! interveni Rebecca, dându-și seama că e momentul să le distragă atenția. Povestea mea este despre trei copii de vârsta voastră. Cel mai mic a găsit o canoe maori deosebit de prețioasă, foarte ornamentată, într-o peșteră pe o coastă pustie din nordul îndepărtat al Noii Zeelande.

Povestea venise de la sine și tot așa continuase, aproape mecanic. Tot timpul, însă, în subconștient, nu avea decât un singur gând: cum să-i telefoneze din nou mătușii Mirrie, ca să o pună în legătură cu Becky.

Tocmai stingea lumina și se pregătea să iasă din dormitorul lui Andrew, când auzi telefonul sunând în biroul lui Darroch. Pentru o clipă, înlemni, deși putea fi oricine, nu neapărat Becky. Tocmai atunci auzi vocea lui Darroch:

– Sylvie... nu mă așteptam să te aud. Ce spui, nu se fac operații până vineri? Copiii sunt bine. Să-ți spun ce s-a întâmplat: Becky s-a răzgândit și s-a întors. Ajunsese doar până în Timaru, apoi a închiriat o mașină și a venit înapoi. Am fost extrem de surprins. Pare cu totul alta. I-a părut foarte rău când a auzit de tine și face tot ce poate să ne ajute: a pregătit cina, i-a făcut baie lui Andrew, s-a împăcat cu Nan... După ce termină cu copiii, voi avea o discuție sinceră cu ea; vreau să lămuresc lucrurile înainte de întoarcerea lui Lennox. Și el trebuie s-o respecte pentru hotărârea ei de a se întoarce. Știu, știu, Sylvie... nu pot avea încredere totală. Nu, nu spun ca să te liniștesc. Este ca și cum o larvă s-ar fi transformat în fluture. De fapt, nu e bună comparația, pentru că ea părea un fluture la început. Chiar începusem să mă întreb ce-o fi văzut Lennox la ea și mă temeam să nu fie deziluzionat... idealist cum e... Dar acum, trebuie să recunosc că și eu o admir oarecum. În orice caz, a dovedit mare curaj să-și recunoască greșeala. Și noi trebuie să fim îngăduitori, având în vedere viața luxoasă pe care a dus-o până acum. Nu-mi doresc decât să se întoarcă Lennox. Nu l-am văzut niciodată în starea în care era când a plecat. Oricum, zprincipalul este că nu ai motive de îngrijorare cu această nouă Becky. Desigur, este posibil să nu dureze mult această minune, dar, nu știu de ce, am impresia că, totuși, va dura. La cel mai mic semn în neregulă, o aduc pe Meg de oriunde ar fi. Îmi pare rău că nu te vom putea vizita prea des, dar voi veni o dată cu copiii. Nu, nu-i spun nimic lui Ewan. Ne gândim la tine! Noapte bună.

Rebecca ascultase din hol, unde rămăsese în dreptul ușii, în întuneric, apoi se îndepărtă tiptil, pentru a continua să-i pregătească pe Nan și Robert de culcare. Voia neapărat să-i telefoneze mătușii ei, dar vroia să fie sigură că Darroch nu ridică receptorul în timp ce vorbește, așa că merse din nou în biroul acestuia, să-l anunțe.

– Îi voi telefona mamei să văd dacă a ajuns Lennox.

– Discută cu el; eu nu voi ieși de aici până nu-mi spui tu. Nu știu... cum va reacționa Lennox, dar încearcă să-l înțelegi dacă la început ți se va părea furios... e normal... el umblă aiurea să te caute, în timp ce tu ești deja la Craigievar. Apoi, sunt sigur că se va bucura că te-ai întors. Dacă face prea mult scandal, dă-mi-l mie. Dacă va auzi că eu mă bucur de întoarcerea ta, se va calma. Nu uita însă că se poate să fie tot la Christchurch și să nu fi găsit bilet decât pentru mâine dimineață. Dacă este așa, sper din tot sufletul să telefoneze aici mai întâi.

"Și eu sper din tot sufletul să nu telefoneze aici, se gândi Rebecca. Am nevoie de timp s-o aduc pe ticăloasa asta de Becky înapoi în Fairlie – este singura mea speranță. Iar eu, îmi merit soarta: cum de m-am putut da drept ea, când Darroch m-a confundat?"

Vorbi cu mătușa Mirrie: nici un semn din partea lui Becky sau din partea lui Lennox. În schimb, unchiul Allan plecase pentru câteva zile la sora lui, în Whangaparoa.

– Continuă, draga mea. Îmi e groază de încă o logodnă ruptă: Allan i-a spus că, dacă se desparte de acest Lennox, nu o

mai susține financiar și e treaba ei cum își câștigă existența... Niciodată nu l-am auzit pe Allan vorbindu-i așa. Și... chiar dacă mărturisești acelui Darroch Fordyce că nu ești Becky, doar n-o să te mănânce, mai ales dacă faci tot posibilul ca să-i ajuți în situația de criză în care se află.

Era foarte simplu pentru mătușa Mirrie să-i vorbească astfel, de la o distanță de o mie de mile!

Când termină de vorbit la telefon, îl chemă pe Darroch. Acesta făcu o cafea, puse câțiva biscuiți pe o farfurie și, așezându-se pe un scaun, o invită la discuție.

– De data aceasta trebuie să fii foarte sigură, Becky. În biletul pe care l-ai lăsat ai scris că, dacă Lennox te-ar iubi suficient de mult, atunci ar convinge-o pe mătușa Davy să investească într-o fermă mai aproape de coastă și de orașe. Acest lucru nu se va întâmpla niciodată: mătușa mea este foarte radicală – ori sus la munte, ori nimic. Dar nu uita că, în cazul în care cumpără aici, așa cum intenționează, o porțiune de teren de la familia Richard și una de la Greenwood, atunci am putea avea acces total la șosea, cu timpul. În curând, podul dintre Dragonshill și Heronserag va fi practicabil, astfel vom avea legătura cu Heronserag. Numai că... sunt necesare numeroase lucrări de îmbunătățire... pe cheltuiala noastră, fiindcă deocamdată, ceea ce este acolo nu prea poate fi numită șosea. Sunt sigur că Len ți-a spus toate acestea când te-a dus la Heronserag, nu-i așa? E foarte important.

– Nu-mi mai amintesc... Vrei să spui că, dacă îl conving pe Lennox să ne stabilim la o fermă mai aproape de orașe, voi ceilalți, veți fi lipsiți de accesul la șosea? Dar râul din dreptul proprietății voastre nu e nici adânc, nici foarte lat.... și nici nu se formează nisipuri mișcătoare după o inundație, așa cum se întâmplă la Pawerawera. Din fericire, pe Dragonshill e un pod care duce la pârtiile de schi. Măcar de asta era sigură!

– Nu sunt nisipuri mișcătoare? Bine, dar... de unde ți-a venit această idee? Acestea apar după orice inundație la absolut orice râu. Nu vreau să ai impresia că te constrângem în vreun fel în ceea ce privește cumpărarea acestei proprietăți de către mătușa Dar vina, pentru avantajele pe care le-am avea noi, ci încerc doar să te fac să înțelegi că, dacă te hotărăști să trăiești aici, locul acesta nu va mai fi, cu timpul, atât de izolat ca acum. Este firesc, toate femeile au oarecare temeri în legătură cu un caz de boală în familie când suntem izolați ca urmare a inundațiilor. Desigur, podul de la Heronserag va reduce această stare de tensiune dar rămâne amintirea izolării din cauza căderilor de zăpadă. Trebuie să te previn în legătură cu absolut totul. Desigur, într-un caz de urgență, ne putem baza pe elicopterele care ne aduc ajutoare... dacă ajung până aici. Ei, de asta m-am gândit că e mai bine să vii aici să vezi tu însăți cum este înainte de a te căsători cu Lennox. Poți face față, Becky?

Îl privi în lumina slabă din bucătărie. Avea o față colțuroasă, cu pomeții și fruntea amintind de proeminența stâncilor; o față înăsprită de vânt, bronzată, brăzdată de riduri destul de

pronunțate, mai ales când avea o expresie serioasă. La acestea, se adăuga impresia de aroganță dată de conturul bărbiei și al nasului, încât era normal ca Becky să fi fost înssăimântată și intimidată de el, ei îi plăceau bărbații fini, curtenitori, cu trăsături delicate.

– Am fost prea aspru, Becky? întrebă el după un timp și, simțindu-se privit, își ridică ochii spre ea. Să știi că nu am exagerat cu nimic. Vezi tu, anul acesta, după mult timp, am avut o iarnă nesperat de blândă, mai ales de când ești tu aici. Poate că Lennox a vrut să-ți prezinte o imagine mai blândă, dar mie mi se pare că nu e cazul. Se întâmplă un lucru ciudat: toate femeile care trăiesc aici au avut momente de revoltă, de nemulțumire, dar cu toate acestea, nu există una care să nu fi ajuns să iubească aceste locuri astfel încât să nu se mai despartă niciodată de ele. Cred că Sylvie ți-a povestit despre bătrâna doamnă Beaudonais care a murit anul trecut în vârstă de o sută doi ani: a înfruntat aici toată vitregia stihiilor dezlănțuite, dar a apucat să vadă podul construit peste Paweiawera, Râul Groazei. Dar, cazul cel mai spectaculos este poate cel al Joannei Greenwood. Imaginează-ți: era secretara unei vedete TV din Londra și s-a îndrăgostit de proprietarul moșiei Heronserag! Ba, mai mult, s-a îndrăgostit chiar de Heronserag. Exemplul ei l-a făcut pe Lennox să-și pună mari speranțe în tine. Becky, nu uita că, dacă te hotărăști să rămâi, hotărârea trebuie să fie definitivă. Te încumeți?

Gândește-te bine și, dacă nu poți face față, spune înainte de-a face pasul irevocabil al căsătoriei și de a ruina viața lui Len.

Rebecca își dădea seama acum de enormitatea faptei sale sub impulsul momentului. Dăduse naștere unor speranțe și acum, la întrebarea care i se pusese, numai verișoara ei era în măsură să răspundă.

– Darroch, nu știu ce să spun... Mai dă-mi un timp. Trebuie să fiu sigură pe mine. Lasă-mă până se întoarce Lennox. Nu va mai dura mult timp și, oricum, nu e nici o grabă, nu-i așa? Sau trebuie acționat rapid pentru cumpărarea acestei proprietăți?

– Nu, terenul nu e pus încă în vânzare. E doar o discuție preliminară între cei trei proprietari. Deocamdată, mătușa Davina este în America. Se va întoarce cu vaporul. Și ea, ca și Lennox, iubește marea și face o croazieră în jurul insulelor.

O rază palidă de speranță pâlpâi în sufletul Rebeccăi: dacă lui Lennox îi place atât de mult marea, de ce nu ar accepta o fermă pe țărmul oceanului?

– Mulțumesc pentru ceea ce mi-ai spus, Darroch. Voi face tot ce pot să fiu de folos cât timp Sylvie lipsește. Te rog, fii înțelegător cu mine – sunt o novice în privința gospodăriei. Dacă Lennox va fi tot atât de înțelegător ca și tine, poate vom reuși.

– Am impresia că avem toate șansele. Mă gândesc să-ți spun mai multe despre Lennox; în definitiv, vă cunoașteți foarte puțin. Ai scris în biletul tău – te rog să nu te superi, dar, în

desperarea lui, Len mi l-a arătat și mie – că numai tu trebuie să te sacrifici. Ei bine, n-aveai de unde să știi; nu ți-a spus, ca să nu pară că a renunțat la un vis de-al lui. Ți-am spus că-i place mult marea. Tocmai i se ivise ocazia să plece într-o croazieră pe un iaht în jurul insulelor, împreună cu trei indivizi. Noi am fost de părere că trebuie să te aducă aici foarte repede, cât încă mai e iarnă – verile aici sunt superbe și n-ar fi fost concludent să vii în acel anotimp. A renunțat la croazieră, dar să știi că nu i-a fost deloc ușor. Așadar, amândoi trebuie să învățați să dăruiți și să primiți. Nu numai tu ai făcut un sacrificiu, Becky. Nu, nu plânge, totul va ieși bine. Len este mai tânăr decât mine; îl înțeleg pentru că și eu am trecut prin așa ceva când aveam vârsta lui. Nu-l lua în seamă dacă reacționează prea violent; poate fi furios la început. Dar, voi discuta mai întâi cu el. Trebuie să se întoarcă în curând.

Nu avea cum să știe cât de mult se înșela în această privință.

A doua zi dimineață, copiii erau în sala de studiu, iar Rebecca pregătea ceaiul pentru Darroch, când sună telefonul. Se grăbi să răspundă, în speranța că poate fi Becky sau Lennox și că astfel, are șansa să vorbească înainte să apară Darroch. Era însă un mesaj de la Oficiul poștal local – în măsura în care, aflându-se la zeci de mile depărtare, putea fi numit local. De fapt, transmiteau o telegramă. După ce Rebecca notă ceea ce i se dicta, mai citi o dată ca să verifice dacă înțelesese bine, apoi se prăbuși pe un scaun și-și îngropă capul în mâini, complet inertă, cu mintea parcă golită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Darroch după câteva minute și găsind-o în aceeași stare. Să nu-mi spui că Lennox a sunat și e atât de furios că te-a căutat degeaba în timp ce tu erai deja aici, încât te-a speriat.

– Nu, dar a trimis o telegramă. Din Tauranga.

– Tauranga? Ce naiba caută acolo? Dă-mi-o și mie să citesc.

– Nu poți s-o citești, pentru că am stenografiat-o. Ți-o citesc eu: "M-am răzgândit în legătură cu întâlnirea din Auckland stop am acceptat decizia aceea ca definitivă stop așadar am făcut un ocol până în Tauranga să-mi iau rămas-bun de la colegii cu care trebuia să plec și am cedat rugămințiî lor de a mă îmbarca împreună cu ei stop plecăm mâine în zori stop cred că nu vă deranjează, mai ales că Ewan trebuie să se întoarcă în curând stop voi telefona din Fiji salutări tuturor Len".

– La naiba! Îl voi opri cumva. Trebuie să existe un birou acolo... Am să sun la sediu... da, chiar așa am să fac. Lasă-mă pe mine la telefon, Becky. Nu se poate să plece fără să știe că ești aici.

– Nu mai are nici un rost. Am întrebat la ce oră a fost dată telegrama și mi-au spus că a fost adusă prea târziu ca să mai fie trimisă aseară. Rezultă că vasul pe care s-a îmbarcat Len a plecat deja. Așa-mi trebuie, Darroch. E numai vina mea.

Capitolul 3

Rebecca nu i-ar fi reproșat nimic lui Darroch dacă ar fi izbucnit într-un torent de blesteme și înjurături sau dacă ar fi sfâșiat o bucată din ea pentru că declanșase o asemenea situație, dar tăcerea lui i se părea și mai înspăimântătoare. Se simțea incapabilă – de a rosti sau de a simți ceva. În ce încurcătură se băgase!

– Hei, nu face figura asta! spuse Darroch revenindu-și primul din șoc, dar brusc îngrijorat de paloarea și de groaza care se citea în ochii ei. Nu cumva să leșini aici! Hai... hai să mergem puțin afară să respirăm aer curat.

– Nu leșin. Nu am pățit niciodată așa ceva, dar mi-aș dori să mi se întâmple acum. Eu am produs această stare de lucruri la Craigievar și momentul este cât se poate de nepotrivit. Sylvie va fi operată mâine, Ewan e plecat.

Lennox n-ar fi făcut niciodată așa ceva dacă nu eram eu.

Uriașul din fața ei avu cea mai neașteptată reacție: îi zâmbi, îi luă mâinile între ale lui și încercă s-o liniștească.

– Becky, e foarte ciudat, dar acum sunt mai liniștit în privința lui Len. Am fost îngrozitor de îngrijorat pentru el, pentru căsătoria lui cu tine. Nu e ușor pentru femeile din acest ținut, dar dacă dragostea lor pentru bărbatul ales este mai puternică decât orice altceva, atunci pot suporta orice. Până acum nu credeam că ții suficient de mult la vărul meu, dar văzându-ți reacția, nu mai am nici o îndoială: nu numai că te frământi pentru noi doi, dar văd că ești îngrijorată și pentru situația de aici, de la fermă. Ar fi trebuit să fim mai răbdători cu tine, să ne dăm seama că, dincolo de atitudinea ta... critică... erai speriată și-ți era dor de casă. Imediat cum te-ai întors, am văzut că ești schimbată. Abia aștept să vadă această schimbare și Sylvie și Ewan. Pentru Len, nu are prea mare importanță, pentru că a intuit de la bun început adevărata ta față și cred că se aștepta la această transformare. Poate că-i face bine că și-a luat această pauză. Și-a dorit întotdeauna să facă o astfel de călătorie pe mare, astfel că acum își poate îndeplini visul, ca apoi să nu se mai gândească la asta. Se va liniști cu mult înainte de a ajunge la Fiji și, când va lua legătura cu noi, îi voi spune că te-ai întors și te descurci de minune. Ah, știu că e foarte prematur să spun asta, dar am încredere în tine. Așa că, nu-ți face griji, sau... mă rog, nu-ți face prea multe griji. Aici, toate relațiile au fost furtunoase... Penny, Verona, Joanna, Henrietta.

Toate au fost cu încurcături, dar până la urmă, toate firele s-au descurcat.

"Nici n-ai idee, Darroch Fordyce, cât de încurcate sunt de data aceasta! Fără nici o speranță de a fi descurcate cumva!" se gândi Rebecca.

– Deocamdată nu putem face nimic, spuse ea cu voce tremurată, eliberându-și mâinile din ale lui. Vom continua cu treburile zilnice... pentru moment, asta înseamnă să chemăm copiii la joacă, apoi să facem din nou lecții.

– Te scutesc în dimineața asta și preiau eu. Am să te rog să pregătești doar prânzul.

Cu mintea chinuită de un vârtej de gânduri, Rebecca începu să gătească: pe lângă friptură și legume, consideră că și copiii și Darroch meritau un desert, așa că puse imediat în aplicare una din rețetele de budincă din paginile revistelor pe care le editase. Succesul a fost deplin.

– Să faci așa ceva și pentru oamenii mei, din când în când, când se întorc de la cabane. Cred că și tu descoperi lucruri noi despre tine însăți, nu-i așa? Continuă în acest fel. Drumul spre inima unui bărbat trece prin stomac și chiar dacă Len a plecat furios, acum, dacă te-ar vedea cum te descurci, s-ar considera norocos... și frumusețe și capacitate.

– Ei, am avut noroc până acum, ajutată de cărți de bucătărie. Dar nu garantez că nu vor fi și biscuiți tari ca piatra și prăjituri arse...

– Ce ciudat! remarcă Nan. Ne place mult mai mult de tine, Becky. Dar, unchiule, de ce ai spus că Len a plecat furios?

– Gata, înainte să mai fac și alte gafe, să mergem înapoi în sala de studiu. Unchiul Len a vrut să facă o mică pauză și a acceptat, în cele din urmă, călătoria pe iaht. Becky, am eu grijă să instalez copiii în sala de studiu, apoi vin să te ajut să strângem masa.

– Nu, rămâi cu ei, dar lasă-l pe Andrew cu mine. A fost foarte cuminte de dimineață; când termin treaba, îl iau la plimbare – ne va face bine amândurora.

Rămasă singură, Rebecca se agăță cu desperare de gândul că poate încă mai era posibil s-o aducă pe Becky și s-o determine să-și salveze logodna. Dacă mătușa Davina va cumpăra terenul, își vor construi o casă modernă și accesul va fi mult înlesnit. Și, dacă va fi un sezon bun de schi, atunci va fi pe deplin recompensată.

Când ieși la plimbare cu Andrew, constată că acesta era un tovarăș de drum cât se poate de plăcut, care știa și observa extrem de multe lucruri pentru vârsta lui și căruia nici o mișcare din natură nu-i scăpa; știa cu precizie locurile periculoase, de care și fermierii și oile trebuia să se ferească, numele fiecărui loc din împrejurimi, precum și poveștile legate de aproape fiecare colț din priveliștea ce se întindea în fața lor.

Cu părere de rău, se întoarseră, înainte de a se face prea târziu.

– Te duci în sala de studiu și colorezi și, între timp, eu fac o surpriză pentru ceaiul de după-amiază.

Dar mai întâi, trebuia să-i telefoneze mătușii ei să-i spună că Lennox era undeva în Pacific și nu se putea lua legătura cu el.

– Mă tem că Becky se așteaptă la ceea ce va auzi din partea mea, spuse mătușa Mirrie, de aceea și evită să vină. Mai continuă jocul acesta încă două sau trei zile și, dacă tot n-avem nici o veste, mă tem că va trebui să-i mărturisești acelui Darroch cine ești și de ce ai făcut ceea ce ai făcut. Cred că va înțelege că ai făcut-o cu intențiile cele mai bune. A trebuit să-i spun unchiului tău și e foarte supărat pe Becky – o consideră total iresponsabilă; mă tem chiar de o ruptură definitivă între ei. Ah, dacă ar suna, aș putea s-o conving să mai încerce o dată și nu ar fi totul pierdut. Îmi pare foarte rău, Rebecca, dar, de dragul nostru al tuturor, mai continuă încă puțin.

Rebecca închise telefonul, distrusă. O înnebunea faptul că nu putea face nimic, atât timp cât Becky nu apărea. Se concentră asupra surprizei promise. Făcu repede un aluat și gogoșelele care aterizau în tigaie pentru a se rumeni căpătară forme de omuleți, pisici și șoricei. Se simțea ca un artist care tocmai își terminase capodopera când copiii năvăliră în bucătărie, încântați de figurinele ce-i așteptau.

– Te-ai întrecut pe tine însăți. Mulțumim, spuse Darroch, la fel de entuziasmat ca și copiii.

De fiecare dată când Darroch o lăuda pe Becky cea nouă, Rebecca se simțea o ipocrită. Știa că nu trebuie să exagereze,

dar, pe de altă parte, simțea cea mai puternică și mai ciudată dorință de a se ridica la înălțimea așteptărilor acestui bărbat. Dacă situația nu se va rezolva și va fi demascată, va conta măcar pentru Darroch că s-a străduit să-i facă să se simtă cât mai bine, sau, în furia lui, o va alunga pentru totdeauna?

Și... cum va reacționa Lennox? Va veni mai liniștit? Va dori să se împace? Toate aceste întrebări o chinuiau degeaba; în loc de răspuns, simțea un gol înspăimântător. Vocea lui Darroch o făcu să tresară, readucând-o la realitate.

– Mă îngrijorează mașina aceea închiriată care-ți mănâncă banii, dar nu pot pleca și eu cu tine la Fairlie – mă gândesc că Sylvie poate oricând să telefoneze. Oricum, trebuie să o ducem poimâine.

– Am luat-o printr-o cunoștință... ce ciudat că ne-am întâlnit la Timaru. Mi-a închiriat-o la preț redus pentru o săptămână. Așadar, nu ar fi în avantajul meu dacă aș înapoia-o mai repede.

Se ura pur și simplu pentru minciunile pe care le spunea.

– De ce ai închiriat-o pentru o săptămână?

– Eram atât de speriată că nu mă vei mai accepta, încât mă gândeam că, dacă voi pleca de aici, să fac un ocol pe la muntele Cook și Queenstown înainte de a merge acasă; știam că și părinții mei aveau să fie furioși pe mine.

– Se întâmplă astfel de lucruri; mai bine o logodnă ruptă, decât o căsnicie stricată. Cu siguranță că părinții nu ar obiecta... dacă nu cumva ți-ai făcut un obicei din asta... Nu e cazul tău, vreau să sper. Doar așa aș înțelege îngrijorarea lor exagerată.

– Ei... eram mult mai tânără... nu prea știam ce vreau...

– Nu știai ce vrei? Ce te face să crezi că acum știi? Cred că e foarte bine că vărul meu este departe acum; ar fi mai bine să vă gândiți amândoi foarte serios. Nu vreau să vă pripiți.

Darroch ieși, lăsând-o dezorientată și umilită. Pregăti cina, fără însă a avea nici un chef să mănânce. Simțea că și el face un efort să vorbească normal, de dragul copiilor, dar atmosfera rămase încărcată. Jucă un joc cu copiii, îi duse la baie, le citi, le spuse povești, dar nu-și putu depăși starea de deprimare. Se temea de ceea ce avea să urmeze a doua zi când coborau și oamenii de la cabane... trebuia să fie și mai prudentă.

Când copiii adormiră, își făcu o cafea, tăie o felie de turtă dulce și luă o carte. Ca de fiecare dată, se lăsă învăluită de vraja lecturii și se trezi, deodată, cu trei sute de ani în urmă, antrenată în povestea palpitantă a încercării de evadare a regelui Carol al V-lea, sperând ca imposibilul să se întâmple, în ciuda faptelor istorice deja cunoscute. Literele începură să-i joace în fața ochilor plini de lacrimi, apoi se auzi un suspin.

– Te rog să mă scuzi; nu plânge. Am fost prea aspru cu tine; nici măcar nu cunosc circumstanțele care au dus la prima despărțire.

Rebecca îl privi pe Darroch cu ochii ei mari albaștri, total nelămurită, incapabilă de a se desprinde brusc din mijlocul poveștii pe care o trăia cu toată ființa.

– Mulțumesc, Darroch, dar am meritat ceea ce mi-ai spus. Vei crede despre mine că sunt exagerat de sentimentală...

plângeam din cauza unei cărți citite... Nu mă pot abține. Uneori, aș vrea să dau timpul înapoi, să schimb cursul istoriei, să-l fac pe Carol al V-lea să scape. Ar fi meritat – era un tată bun și un soț fidel într-o vreme în care aceste calități erau destul de rare pentru un rege. Poate e ridicol... nu știu ce am în seara aceasta de resimt această dramă ca pe o pierdere personală.

– Este și cartea mea preferată și are o încărcătură emoțională specială prin faptul că am cumpărat-o chiar de pe insula Wight, înainte de a vizita locul în care regele a fost întemnițat. Desigur, ai vizitat și tu Castelul Windsor și cred că ai fost tot atât de impresionată ca și mine știind că sub lespezile capelei se află îngropat trupul regelui. Poate că ar trebui să-ți spun să nu te mai gândești la astfel de lucruri morbide, dar, pe de altă parte ar fi păcat să dăm uitării acele vremuri. În orice caz, ești cea mai surprinzătoare persoană; nu mi-aș fi închipuit să-ți pese de astfel de lucruri.

Trebuia să fie mai atentă; era riscant să fie ea însăși. Devenise o deformație profesională să urmărească anumite subiecte, să analizeze, să trieze informațiile. Trebuia să angajeze discuții amuzante, superficiale, în stilul lui Becky.

– În seara aceasta ne vom culca devreme, spuse Darroch, schimbând subiectul, dar mâine, când vor veni oamenii de sus, de la cabane, vor fi dornici să stea mai mult la televizor, mai ales că e un meci de rugby pe care vor vrea să-l vadă color. Ei nu au în cabane decât televizoare alb-negru deocamdată; va trebui să le cumpărăm și color. Hei, ce zici, să pregătesc câteva felii de pâine prăjită cu brânză și costiță?

– Ar fi grozav!

Ce scenă de familie! Și ce ciudat că ea, care ar fi trebuit să tânjească după viața pe care o plănuise de atâta timp, se simțea extrem de mulțumită acolo, în acel colț de lume îndepărtat care-i oferea o existență atât de diferită de cea cu care profesia de ziaristă o obișnuise. Se gândi, fără să vrea, ce cadru grozav i se oferea chiar acolo pentru a scrie. Fiecare clipă era învăluită în vrajă și aducea, în același timp o provocare. Se uită de jur-împrejur în bucătărie: până și această încăpere era plină cu cărți, lectura jucând un rol esențial în viața primilor veniți în aceaste regiuni. Sigur, nu erau un pian vechi, încă acordat, acuarele, schițe în creion, sculpturi mici, colecții de fotografii, dar Rebeccăi îi plăceau cel mai mult cărțile; ar fi petrecut o viață citindu-le.

Brusc, își dădu seama de un adevăr pe care nu putea să-l nege: acesta era singurul loc din lume în care i-ar fi plăcut să-și petreacă viața. Privi spre Darroch Fordyce care era cu spatele la ea, aplecat asupra unei tăvi... Acesta era bărbatul alături de care i-ar fi plăcut să petreacă restul vieții. Nu exista nici o speranță pentru ea. Imediat ce o va aduce pe Becky aici, ea va dispărea, iar acest bărbat nu va ști niciodată că a fost idealul ei.

Capitolul 4

Cât timp mâncară, Rebecca avu grijă să mențină conversația la un nivel superficial. Tocmai terminaseră și vroiau sa iasă, drept pentru care Darroch stinse lumina, când o străfulgerare albă, ca de reflector, brăzdă încăperea timp de o fracțiune de secundă, apoi îi lăsă într-o beznă absolută. Speriată, Rebecca se prinse de brațul lui Darroch.

– Nu te speria, e o furtună magnetică; sunt foarte dese aici, la munte. Oferă un spectacol superb, deși pot avea efecte devastatoare. Vino sus, la punctul de observație – e locul cel mai bun din care poate fi văzută.

Punctul de observație? Oare trebuia să știe unde e? Îl urmă până la capătul coridorului, dincolo de camera lui unde, în spatele unei uși era o scară îngustă din lemn. Darroch îi întinse mâna și, ajutată de el, Rebecca urcă. Era conștientă de căldura

pe care o emana și care-i pătrundea în tot trupul. Așadar, asta era dragostea. Era periculoasă: și așa era ea impulsivă, fără să mai trebuiască să facă față și ineditului unor trăiri care ar pune-o în cine știe ce situații imprevizibile.

– Ține-mă în continuare de mână, spuse el când ajunse sus; astfel, nu te vei împiedica de nimic. Recunosc că e plin de scânduri, dar nu și în mijloc.

Priveau amândoi, unul aproape de celălalt, prin fereastra mică, spectacolul grandios al elementelor dezlănțuite în culori psihedelice: o explozie de verde, galben, albastru, alb pe fundalul bubuitului asurzitor al tunetului.

– Aproape că îți dă o stare de bucurie.

– Așa e; nu pot să nu fiu bucuros, deși face această situație dificilă să fie și mai dificilă.

– Ce vrei să spui?

– După o astfel de furtună, suntem izolați de restul lumii. Mâine dimineață, Rubiconul nu va mai putea fi trecut, nici chiar călare. Când se va întoarce Lennox și va afla că ai trecut prin așa ceva, își va da seama că, de fapt, ai trecut toate probele. Va trebui să recunoască acest lucru, indiferent cât de supărat a fost pe tine când a plecat în croazieră.

– Bine... dar... nu e doar o creștere instantanee a debitului, după care se revine la normal tot atât de repede?

– Furtuna aceasta este foarte puternică. Într-o zonă de șes, ar însemna inundații pur și simplu devastatoare. Volumul apei va fi de patru ori mai mare; în plus, din cauza ploii se va topi și

zăpada. Cred că va dura două săptămâni până când Rubiconul să poată fi trecut. Ți se pare chiar atât de îngrozitor?

Trebuia să continue jocul; trebuia, până când o va găsi pe Becky și o va convinge să vină. Își mușcă buza până la durere. Era bucuroasă de întunericul care-i învăluia, dar nu-și putu reprima un fior. Simțind că tremură, Darroch îi cuprinse umerii cu brațul.

– Curaj! Ai ocazia să dovedești ce poți. N-aș fi crezut niciodată că voi ajunge să te consider potrivită pentru locurile acestea, dar uite că așa s-a întâmplat! Va fi și Lennox convins de asta, când va auzi ce-i voi povesti despre tine.

Rebecca nu-i răspunse; nu putea. Nu și-ar fi dorit decât să izbucnească în lacrimi, să-l îmbrățișeze strâns și să-i mărturisească totul. Nu putea face asta încă; trebuia să mai amâne două săptămâni.

– Îmi pare rău, se strădui ea în cele din urmă să vorbească. Vezi tu, nu am mai fost niciodată într-o astfel de situație: izolată undeva. M-am îngrozit. Dar, cred că mă voi descurca. Trebuie să mă gândesc la primele femei care au venit aici; nici măcar nu aveau telefon.

– Așa te vreau! Am să le rog pe celelalte să te sune. Te vei simți mai bine dacă vei putea discuta din când în când cu Penny, Henrietta, Verona și Joanna, mai ales cu Joanna. Este vecina noastră cea mai apropiată și, în plus, după cum ai aflat când ai fost acolo, cunoaște multe din locurile în care ai fost și tu.

Rebecca se neliniști; cu cât va lua legătura mai puțin cu oricine o cunoștea pe Becky, cu atât mai bine. Cu Darroch, încă nu făcuse nici o gafă, dar era în continuare riscant.

Darroch o luă din nou de mână ca să coboare și, ajunși jos, Rebecca se desprinse destul de brutal de el.

– Noapte bună, Becky, spuse el oprindu-se în dreptul ușii camerei lui. Nu-ți spune nimeni Rebecca? Becky e un nume de fetiță; Rebecca ți s-ar potrivi mai bine.

Ah, cât de mult i-ar fi plăcut să-și audă numele rostit de el. Nu îndrăzni să-i spună că folosise acest nume pentru a o diferenția de verișoara ei, Rebecca, la școală. Vroia să amintească de această verișoară cât mai puțin posibil.

– Ei, știi cum e, "Rebecca" e mai greu de pronunțat pentru un copil, așa că, a rămas "Becky".

– Îți voi spune eu Rebecca de acum încolo. Îmi place numele.

– Nu, te rog. Nu m-aș mai simți eu însămi și i-ar zăpăci și pe copii. Noapte bună, Darroch. Să sperăm totuși că previziunile tale nu se adeveresc și apa se retrage repede.

Când se culcă, zgomotul ploii era asurzitor. Era atât de obosită, încât nici nu mai putu citi. Adormi, lăsând ziua următoare în grija sorții.

***

A doua zi dimineață, natura oferea lumii splendoarea unui peisaj unic; numai că râul părea într-adevăr imens, iar bolovanii prăvăliți și masa de pietriș blocau drumul cu o barieră de netrecut.

– Ce se întâmplă cu oamenii? întrebă Rebecca. Se mai pot întoarce diseară?

– Nu, dar mâine vor putea ajunge, pentru că între fermă și cabana numărul unu nu sunt decât viroage și pârâuri. Să sperăm că mai au mâncare; de fapt, întotdeauna mai rămâne câte ceva și pot face față.

Sună telefonul, făcând-o pe Rebecca să tresară. Erau anunțați de la spital că operația urma să fie amânată cu încă o zi.

– Ah, tocmai bine, spuse Darroch ușurat. Nu-mi plăcea deloc ideea de a nu fi lângă telefon tocmai astăzi, când trebuie să merg să inspectez canalele de scurgere. Nu vin la prânz, îmi iau doar pâine, brânză și un termos cu apă. Nu pot risca să las canalele de scurgere blocate cu bolovani, mai ales în apropierea drumului spre Heronserag.

– Tocmai am încălzit puțină supă. Vrei să iei într-un termos?

– Da, mulțumesc. Vei fi ocupată cu lecțiile copiilor. Nu mai munci în ritmul în care ai făcut-o până acum. Doar nu poți face totul singură. În mod obișnuit, ajută și doamna Cash la gospodărie și nu uita că Sylvie și Ewan sunt la casa lor. Cash o ajută mult și pe Sylvie, ca să-i lase timp pentru a se ocupa de lecțiile copiilor. Ai dovedit deja ce poți. Când tu și Lennox veți lămuri situația, vom face un program. Vreau să spun, când vă

veți căsători. Bănuiesc că, atunci, Cash o va ajuta mai mult pe Sylvie. Există la mică distanță de aici o casă cu trei camere, foarte veche și Cash poate se va stabili acolo. Becky, ce-ai zice să faci menajul și pentru mine și pentru Len până se termină construcția casei voastre? Cred că mătușa Davy va cumpăra pământul pentru Len – desigur, va trebui să i-l plătească, dar sunt convins că dobânda va fi foarte mică – dar, oricum, durează până când casa va fi gata. Nu e soluția ideală să locuim toți trei aici în primul vostru an de căsnicie, dar vom grăbi lucrurile cât putem și, în orice caz, voi avea grijă ca tu și Len să aveți un living numai al vostru unde să stați seara.

– Încă nu putem hotărî nimic până când Lennox nu se calmează și nu vine înapoi, răspunse Rebecca încet, temându-se într-adevăr de a-și lua vreun angajament în numele lui Becky. Să nu uităm că în telegramă a scris că a acceptat decizia lui B... decizia mea, ca definitivă. Totul depinde de ceea ce simte când se întoarce. Poate că... nici nu-i va face plăcere să mă găsească aici. S-ar putea să fie un șoc pentru el.

– Becky, schimbarea ta este atât de mare, încât este greu de crezut, dar voi face tot posibilul să-l conving. Nu uita că, așa cum tu ai regretat ce-ai făcut și i-ai simțit lipsa când a ajuns în Timaru, tot așa și el îți poate simți lipsa acum, când e în largul Pacificului și are la dispoziție atâta timp de gândire. Poate că își închipuie că ești acasă; poate că mama ta te va suna să-ți spună că ai primit o scrisoare de la el. Len va lua legătura cu mine din Fiji – așa a scris în telegramă. Oricum, voi telegrafia la căpitănia portului

din Suva și-i voi lăsa vorbă să mă sune. Îi voi povesti ce s-a întâmplat și-i voi spune cum te-ai descurcat de minune cu toate treburile de aici – deja te-ai comportat ca o soție de fermier din regiunea asta. Nu-i așa?

Rebecca ar fi vrut să plece undeva departe, departe. Era constrânsă să ia hotărâri pentru verișoara ei și pentru Lennox fără a avea nici o idee în legătură cu intențiile acestora. Se hotărî însă ca, dacă Becky tot nu lua legătura cu ea, să-i spună bărbatului din fața ei că era o impostoare și o mincinoasă. Dacă ar fi putut să-i spună toate acestea chiar în acel moment și să fugă! Cineva din întregul ținut Mackenzie, atât de renumit pentru ospitalitatea sa și pentru femeile sale capabile, ar veni în ajutorul acestui bărbat rămas singur la această fermă uriașă, să facă gospodăria și să aibă grijă de trei copii, dintre care doi la școală.

La mică distanță curgea un râu numit Rubicon, un râu care nu putea fi trecut.

Probabil că tristețea i se reflecta în ochi, de aceea Darroch, el însuși încruntat, îi luă mâna, încercând s-o consoleze.

– Nu face figura asta tristă, Rebecca Nenteith, lucrurile se vor rezolva. Nu putem face nimic până nu avem o veste de la Len. Dacă în caz sună când nu sunt aici, spune-i telefonistei când mă găsește pe mine și să nu admiți să se preia convorbirea decât atunci. Era pe punctul de a-i da drumul mâinii, când, uitându-se mai atent, o prinse din nou. Nu porți inelul! Știu că nu l-ai lăsat cu biletul, ceea ce însemna că rămâne o portiță deschisă, că

logodna nu e ruptă în mod oficial. Așadar, de ce nu-l porți? Sau l-ai scos ca să nu te încurce la bucătărie?

– Nu mă simt îndreptățită să-l port până nu discut cu Lennox – mai ales după acea telegramă.

– Înțeleg și te admir. Nu-ți face griji, Becky. Îmi place mult mai mult de tine de când te-ai întors. Îți garantez că Lennox se va îndrăgosti din nou de tine. Aproape că m-aș îndrăgosti și eu.

Ceea ce Darroch spusese ca o simplă încurajare pentru a-i ridica moralul, Rebecca resimți ca pe o rană deschisă în care i se înfipsese un cuțit.

Plecă la treburile ei dar mintea îi era în continuare frământată de aceleași gânduri. Dacă Becky tot nu suna până când râul revenea la normal, va trebui să mărturisească totul și să suporte furia și disprețul lui. Oricum, nu-și mai putea asuma răspunderea de a lua decizii când știa că Lennox se apropie de Fiji. Una a fost hotărârea sub impulsul momentului, de a lua locul verișoarei ei pentru câteva zile, și cu totul altceva era să continue acest joc fără să știe unde se afla aceasta.

Și... ce-ar spune Becky? Era ca și cum ea, Rebecca și-ar fi luat revanșa pentru comportamentul iresponsabil al acesteia, care o pusese în tot felul de situații imposibile de-a lungul anilor: când aproape îi golise contul cumpărându-și îmbrăcăminte în numele ei, când îi luase carnetul auto și fusese amendată... și câte altele. Numai că, de data aceasta, Rebecca era în culpă. Ideea că în foarte scurt timp va spune totul, o făcea să se simtă mai bine. Trebuia totuși să aștepte până va putea trece Rubiconul, pentru

că nu ar mai fi putut continua să stea în acea casă, în atmosfera care avea să se creeze după aflarea unui asemenea fapt. Își imagina bătaia de joc a oamenilor lui Darroch, tentația lor irezistibilă de a răspândi povestea...

Deocamdată, trebuia să-și concentreze întreaga atenție asupra a ceea ce avea de făcut. Ca niciodată, copiii erau extrem de agitați. Exasperată, o lăsă pe Nan în sala de studiu să scrie un eseu și-l luă pe Robert în bucătărie ca să-l poată supraveghea la tema de la științe sociale și să pregătească în același timp tot ce trebuia pentru masa consistentă de a doua zi, când aveau să fie mai multe persoane. Totuși, pe Andrew nu-l putu opri de a-și mai deranja fratele decât administrându-i două palme.

– Asta e doar pentru început. Dacă te mai comporți așa, vei primi corecția pe care unchiul tău ți-ar aplica-o dacă ar fi aici.

– Credeam că ești o dulce...

– Acum, fiindcă tocmai ai aflat că nu sunt, poate că vei sta cuminte să te joci cu acel Lego. Profită, doar nu ai foarte des ocazia să te joci singur cu el.

– Fac pariu că te-ai gândit că, dacă Becky nu e din familie, nu va îndrăzni să-ți ardă vreo două, comentă Robert cu un aer de superioritate. Ce speranță deșartă! Cred că e la fel ca unchiul Darroch: când sunt acasă mama și tata, nu se amestecă, dar când e singur cu noi, vai de pielea noastră!

– E adevărat, dar dacă mai găsești multe pretexte pentru a tergiversa răspunsul la întrebările din temă și desenarea hărții, s-ar putea ca tu să fii următorul asupra căruia se va revărsa

mânia mea. Vreau liniște desăvârșită în următoarea jumătate de oră; experimentez o prăjitură nouă și, cum nu sunt o bucătăreasă prea bună, dacă omit vreun ingredient și nu-mi iese rețeta, vă dați seama că nu va fi prea comod să vă mai aflați în preajma mea.

Se făcu liniște și copiii deveniră incredibil de cuminți, astfel încât îi îngădui lui Robert să revină în sala de studiu. Cât despre Andrew, acesta nu obiectă nimic când veni momentul să fie trimis la culcare. Până și prăjitura, deja în cuptor, promitea să iasă bine. Tocmai atunci sună telefonul și, spre marea ei surprindere, Rebecca auzi vocea lui Becky la capătul celălalt al firului.

– Bună, Rebecca! Ia te uită, ești încă acolo! Credeam că, în câteva zile te-ai lămurit că ferma aceea nu e locul potrivit pentru micuța ta verișoară și ai plecat la prietenii tăi din Dunedin.

– Becky... nici măcar nu le-am spus cine sunt.

– Cum, nu le-ai spus? Ce-i cu tine, Rebecca? Cum să nu-și fi dat seama cine ești? Cine altcineva poate să semene atât de perfect cu mine, dacă nu verișoara mea geamănă!

– Becky, nu ai sunat acasă? Nu știi?

– Vorbește mai tare, abia te aud! Nu, nu am sunat. N-am vrut să vorbesc cu tata, după ce a încercat atât de mult să mă convingă să nu mă logodesc cu Lennox. Mi-a spus că, dacă iese prost, să mă descurc singură; asta și fac acum, și încă foarte bine. Dar mi-am uitat schiurile acolo și vroiam să-i rog să mi le trimită. Ce-ai spus, Rebecca?

– Am spus să mă asculți și, dacă schimb brusc subiectul, asta înseamnă că a intrat cineva și nu vreau să fiu auzită. Acum, nu mă întrerupe. Toți cei de aici cred că eu sunt Becky. Când am apărut, Darroch a fost convins că te-ai răzgândit și te-ai întors. Am ezitat să neg și m-am lăsat prinsă într-o situație penibilă. A doua zi după ce-ai plecat, Sylvie a fost dusă la spitalul din Timaru, pentru o operație la bilă. Darroch și-a închipuit că ai auzit cumva de asta și, având mustrări de conștiință, te-ai întors ca să ai grijă de copii. Am considerat aceasta ca pe o șansă de-a ta de a reveni la fermă și de a te împăca, așa că nu am spus cine sunt.

– Bine, dar nu l-ai putea păcăli niciodată pe Lennox! Trebuie să se fi întors deja.

– Nu, și va mai dura până vine. Asta îți oferă posibilitatea să vii în Fairlie, să aștepți până pot ajunge și eu acolo cu mașina, apoi să mergi cu autobuzul până în Tekapo, de unde voi veni să te ia cei de aici. Nu vor bănui niciodată nimic. Ai marea șansă să dovedești ce poți și să dobândești nu numai respectul acestor oameni – sunt persoane foarte cumsecade – dar și al tatălui tău.

Becky izbucni într-un râs răutăcios.

– Ca un păcătos care e readus în sânul credincioșilor! Ce tablou idilic! Numai că așa ceva nu se va întâmpla. În plus, Lennox ar ajunge cu mult înaintea mea. O sărutare plină de pasiune din partea lui și va fi suficient să te dai de gol.

– Becky, de data asta ai întrecut orice măsură. Ești îngrozitor de egoistă. Știu că n-ar fi trebuit să cedez impulsului de

moment, dar am făcut-o pentru tine. Știi bine că nici nu vroiam să vin aici. Ce prostie din partea mea... Auzi, să mă străduiesc să-ți salvez logodna! Chiar am crezut că ai regretat, că-l iubești pe Lennox, că a fost doar o stratagemă pentru a-l convinge să vă stabiliți la o fermă mai apropiată de civilizație. Lennox intenționa să meargă după tine până în Auckland, dar a fost atât de supărat încât a făcut un ocol în Tauranga, s-a întâlnit cu niște prieteni care-l invitaseră mai de mult într-o călătorie pe mare și acum e în mijlocul oceanului, undeva în apropiere de Fiji. Cred că va telefona aici din Suva. Așadar, grăbește-te să ajungi în Fairlie, anunță-mă unde stai, ca să vin să putem schimba locurile. Nu-ți ia mult ca să ajungi din Chirstchurch.

Nu-i plăcu deloc râsul lui Becky.

– Ei bine, draga mea verișoară binefăcătoare, nu-ți poți convinge verișoara să procedeze așa cum consideri tu că ar trebui. Nu sunt în Christchurch și nici nu mă mai întorc în Craigievar niciodată. Sunt în Wellington, cu niște cunoscuți, cu persoane cu care mă potrivesc, de aceeași categorie cu mine, nu înfumurați ca tine; oameni care știu cum să trăiască și cum să cheltuiască banii. În ceea ce privește ferma de la Craigievar, nu-mi explic ce-a fost în mintea ta. De fapt, e vina lui Lennox; din descrierile lui, părea o mică Elveție, nu o fermă la care să trudești ca un sclav. Oricum, am alte interese acum; mi se oferă șansa de a merge într-o croazieră în Pacific – o croazieră pentru care nu trebuie să plătesc eu. Îi voi arăta lui Lennox că nu plâng de dorul lui. Ce minunat ar fi să-l întâlnesc în Fiji! Așadar, treaba

ta cum te descurci la Craigievar. De data aceasta, vei apărea într-o lumină nefavorabilă. Ar fi mai bine să-i spui lui Darroch că ți-ai bătut joc de el... și asta, înainte să sune Lennox din Fiji. Ah, n-aș vrea să fiu în locul tău! Dar, așa le trebuie! Să se învețe minte! Lennox m-a insultat și m-a umilit; nu vreau să-l mai văd niciodată. Anunț-o tu pe mama în legătură cu toate acestea, dar cu menajamente – ea nu e chiar atât de rea, spre deosebire de tata. În definitiv, din cauza carierei lui, a trebuit să-mi petrec anii de școală la familia ta. De acum înainte, vreau să-mi trăiesc viața.

Și, înainte ca Rebecca să poată scoate un cuvânt ca s-o implore să lase măcar un număr de telefon unde mătușa Mirrie s-o poată suna, Becky închise telefonul.

Rebecca se prăbuși pe un scaun, cu capul sprijinit în palme – era paralizată, incapabilă să gândească. În cele din urmă, când ceasul bătu unsprezece și jumătate, reveni la realitate – de fapt, o readuse gândul de a reuși să telefoneze mătușii ei înainte de întoarcerea copiilor din sala de studiu.

De data aceasta, nu avu noroc: răspunse unchiul Allan. Încercă ea să câștige timp, să dea impresia că-l sunase doar ca să știe ce mai face, dar nu reuși.

– Mirrie e la coafor, de-asta am răspuns eu. Rebecca, să trecem la subiect acum. Mătușa ta mi-a povestit totul, așa cum ar fi trebuit să procedeze de la bun început; a vrut să mă menajeze, dar am smuls tot adevărul de la ea în cele din urmă. Becky trebuie să-și asume responsabilitatea, mai devreme sau mai târziu. Nu mai poate continua în același stil: egoistă,

obișnuită să o scoată întotdeauna cineva din încurcătură, fără ca ea să suporte consecințele. Lennox a mult prea bun ca să fie tratat astfel. Singurul bărbat la care Becky a ținut cu adevărat a fost Kingsley Payne și cred că a afectat-o foarte mult modul în care a părăsit-o, neputându-i suporta toanele. Ei, acum tu te afli într-o poziție foarte ingrată. A fost o nebunie din partea ta... Te-ai obișnuit s-o scoți pe fata asta a noastră din toate încurcăturile, dar de data asta spiritul tău donquijotesc te-a făcut să cedezi impulsului de moment, împotriva oricărei rațiuni. Înainte să-mi spui motivul pentru care ai sunat, te rog să mă asculți: trebuie să renunți la ideea de a o aduce pe Becky înapoi la fermă. Las-o să facă așa cum vrea. Spune-i lui Darroch Fordyce ce ai făcut și de ce. Își va da seama că nu a fost premeditat și că totul a fost declanșat de confuzia făcută de el. Ai mașina aceea închiriată – apropo, voi plăti eu cheltuiala – traversează râul, mergi la Dunedin așa cum îți făcuseși planul și uită pentru un timp de familia Allan Menteith. Traversează râul și pleacă.

– Încă nu pot. Sunt inundații și va mai dura cel puțin o săptămână până când râul reintră în matcă. Îți dai seama, nu aș putea să mai rămân după ce mărturisesc totul. Tocmai a telefonat și Becky, dar a închis înainte să pot s-o rog să lase un număr unde puteți lua legătura cu ea. A spus că este cu niște prieteni în Wellington și va face o croazieră în Pacific. Îmi pare rău că vă dau această veste atât de direct, dar mă tem să nu vină cineva.

– Nu fi supărată, Rebecca. Las-o să plece. Sigur, aș putea s-o găsesc în Wellington, dar o las să meargă, fără să-i spun un cuvânt. Va apărea când termină banii. Îi anunțăm noi pe părinții tăi; cred că vom merge la ei și ne vom plânge, împreună, de fetele noastre cele zăpăcite, așa cum făceam când erați mici și ne puneați în fața unor astfel de pozne. Când poți traversa râul, spune ce ai de spus și pleacă; doar n-o să te mănânce. Și nici nu vor fi dispuși să facă publică această poveste; probabil că vor spune vecinilor că Becky s-a întors, a mai încercat o dată, dar a văzut că nu poate face față și totul a fost anulat. Logodna a fost doar o minune care a durat trei zile. Fii binecuvântată pentru că ai încercat să ajuți.

– Ah, unchiule Allan, aș vrea să fiu lângă tine să te îmbrățișez. Sărută-i pe toți de acasă din partea mea.

Rebecca tocmai se așezase pe cel mai apropiat scaun, complet inertă și lipsită de vlagă, în clipa în care intră Darroch.

– A trebuit să vin să-mi iau niște unelte, așa că voi mânca aici. Hei, ce-ai pățit? Doar n-ai de gând să leșini!

Dar ea însăși se miră de vocea ei stinsă. Făcea eforturi mari să vină de undeva de foarte departe, iar oasele parcă nu-i mai erau rigide. Începu să alunece de pe scaun și, în momentul acela, se simți ridicată de două brațe puternice. Darroch o așeză pe canapeaua din bucătărie, cu capul mai jos de nivelul corpului, apoi îngenunche lângă ea, ținându-i mâinile încă reci.

– Îmi revin...

– Te ridic puțin, dar încă nu-ți așez o pernă sub cap. Ai exagerat cu munca.

Luă o batistă și-i șterse lacrimile ce începuseră să-i picure din colțul ochiului.

– Nu, nu-i adevărat. Nu știu ce mi s-a întâmplat. E pentru prima dată în viață... ce senzație oribilă... Dar nu se va mai întâmpla.

Apoi, se strădui să râdă.

– Asta numesc eu curaj. Să vezi partea amuzantă chiar și la un leșin.

Rebecca își întoarse capul spre el, zâmbindu-i, dar zâmbetul ei deveni stingher și șovăitor: o privea ca și când... o privea așa cum ea și-ar fi dorit s-o privească dacă s-ar fi cunoscut în altă situație, dacă ar fi putut fi ea însăși, fără tara comportamentului anterior al lui Becky.

– Te simți mai bine acum?

Și pentru o clipă dumnezeiască, își lipi obrazul încă rece de la frigul de afară, de obrazul ei.

Chiar în acel moment, ușa se deschise brusc și Robert împreună cu Nan năvăliră în bucătărie, apoi se opriră mirați.

– Ce faci unchiule Darroch? O săruți pe Becky? E iubita unchiului Lennox! spuse Robert pe un ton de reproș.

Din fericire, Darroch și Rebecca izbucniră în râs, ceea ce destinse atmosfera.

– Nu o sărut, prostuțule, o mângâi, o cocoloșesc, așa cum aș lua-o pe Nan în brațe după ce ar cădea sau leșina. Becky a

leșinat. Cred că muncește prea mult. Poate și voi ați supărat-o în dimineața aceasta, spuse el într-o doară, dar, după cum amândoi se făcură stacojii la față, își dădu seama că nimerise din plin. Dumnezeule! Ce-ați făcut?

– Fii serios, Darroch, sări Rebecca în apărarea lor când cele două perechi de ochișori speriați se îndreptară spre ea, alarmați, doar nu crezi că o ceartă între copii mă poate face să leșin. Nu are nici o legătură cu asta. După ce i-am separat, s-au purtat ca niște îngeri; la fel și Andrew, care acum doarme. Cred că alta e cauza: m-am culcat prea târziu aseară – n-am mai putut să las cartea aceea până nu am terminat-o.

– E bună și pentru mine? întrebă Robert. Mama îmi dă voie să citesc romane polițiste dacă nu conțin prea multe violențe.

– Nu e un roman polițist; e un roman istoric despre regele Carol al V-lea. Când vei fi mai mare...

– Credeam că nu-ți plac romanele istorice. Te-ai și certat pe tema asta cu unchiul Lennox.

Rebecca încercă să se gândească la un motiv plauzibil pentru care aceste romane ar fi început să-i placă, dar o salvă Darroch.

– Ei, acum când Len și Becky se vor căsători, este normal ca Becky să vrea să aibă gusturi și interese comune. Cred că va începe și să dezlege cuvinte încrucișate, așa cum s-a întâmplat cu mama voastră care a devenit mare pasionată de rebus numai datorită tatălui vostru. În orice caz, lui Becky i-a plăcut atât de mult cartea, încât a plâns citind-o.

– Ce ciudat că nu-ți plăcea înainte acest gen de cărți, remarcă Nan. Ai spus ieri că istoria a fost materia ta preferată la școală.

– Da, mi-a plăcut ca materie, dar nu ca subiect de romane. Dar, dacă mai găsesc câteva de acest fel, e posibil să devin dependentă de ele.

– Becky, cred că-ți revii la normal; văd că nu mai ești atât de palidă. Copii, așezați masa. Să-l lăsăm pe Andrew să doarmă; va mânca mai târziu. Becky, nu te ridica de pe scaun; servim noi. Chiar te simți mai bine, întrebă el în șoaptă, sau culoarea din obraji este din cauza observației lui Robert în legătură cu sărutul? Să sperăm că nu va răspândi cine știe ce zvonuri când vine Lennox.

Când Lennox se va întoarce, se gândi Rebecca abătută, ea va fi departe și-și va fi început deja existența solitară ca scriitoare; deja proiectul ei își pierduse din farmecul pe care-l avusese cu o lună în urmă și asta pentru că, după ce-l cunoscuse pe Darroch, zilele fără el aveau să fie pustii.

Din fericire, începu să sune ceasul, întrerupându-i gândurile.

– Eu l-am potrivit să sune, explică ea lui Darroch care păru uimit. Fiind novice în ale gătitului, trebuie să mi se amintească să scot prăjitura din cuptor; n-aș suporta să mi se ardă, după ce m-am chinuit atât de mult s-o pregătesc. Ai spus că oamenii vor coborî de la cabane cu un apetit grozav, așa că fac provizii.

– O scot eu din cuptor. Mmm... arată grozav.

– Încă nu te bucura; s-ar putea să se lase în orice moment.

– Așa a pățit și mama cu o prăjitură, dar i-a scos partea din mijloc; a glasat-o și părea că așa e rețeta, o liniști Nan.

– Perfidia femeilor... În orice caz, ideea e bună. Unchiul Lennox va mulțumi cerului că, în urma situației de criză de aici, Becky a lui s-a întors și, în plus, ne răsfață cu tot felul de bunătăți.

Capitolul 5

Canalele de scurgere trebuia neapărat curățate – aceasta fusese concluzia lui Darroch în urma inspecției făcute.

– Aș fi vrut să le curăț după prânz cu ajutorul vostru, dar e prea departe să mergem pe jos până acolo și nu cred că Becky este în stare acum să-l călărească pe Andy; nici prima dată când ai încercat nu ți-a fost prea ușor...

Rebecca știa că nu are încotro; tocmai ea care învățase să călărească de când era mică și mergea în mod regulat la niște prieteni din Auckland ca să-i ajute ca instructor, la școala lor de călărie. Dacă ar fi fost vorba despre schi, n-ar mai fi trebuit să se prefacă: experiența ei se reducea la câteva încercări dezastruoase pe pârtia pentru începători.

– Ar fi grozav să mergem, unchiule Darroch, spuse Nan. Știi că unchiul Lennox a călărit cu Becky pe cal, ca să se

obișnuiască și să nu-i mai fie teamă. Ce-ar fi să faci și tu același lucru? Ne-am distra grozav după-amiază.

– Tu hotărăști, Becky. Nu ar fi exclus să ți se pară mai ușor acum!

– Mi-ar plăcea să mai încerc. Cred că succesul la bucătărie mi-a dat încredere în mine.

Andrew se simți la început umilit când i se interzise să călărească pe poneiul lui, din cauza pantelor prea abrupte, ci împreună cu Robert, apoi se consolă văzând că și Becky era în aceeași situație.

Pentru Rebecca, faptul că nu putea călări singură avea totuși unele compensații: bucuria de a simți brațele lui Darroch înconjurând-o strâns și bărbia lui sprijinită de creștetul ei, deși această bucurie era amestecată cu durerea de a ști că pentru el nu era decât logodnica răsfățată a vărului lui și că, după ce-o va izgoni, furios, nu va mai vrea să audă niciodată de ea.

Hotărî însă să se bucure de clipele acelea al căror farmec cu siguranță nu-l va uita niciodată.

– Vezi, deja începi să te obișnuiești, spuse Darroch când ea se aplecă instinctiv să mângâie gâtul calului sub a cărui piele simțea zvâcnirea mușchilor. Una este să înveți să călărești aproape de când înveți să mergi, cum a fost cazul lui Lennox, și alta este să ai această experiență mult mai târziu. Cred că Lennox trebuia să aibă mai multă răbdare cu tine, dar... poate că vroia să înveți cât mai repede, știind cât de important este să poți călări în această regiune. Câteodată, nu poți trece

Rubiconul decât călare... cu condiția să nu privești în jos la apele învolburate care te amețesc.

– Ah, ce idilic! strigă ea brusc, punându-și mâna pe brațul lui, ca și cum ar fi vrut să-l oprească.

– Ce anume ți se pare idilic?

– E minunat faptul că acești pomi au fost plantați aici doar ca să bucure privirea. De fapt, peste tot aici e așa: mozaicul de pietre și pătrate de pământ în grădina de pe versant, unde să poată crește plante agățătoare, care să dea o pată de culoare chiar și pe timpul iernii și, de fapt, întreaga panoramă cu acest farmec unic. Aș vrea să aștern totul pe hârtie...

Tăcu, îngrozită. Asta însemna deformație profesională: dorința de a descrie imediat totul cât mai sugestiv, pentru ca tabloul să prindă viață în imaginația celor ce citesc.

– Poate că în clipa aceasta s-a născut o scriitoare. Am mai auzit de astfel de cazuri, în care o emoție puternică să declanșeze un talent latent. Poate că aveți în familie gena asta. N-ai spus că verișoara ta e reporteră?

– Nu reporteră, ci editează o pagină a revistei Chronicle.

– De ce nu scrii un articol pe care să i-l trimiți?

– Nu, nu, nu. Cred că e mai jenant să fii nevoit să respingi ceva scris de o rudă decât materialul de la o persoană străină.

– Atunci, de ce nu trimiți la o altă revistă? Scrie ceva din perspectiva femeilor: greutăți și compensații, de exemplu. Văd că tocmai începi să te îndrăgostești de acest ținut. Când se va întoarce, Lennox va avea un șoc.

Un șoc îngrozitor, se gândi Rebecca.

– Ce ciudat, continuă Darroch; cum de nu am observat până acum că ai pistrui? Întotdeauna mi-au plăcut fetele cu pistrui.

– E normal; nu se văd decât de aproape. Doar vara devin foarte pronunțați. Când eram mică, aveam o mulțime.

– Soarele e foarte puternic vara aici, uneori chiar orbitor când reflectă albul zăpezii, iar în vale căldura este înăbușitoare. Îmi amintești de Christine Dean din Tekapo, cea care a fost cândva proprietara fermei Heronscrag; e un fel de verișoară mai mare a lui Matt. Ochii tăi sunt ca ai ei – albaștri, dar nu numai: cu irizări de verde în funcție de lumină. Abia acum observ asta.

Nici n-ar fi avut cum să observe înainte. Nuanțele de verde se vedeau doar de aproape, iar ochii lui Becky erau de un albastru pur, ca de safir.

– În ceea ce privește aceste canale...

– Ha! Ha! Discuția a devenit cam prea personală, fetițo; ai dreptate. Iată, vin și copiii. Vom lega caii de copaci, apoi vom coborî până la canale. Copiilor le place munca asta – este ca și cum ar construi baraje în râuri.

– Nu ar fi fost mai ușor să mergem călare până acolo?

– Ba da, dar nu ai mai fi văzut atât de bine priveliștea – este ceva măreț, deși îți inspiră teamă. E un loc minunat, de unde poți privi răsăritul.

Rebecca simți o durere aproape fizică la gândul că într-o zi, acest bărbat se va căsători și-și va aduce soția în acest loc, ca într-un ritual, să vadă soarele înălțându-se într-o risipire de

culori și străluciri, pe când ea nu va vedea niciodată așa ceva. În mai puțin de o săptămână va fi plecată, și toată lumea va fi bucuroasă s-o uite.

– S-a schimbat un pic, nu-i așa? comentă Robert făcând semn cu cotul lui Nan. Îți amintești când am auzit-o spunându-i unchiului Len că nu poți trăi numai cu privelişti, că trebuie să mai vezi și oameni din când în când?

– Ssst! avertiză Nan, înroșindu-se la față, căci își dădu seama că era prea târziu.

– Încetează, Robert! îl admonestă unchiul lui. Cu toții ne bucurăm de compania altor persoane când se întâmplă să rămânem prea mult timp izolați. Este firesc ca lui Becky să-i fi fost dor de aglomerația orașului, tot așa cum și vouă v-ar fi dor de casă dacă ați merge la internat. Trebuia să fi fost mai toleranți cu ea. Acum, a dovedit că are calitățile necesare.

Fiecare cuvânt al lui o făcea pe Rebecca să se simtă tot mai rușinată de falsitatea ei.

Începură să coboare versantul, ținându-se de bolovani. Cursul râului era de nerecunoscut, plin de aluviuni și amenințător, transformat parcă el însuși într-o forță destructivă.

– Darroch, dacă râul se umflă atât de repede, nu își revine la normal tot atât de repede?

– În principiu, dar după o furtună spectaculoasă, așa cum a fost aceasta, zăpada este dislocată de pe înălțimi, se topește și menține un nivel mare al apei. Asta poate însemna orice: accesul liber, sau prelungirea izolării pentru cine știe cât timp

încă. Apoi, poate să înceapă să ningă; în general, avem o cantitate constantă de zăpadă în fiecare an, indiferent cum e repartizată.

– Of, credeam că s-a terminat de acum cu zăpada...

– Dar îți va plăcea mult, Becky. În loc să fii nevoită să mergi pe pârtia de la Beaudonais, așa cum s-a întâmplat la sfârșitul lunii iulie când ai venit, va fi suficient să deschizi ușa din spate. Ne vei fi de mare ajutor când va trebui să adunăm oile; pe schiuri, va fi o plăcere chiar și pentru tine.

Rebecca închise ochii, amețită de spaimă. Nu va putea ascunde faptul că este doar o începătoare. Trebuia neapărat să plece, înainte de căderea zăpezii. Dacă totuși nu reușea, nu-i rămânea decât să cadă pe scări și să pretindă că și-a scrântit glezna.

***

Deși nu mai plouase, apele Rubiconului rămaseră umflate mai mult de-o săptămână, din cauza topirii zăpezii.

Rebecca aștepta cu îngrijorare întâlnirea cu oamenii lui Darroch: Duncan Hay, un bărbat în jur de cincizeci de ani, în aparență, dar extrem de blând când îl cunoșteai mai bine; Keith Farquharson, tot atât de roșcat ca și ea, fiul unui fermier de dincolo de Fairilie, dar care intenționa să se stabilească în acea

regiune înaltă de munte, după căsătorie; Lindsay Forbes, student la o facultate de agronomie, care își întrerupsese studiile pentru un an pentru a dobândi mai multă experiență practică.

Darroch o anunțase ce intenționa să le spună despre Lennox: că el îl convinsese să plece în acea călătorie în Pacific, că imediat după plecarea lui Sylvie fusese internată, dar, cu această ocazie, ea – Becky – putuse să arate ce poate într-adevăr. Această stratagemă diplomatică îi convenea Rebeccăi de minune, pentru că astfel îndrăznea să spere la o oarecare înțelegere și clemență din partea lui când va veni vremea mărturisirii ei.

– Bună, Becky, spuse Keith. Ce noroc că ai fost aici! Darroch e un bucătar foarte bun pentru situații de urgență, dar în rest... Ospățul acesta nu seamănă deloc cu ceea ce ar fi reușit el. Felicitări! Noi, roșcații, întotdeauna ieșim la suprafață când e nevoie de noi.

– Ca pleava, mormăi Lindsay. Mă refer doar la Keith, nu la tine, Becky. Dumnezeule să fie oare astea plăcinte cu mere? Ce priveliște minunată! Am adus cu noi niște vânat; îl vom tranșa ca să poți să-l pui la congelator. O să-ți arate șefu' cum să-l gătești.

– Cred că mă descurc; am tăiat mai de mult o rețetă din ziar, am încercat-o și a ieșit grozav.

Era adevărat și ar fi putut să i se întâmple și lui Becky.

Darroch era încântat. Era clar că dorea ca și oamenii lui să observe și să aprecieze schimbarea logodnicei vărului lui. Oricum, nu mai avea importanță. Becky nu se mai întorcea, iar ea trebuia să continue această înșelăciune până în clipa în care va putea fugi din calea mâniei lor și să ajute cât mai mult această familie.

– Sylvie va sta câtva timp la familia Winmore după ce iese din spital, anunță Darroch. Mi-a spus că doctorul s-ar fi exprimat că nu vrea să aibă pacienți care tocmai au suferit o intervenție chirurgicală, izolați într-un loc uitat de Dumnezeu ca acesta.

– Nu are nici un drept să vorbească așa! spuse Rebecca, indignată, înainte de a se gândi bine ce face.

Patru chipuri uimite se întoarseră spre ea.

– Nu pot să cred! spuse Keith în cele din urmă. Chiar că te-ai schimbat. Tu însăți spuneai că este cel mai necivilizat loc din Noua Zeelandă, iar acum ești contrariată că un orășean îl numește loc uitat de Dumnezeu.

– Ei... nu este civilizat dacă prin civilizație înțelegi autobuze care trec prin fața casei și aeroporturi și teatre și școli, dar este mult prea frumos ca să spui despre el că e uitat de Dumnezeu.

– Ce fată ciudată! exclamă Lindsay, plin de admirație. Nu puteai suferi acest loc și acum îi iei apărarea.

– Lasă fata în pace, interveni Duncan. Întotdeauna mi-au plăcut oamenii care se pot schimba și care recunosc acest lucru. Cei ce nu-și schimbă niciodată părerea în legătură cu oameni sau locuri mi se par slabi, nu puternici. Trebuie doar să vezi că

e nevoie de tine, nu-i așa? Și, dacă masa aceasta este ca o ramură de măslin pe care ne-o întinzi, o vom prinde cu amândouă mâinile. Mă duc să mă spăl și să mă așez la acest ospăț.

Supă, friptură și budincă – mai presus de orice așteptări; iar laudele și mulțumirea bărbaților recompensară efortul.

Conversația în timpul mesei se concentră în jurul problemei oilor, așa că păru foarte normal ca Rebecca să nu participe. Totuși, nu putu să nu remarce și să nu admire modul în care Darroch, fără a-și pierde cu nimic autoritatea de șef, ținea cont de îndelungata experiență a lui Duncan Hay.

– Ce fapt extraordinar, totuși, spuse ea într-un moment de tăcere al celorlalți, ca toți să aveți originea în estul Scoției, de parcă ar fi fost o migrație.

– Să nu-mi spui că acum te interesează și istoria acestor locuri! nu putu Keith să-și ascundă mirarea. Doar ne-ai spus că nici măcar n-ai fost să vizitezi locurile din care provine familia Menteith când ai mers în Scoția.

Rebecca intrase pe un teren alunecos și toate privirile erau îndreptate spre ea. Deși i-ar fi plăcut atât de mult să vadă acele locuri, nu fusese niciodată în Scoția. Din fericire, Robert îi veni la timp în ajutor.

– A răsfoit în sala de clasă cartea aceea despre vechile clanuri și îmbrăcăminte scoțiene. E cartea ta, nu-i așa, unchiule? A spus că e bine de știut tot felul de lucruri, că face parte din educație, că nu se știe când vom apărea la acele concursuri "Cine știe răspunde"...

Mi-ar plăcea să câștig unul din acele premii grozave, de exemplu o motocicletă Honda.

– Până la urmă, nu se știe cine pe cine instruiește, spuse Duncan zâmbind. Vei vedea că te interesează o mulțime de lucruri la care nici nu te-ai gândit vreodată.

– Vei fi foarte căutată după ce te vei căsători cu Lennox, poate și înainte, interveni Lindsay. Când am fost la Dragonshill și s-a văzut că vorbești franceza și germana ca un nativ, Penny și Hilary au fost atât de încântate, încât mi-au spus în secret că intenționează să te roage să dai lecții copiilor, ca să poată discuta cu verii lor din Franța și Germania. Presupun că te-ar amuza să mai ai și altceva de făcut în afara gospodăriei, după viața pe care ai dus-o până acum.

Rebecca se simți din nou pierdută. Franceza ei era la nivel de școală: se descurca bine la citit, dar în ceea ce privește conversația... Iar germană nu știa deloc. Becky învățase aceste limbi în modul ideal, adică trăind în țările respective, împreună cu părinții ei.

– E o idee, Lindsay, se hazardă ea, gândindu-se că, de fapt, nu trebuia să-și facă atâtea griji, din moment ce nu va fi acolo. Aș putea, într-adevăr, să-mi exploatez aptitudinile; cât despre cele culinare, ele se află încă în fază experimentală – numai norocul face să pot găti ceva acceptabil.

– Noroc și curaj, completă Keith. Îți trebuie curaj să începi să faci ceva nou.

În mare, Rebecca trecuse proba acestei prime întâlniri, dar exista pericolul unor capcane în orice moment. Familia Richard putea apărea oricând, ba mai mult, aducând-o și pe Joanna Greenwood despre care Darroch spusese că este un filolog foarte bun, cunoscătoare de limbi străine. Ce să facă dacă, din amuzament, aceasta i s-ar fi adresat în franceză sau germană?

Poate că era mai bine să ningă, pentru a se întrerupe legăturile aeriene; da, dar atunci, ar fi trebuit să schieze. Situația ei părea fără ieșire.

"Ah, Doamne, știu c-am făcut o nebunie, că am tot mințit, dar fă să scadă repede apele râului, chiar dacă asta înseamnă să nu-l mai văd niciodată pe Darroch și el să nu-și mai amintească de mine decât ca de un membru al unei familii de care reușise să-l ferească de vărul lui mai mic. Mulțumesc, Doamne, că Lennox și Davina sunt în Pacific și că nu se poate lua legătura cu ei!" În mintea ei sunau încă și încă o dată cuvintele lui Becky. O nelămurea însă un lucru: de ce spusese Becky că Lennox o insultase și o umilise? Nu cumva fusese invers? Întrebările rămâneau mereu fără răspuns.

Zilele treceau între spaima de a nu se da de gol și bucuria de a fi alături de Darroch, de a avea o relație de camaraderie foarte plăcută cu oamenii acestuia, de a fi din ce în ce mai iubită de copii, care învățaseră să aibă încredere în ea. Prin comportamentul ei, Rebecca îi câștigase pe toți.

– Până și Duncan te laudă – și doar știi cât de exigenți sunt scoțienii, spuse Darroch. Și asta cred că e în mare parte în urma

interesului tău pentru istoria Scoției. Ce păcat că Lennox nu a fost aici să asiste și el la această transformare. Sau, măcar dacă am avea unde să-i scriem! Dar, când va telefona, precis va auzi cele mai grozave laude la adresa ta.

– Te rog, nu-i spune nimic când va telefona. Nici măcar nu-i spune că sunt aici. Am eu motivele mele... dar aș vrea totuși să discut cu el. Spune-i doar că e cineva care vrea să discute cu el și apoi cheamă-mă pe mine și lasă-mă singură. Va putea astfel să-i explice totul.

– Ești foarte îngrijorată de întâlnirea cu Len, nu-i așa? E normal. E întotdeauna mai ușor să rezolvi lucrurile imediat. Dacă nu ar fi plecat așa, în grabă, ar fi fost aici și-ar fi văzut cât de minunat te descurci. Dar, nu-ți face griji, fetițo. Sunt convins că și lui îi este tot atât de dor de tine cum îți este și ție de el – ori, asta înseamnă jumătate de drum spre împăcare. Ai mâinile reci, spuse el luându-i-le între ale lui. Ești speriată de cum va reacționa Len; nu mai fi; totul va fi bine, voi avea eu grijă de asta. Acum, cred că ai depășit faza în care îți era foarte dor de casă; am impresia că din cauza aceasta erai atât de irascibilă. De fapt, același lucru s-a întâmplat cu toți – eram într-o stare de tensiune generatoare de lipsă de înțelegere și conflicte. Acum, totul a trecut. Ar fi trebuit să ne dăm seama ce impact are stilul nostru de viață în această regiune asupra cuiva care a dus genul tău de existență. Eu ar fi trebuit să-mi dau seama mai mult decât oricine, știind cum am reacționat în călătoriile făcute în străinătate. În plus, a fost și o situație neobișnuită:

Cash – plecată, iar Sylvie cu copiii – aici; se poate să fi fost prea multe persoane deodată cu care trebuia să te obișnuiești. A fost greu pentru tine, mai ales că viitorul tău soț e undeva în largul mării și inundațiile ne-au izolat complet de restul lumii. Dar totul va reveni la normal și, când va suna Len, am să-l fac să se întoarcă imediat. Te voi lăsa pe tine să discuți mai întâi cu el, dar neapărat să mi-l dai și mie ca să-i spun ce am de spus. Ei, ce zici? întrebă el, ridicându-i bărbia cu un deget și determinând-o astfel să-l privească în ochi.

Rebecca își mușcă buza, continuând să tacă. Faptul că nu putea mărturisi pe loc o punea într-o situație din ce în ce mai greu de suportat. Deși.... trebuia să-i dea lui Darroch timp să găsească pe cineva care să aibă grijă de copii și să-i facă să se simtă fericiți – poate asta era cel mai important. Pe chipul lui Darroch erau blândețe și înțelegere. Cum putuse gândi despre el că e dur și neîndurător?

Darroch o luă din nou de mână.

– Ți-e teamă că Lennox a luat o hotărâre definitivă? Știi bine că nu. În orice caz, ar fi o prostie din partea lui dacă ar face asta acum. Dacă în caz totuși o face, pun eu mâna pe tine, imediat. Așa cum ai dovedit că ești, plină de curaj, încercând orice, de la prepararea budincii la tunsul oilor și călărit, ai fi o soție excelentă, capabilă să facă față în mod admirabil condițiilor de aici. Nu te-aș lăsa să pleci pentru nimic în lume. Ei, deocamdată oamenii sunt la grajduri și copiii, cine știe pe unde, continuă el pe un ton plat, dându-i brusc drumul din strânsoarea mâinii.

Dacă Robert și Nan ne găsesc iar așa, nu știu ce sunt în stare să mai zică. Becky, curaj, sunt sigur că totul va ieși bine.

Darroch se duse la oamenii lui, iar Rebecca la copii, pe care-i găsi construind un baraj într-o albie de râu în care apa era foarte puțin adâncă.

Fusese doar o glumă, menită să-i ridice moralul, dar în sufletul ei se deschise o rană. Dacă l-ar fi cunoscut în împrejurări diferite! Fie și ca verișoară a lui Becky, venită în vizită acolo, așa cum trebuia inițial să se întâmple. Dar așa... Chiar dacă Darroch ar fi fost cel mai iertător bărbat din lume și nu s-ar fi supărat pentru farsa ce i se făcuse, ea tot nu ar fi putut rămâne acolo. Atâta timp cât Lennox locuia în aceeași casă cu Darroch, acesta din urmă nu s-ar fi putut căsători cu fata care seamănă perfect din punct de vedere fizic cu iubita nestatornică a vărului lui. Hotărârea lui Lennox de a pleca de la fermă și a se îmbarca pe un vas nu se putea explica decât printr-o suferință cumplită.

Rebecca își dădea seama că trebuia să înceteze de a mai căuta vreo soluție care să-i dea o fărâmă de speranță. Va fi cât se poate de calmă și-l va ruga pe Darroch să ia legătura cu acea Meg King – o rudă de-a lor, care avea fermă în Pukewhetu, mai aproape de Tekapo – și s-o roage să se ocupe de gospodărie până la întoarcerea lui Sylvie sau a lui Cash.

Își dădea seama că Darroch va fi atât de furios, încât va vrea să scape de ea cât mai repede posibil și să dea uitării acel episod oribil.

Era conștientă, de asemenea, că viața nu va mai fi niciodată aceeași pentru ea; indiferent de ceea ce va face, sufletul îi va fi greu de dorul nepotolit pentru aceste locuri unde o parte din ființa ei avea să rămână pentru totdeauna.

– Becky! o strigă Andrew, vino și ajută-ne să facem un dig mare de tot! E foarte amuzant!

Rebecca se așeză în genunchi, lângă ei și începu să-i ajute.

Rutina activităților mărunte trebuia să-i ofere sprijinul pentru a rezista până la momentul decisiv.

Capitolul 6

Zilele treceau în mod obișnuit. Apele scăzuseră, apoi, în urma unei ploi, crescuseră iar amenințătoare. Cu fiecare clipă, Rebecca devenea tot mai atașată de acele locuri și de familie. Până și gândul de a se despărți de pisici o făcea să sufere. La rândul lor, acestea cu greu mai concepeau viața fără răsfățul de a dormi în patul ei. Apariția Rebeccăi era salutată cu entuziasm și de câinii casei, care-i mulțumeau astfel pentru bonusurile regulate primite de la bucătărie, și de cai. Darroch era oarecum surprins de progresele rapide pe care le făcuse la călărit, deși era întotdeauna atentă să nu pară prea sigură pe sine; desigur, mai exista un motiv: îi plăcea să fie ajutată de Darroch când încăleca și când cobora din șa.

– Unchiule Darroch, n-ar fi cazul să nu o mai ajuți? Nu mai e o începătoare de acum, remarcă într-o bună zi Nan, destul de subtil.

– Mai bine să iau măsuri suplimentare de precauție, răspunse acesta, desprinzându-și mâinile de pe talia ei. Dacă se întâmplă ceva bucătăresei noastre, suntem pierduți.

Rebecca aproape că se disprețuia pentru bucuria pe care o simțea la fiecare contact fizic cu Darroch, pentru modul în care provoca uneori aceste atingeri. Toate acestea nu făceau decât să-i îngreuneze și mai mult despărțirea. Câteodată, seara, dansau pe veranda laterală care se transforma brusc într-o sală de bal în miniatură.

Toți bărbații, până și Duncan, erau buni dansatori și Rebecca dansa cu fiecare pe rând, dar știa că acele clipe în care îl avea pe Darroch ca partener vor rămâne mereu în sufletul ei. Totuși, cea mai mare parte a timpului era ocupată cu lecțiile copiilor și cu gătitul. Tocmai îi lăsase pe aceștia să lucreze la un proiect și venise în bucătărie, când sună telefonul, făcând-o ca de fiecare dată să tresară.

– Sunt Joanna Greenwood, se auzi o voce veselă, fermecătoare, vorbind cu accent englezesc. Trebuia să fi sunat mai de mult, dar am mai așteptat să se liniștească puțin vremea, ca să putem face planuri. Am discutat ieri cu Darroch la telefon și mi-a spus că i-ai ajutat enorm cât a lipsit Sylvie. Uite, am o idee minunată. A telefonat Verona și a spus că se prognozează vreme frumoasă pentru mâine, așa că l-a convins pe Gwillym să ne aducă la voi. Copiii – și-ai voștri și-ai mei – se vor bucura. Nu-ți face griji în privința mâncării, aduc eu și Verona tot ce trebuie – asta, nu pentru că ești novice la capitolul acesta, ci

pentru că așa obișnuim, oriunde mergem; nu putem lăsa doar gazda să suporte tot deranjul.

– Aduceți dacă vreți desertul, dar acum am mai făcut progrese, așa că nu mai e așa o problemă să asigur masa.

– Mă bucur pentru tine. Știi, de când ai venit la mine cu Len, că și eu am avut aceeași problemă: nu știam nici măcar să fierb un ou, așa că nu trebuie să-ți faci griji. Becky, mâine va fi prea multă lume în jurul nostru, așa că vreau să-ți spun acum că ai făcut un gest minunat lăsându-l pe Len să plece în croaziera aceea pe care și-a dorit-o atât de mult. Ai fi putut chiar să mergi acasă până se întoarce el, dar, cu atât mai mult că ai rămas, ai dovedit că ai toate calitățile unei soții de fermier din această regiune critică. Ai fost o adevărată binecuvântare în lipsa lui Sylvie.

Rebecca reuși să se arate încântată când dădu vestea lui Darroch și celorlalți bărbați veniți la masă, dar bucuria lor pentru ea, pentru faptul că va avea un divertisment, spori mustrările ei de conștiință. Și apoi, veșnica teamă: cum să-i deosebească pe Matthew de Gwillym, pe Joanna de Verona? Salvarea veni de la copii.

– Le voi arăta lui Dai și Rkys fotografiile făcute când am fost la ei, spuse Robert plin de entuziasm. Becky, vrei să le vezi și tu? În ziua aceea au fost acolo și unchiul Matt și mătușa Jo cu copiii lor.

– Sigur că da. Ah, ce frumoase! Dar... sunteți toți atât de îmbrăcați și înfășurați cu fularele, încât nici nu disting bine cine-i aici... Joanna sau Verona?

Astfel, află tot ce-i trebuia: Verona era mai înaltă și cu părul șaten, pe când Joanna avea părul roșcat de-o nuanță mai deschisă. Gemenii Richard erau imposibil de deosebit, așa că nu va părea ciudat dacă-i încurcă, iar copiii familiei Greenwood erau mai mici: Rosamond avea patru ani și era blondă, ca tatăl ei, iar Christopher avea șase ani și era brunet.

– Gata, copii, interveni Darroch. Doar nu vă închipuiți că nu veți ajuta și voi. Este un efort mult prea mare ca să fie făcut numai de Becky. Diseară, târziu, am să tranșez carnea, când se mai dezgheață, dar acum voi puteți deja începe să curățați cartofii. Ce alte legume îți mai trebuie, Becky?

– Am să fac vânat cu stafide și doar înainte de a veni voi adăuga alune și cireșe glasate. Nu știu ce le place și ce nu, celorlalți copii, dar bănuiesc că garniturile colorate îi vor atrage. Dar, va trebui să am de rezervă friptură de miel și de pui, așa că îmi va trebui o mulțime de morcovi, ceapă și praz.

– La asta te pot ajuta și băieții. Eu te voi ajuta la prăjituri: să bat aluatul, să curăț nuca...

– Adică, noi vom plânge curățând ceapa, iar tu vei ronțăi din nuci... Asta înseamnă să fii șef...

– Când curățam nuci, spuse Rebecca, mama ne punea să fluierăm, așa că-i voi aplica și lui același tratament.

– "Ne punea"? se miră Darroch.

– Pe mine, pe verișoara mea și pe fratele ei. Câteodată, părinții mei veneau de Crăciun și ne strângeam cu toții într-o casă la malul mării.

Scăpase acum, dar un amănunt de genul acesta o putea da de gol.

– Becky, cât ești tu aici singură, pot să-mi invit prietena? întrebă Lindsay. Lucrează la un birou din Christchurch. Se teme să se implice prea mult în relația cu mine pentru că nu știe dacă se va adapta unei astfel de vieți. În scrisori, m-a întrebat cum se descurcă logodnica lui Len. Recunoscusem, până acum, că-ți vine destul de greu, dar acum aș vrea să te vadă. Ce zici? Te-ar deranja să ai un musafir când scad apele?

– E mai complicat, Lin, pentru că s-ar putea să trebuiască să merg puțin acasă înainte de întoarcerea lui Lennox. A sunat mama zilele trecute; vom avea niște invitați și-ar vrea să fiu și eu acolo. Și, oricum, nu e casa mea, e a lui Darroch. Ai vorbit despre Meg King, continuă ea întorcându-se spre acesta. Ar putea veni să aibă grijă de gospodărie cât sunt eu plecată? Oare ar vrea să facă asta? Sau... poate Queenie King n-ar lăsa-o pe nepoata ei? întrebă ea șovăitor, dându-și seama că spusese ceva în neregulă, după cum toți o priveau uluiți. Nu se cuvine să o rog așa ceva?

– Da, lucrează la Pukewhetu, răspunse într-un târziu Darroch. Și, bineînțeles, Queenie ar lăsa-o să plece în caz de urgență... oriunde în altă parte în ținutul Mackenzie, dar în nici un caz nu ne putem aștepta să vină să facă gospodărie în locul tău. Nu vreau să discutăm despre asta acum.

Apoi, profitând de o contrazicere între copii, le făcu morală, punând capăt pentru moment discuției.

Abia mai târziu, când toți se retraseră la culcare Rebecca simți că era de datoria ei să lămurească lucrurile, dându-și seama că, deși ar fi vrut să comenteze, Darroch nu îndrăznea să abordeze subiectul.

– Ce este, Darroch?

– Știi bine că nu e în regulă.

– Simt că am făcut o gafă, dar nu mi-am dat seama despre ce este vorba, așa că spune-mi tu. Prefer să-mi vorbești direct decât să stau în atmosfera asta.

– Cum să nu-ți dai seama de ce nu poți s-o rogi pe Meg să-ți facă un serviciu!

– Se pare că, într-adevăr, nu-mi dau seama, oricât m-aș strădui.

– Mi se pare cel puțin ciudat. Doar ai înțeles foarte bine că, până când ai apărut tu pe scenă, toți eram siguri că Meg și Lennox se vor căsători. Sigur, nu a fost vorba despre o logodnă oficială, dar toți eram convinși... inclusiv Meg...

– Nu am știut, altfel nu aș fi propus așa ceva.

– Îmi vine foarte greu să cred. Tocmai asta nu mi-a plăcut deloc la tine... la început... felul cum ai tratat-o pe Meg când v-ați cunoscut.

– Și cum ți s-a părut că am tratat-o? se aventură ea să întrebe, după o clipă de spaimă cumplită în care simți că totul începe să se învârtească în jurul ei.

– Cu un aer triumfător. Săraca de ea, n-am putut face nimic ca să nu se simtă atât de jignită. E adevărat, te-ai schimbat

enorm. De fapt, cred că simplul fapt de a fi rămas mai mult timp în acest ținut a fost suficient. Nimeni nu poate fi meschin când stă în umbra acestor munți uriași... Totuși, nu poți apela la Meg. După părerea mea, felul cum i-ai vorbit lui Meg atunci a însemnat prima fisură în relația ta cu Lennox.

– Îmi pare rău... Îmi dau seama că a fost urât din partea mea. Nu am cum să repar ce s-a întâmplat. Să uităm c-am propus așa ceva. De fapt, va trebui să-ți explic o mulțime de lucruri. Sunt conștientă că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă aș recunoaște că relația mea cu Lennox s-a terminat. După vizita de mâine, poți să iei legătura cu doamna McCash și s-o rogi să se întoarcă mai repede din Australia. Va trebui să plec, totuși, cât nu e prea târziu.

– Sigur, va trebui gândit bine, spuse el după câtva timp. Veți hotărî voi doi. Deocamdată, să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Poți să mai păstrezi aparențele încă puțin?

– Da. Și tu?

– Da. Acum, noapte bună.

***

A doua zi dimineață, Rebecca se trezi devreme, totuși cu mult după Darroch. Urcă în turnul de observare, să se asigure că apele râului nu mai crescuseră. În lumina răsăritului, munții

parcă prinseseră viață și împărțeau generos în jurul lor cristale în care soarele se risipea multicolor.

– Dacă măcar... rosti ea fără să vrea, mai mult ca un geamăt.

– Dacă măcar... ce? se auzi ca un ecou în spatele ei.

Se întoarse și-l văzu pe Darroch în pragul ușii.

– Nu-mi vând gândurile pentru nimic în lume. Am venit să văd dacă apele s-au mai retras.

– Ai vrea să se retragă, Becky? întrebă el pe un ton ciudat.

– Sigur că da. Zilele mele aici sunt numărate, așa că e mai bine dacă totul se termină mai repede.

– Din cauza a ceea ce am spus eu aseară? Vrei să lași calea deschisă pentru Meg? N-am avut nici cea mai mică intenție să mă amestec. Te rog, nu lua această hotărâre din cauza a ceea ce am spus. Așteaptă să vină Lennox, să audă despre tot ce-ai făcut... tot ce-a însemnat prezența ta aici. Trebuie să rămâi până atunci.

– Nu, tu nu ai nici un amestec. Am motivele mele pe care nu ți le pot împărtăși deocamdată. Îți promit că voi discuta cu tine înainte de a pleca. Acum, te rog, nu mă mai întreba nimic.

– Spune-mi un singur lucru, Becky: vrei să pleci în egală măsură și din cauza mea?

Se priviră în ochi timp de câteva clipe, fără ca Rebecca să reușească să înțeleagă ce se petrecea în mintea lui și să-l întrebe.

– Nu pot să-ți răspund... și nici nu vreau. Fii mulțumit că-ți voi explica înainte să plec. Te rog, gândește-te pe cine să chemi să aibă grijă de copii.

– Și, dacă sună Len? Speram atât de mult să afle că are pentru ce să se întoarcă acum.

– Știe unde să mă găsească. Cred însă că va răsufla ușurat dacă nu mă va mai găsi. De fapt, a și spus: consideră decizia mea ca definitivă. Probabil că a lăsat să se înțeleagă că va reveni la Meg. Ce idee, să discutăm astfel de lucruri la această oră! Gata, trebuie să merg să pregătesc micul dejun. Vreau să pornesc cu dreptul. Să sperăm că va fi o zi frumoasă, cu toate că mi se pare cam roșu cerul.

– Nu, sunt reflexe ale luminii de pe piscuri. Am ascultat buletinul meteo; se pare că azi și mâine va fi vreme frumoasă. Am sunat la Four Peaks. Va pilota chiar Gwillym. Vor rămâne toți la noapte și vor pleca mâine. Astfel, vom putea petrece o seară plăcută, poate vom dansa. Te rog, nu spune nimic Joannei și Veronei despre hotărârea ta de a pleca. Eu totuși cred că timpul rezolvă totul. Un telefon din partea lui Lennox va fi de-ajuns să schimbe situația.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse ea râzând ciudat.

După care, coborâră amândoi.

***

Se dovedi a fi o zi extrem de plăcută. Joanna și Verona o cuceriră pe Rebecca și aceasta începu să se relaxeze și să devină

mai încrezătoare în compania lor. Copii și adulți, toți savurară din plin bucuria de a fi împreună.

– Oamenii ne compătimesc pentru izolarea în care trăim, spuse Verona amuzată, dar nu trece o lună fără să avem oaspeți – agenți comerciali, cumpărători de miei, călători, rude. Tind chiar să cred că avem o viață socială mai activă decât a orășenilor. Becky, ai pățit și tu ca noi: nu ai putut rezista farmecului muntelui.

– Ce-ați zice să organizăm o seară dansantă? propuse Joanna. Astfel, Becky nu se va simți total ruptă de viața mondenă acum, după ce a trecut Rubiconul. Sinceră să fiu, am plănuit asta de acasă. Am sunat-o pe Verona și i-am sugerat să ia cu ea o ținută adecvată. Ce spuneți, băieți?

Toți primiră propunerea cu entuziasm, iar ele urcară repede în camera Rebeccăi, să se îmbrace pentru petrecere. Deodată, Rebecca se debarasă de orice temere și trăi din plin bucuria pregătirilor: își aleseră rochiile, se amuzară încercând noi coafuri, se parfumară.

– Și eu și Verona eram convinse că ochii tăi sunt albaștri ca safirul, dar acum observ că au o tentă de verde.

– Probabil au căpătat aceste reflexe și din cauza culorii rochiei. În orice caz, e ciudat. La multe persoane cunoscute, culoarea ochilor variază. Uite, de exemplu, tata și Darroch: amândoi au ochi căprui, dar ai tatălui meu devin uneori aproape negri, pe când ai lui Darroch au o nuanță de brun-roșcat.

Joanna încuviință din cap, aruncându-i o privire puțin mirată. Sau, poate doar așa i se părea ei.

– Și, deși ochii lui Lennox sunt tot albaștri, sunt complet diferiți de ai tăi, completă Verona. Albaștri ca marea – ochi de marinar. Este ciudat că s-a stabilit aici. În anii adolescenței locuia împreună cu familia în Wellington, în Golful Insulei și de atunci avea pasiune pentru bărci. Bunicul lui matern era căpitan de vas. Chiar mă gândeam că-l vei convinge să vă mutați spre litoral, dar acum văd că și tu te-ai îndrăgostit de munte. Gata, hai să coborâm. Se pare că băieții nu mai au răbdare.

Privirile admirative ale celor trei bărbați le făcură o reală plăcere. Rebecca își simți inima bătând cu putere observând sclipirea din ochii lui Darroch. Era o prostie din partea sa, dar ținea ca aceste clipe să-i aparțină numai ei, cea adevărată, nu în calitate de logodnică a vărului lui. Surprinse din nou acea expresie ciudată pe fața Joannei și, într-o clipă de revelație, își dădu seama că aceasta bănuie că Darroch era pe cale să se îndrăgostească de ea, în absența lui Lennox, complicând situația.

Se ura pentru ceea ce făcuse, în speranța stupidă că o putea scoate pe Becky din încurcătură, așa cum se întâmplase de multe ori pe parcursul existenței agitate și egoiste a acesteia.

Gândurile îi fură întrerupte când Darroch, invitând-o la dans, o cuprinse în brațe.

Rebecca se lăsă învăluită de vraja momentului. Nu merita, dar nu avea să rămână decât cu această amintire: atingerea

acelui trup zvelt și musculos, mâna lui cuprinzând-o pe a ei, gura lui, atât de aproape, vocea lui blândă...

– Cred că ești de acord, Becky, că viața aici, la munte, are momentele ei de strălucire. Trebuia să te fi implicat în mai multe astfel de reuniuni, dar a fost o perioadă foarte aglomerată și nici nu știu cum a zburat timpul. Avionul lui Gwill este pur și simplu un dar de la Dumnezeu, pentru clipe ca acestea, de destindere, dar și pentru situații de urgență. Să sperăm că se va face podul care unește Dragonshill de Heronscrag până în februarie anul viitor. Astfel, familia Greenwood nu va mai trebui să aștepte până râul Waimihi poate fi trecut cu piciorul. Categoric, se va circula mult mai ușor, ceea ce va însemna foarte mult pentru femeile din Craigievar în caz de boală sau de naștere. Cred că Lennox ți-a spus că, în astfel de situații, luăm toate precauțiile și nu riscăm nimic. De exemplu, înainte de fiecare naștere, Sylvie s-a dus cu o rezervă de timp foarte mare în Timaru.

– Da, știu, dar există totuși teama de posibile accidentări sau de naștere prematură. M-ai avertizat și tu în această privință, nu numai Lennox, dar trebuie gândit foarte serios asupra acestui aspect.

– Firește. Câteodată și pentru bărbați este foarte greu: își fac griji pentru lucrătorii lor – se pot produce accidente, unele chiar grave. Sigur, această stare de tensiune îi face să fie o companie nu foarte plăcută pentru soțiile și copiii lor. Toți știm să dăm primul ajutor. Un medic, prieten cu Gwill, ne

reînnoiește stocurile de medicamente o dată pe an. Știu că te-ai speriat când Len ți-a arătat trusa medicală. Mai încearcă o dată. Orice femeie de aici trebuie să știe să acorde primul ajutor în situații de urgență, de exemplu chiar să coasă o rană și să prindă în copci. Dacă ai învăța să faci și acest lucru până vine Len, împăcarea va fi sigură. Ei, ce conversație nepotrivită pentru acest moment! Dacă ar ști Joanna despre ce-ți vorbeam, nu știu ce mi-ar face! Categoric, e chiar mai rău decât aș vorbi despre oi și vite în timpul dansului. Ce expresie ciudată are! Sunt sigur că-și închipuie că șoptesc tot felul de minciuni dulci la urechea logodnicei vărului meu.

Rebecca înțelegea foarte bine de unde venea acea expresie ciudată pe chipul Joannei. Se liniștea însă la gândul că, în aproximativ o săptămână, va pleca pentru totdeauna de acolo și episodul va fi dat uitării. Tuturor li se va spune că Becky își dăduse seama, în cele din urmă că nu putea face față acestei vieți, iar Lennox se va căsători cu Meg care-i va apărea într-o nouă lumină, comparativ cu nestatornica Becky.

Îi privea încântată pe Matt și pe Joanna, pe Gwill și pe Verona, cum dansau, cu ochii plini de stele, bucurându-se de fiecare clipă petrecută împreună. Ce mult i-ar fi plăcut să-i aibă ca vecini și prieteni.

– Pari melancolică. Vrei să dansezi cu un partener mai bun decât mine? Gwillym este cel mai bun dansator și cel mai bun cântăreț din tot ținutul – are în sânge ritmul; presupun că asta se datorează originii lui galeze. Sau, ți-ai dori să fie și Lennox aici?

– Ești un substitut foarte bun, viitorul meu văr... Și acum, cred că e timpul să pregătesc masa. Matt a spus că vrea să asculte ultimul buletin de știri și meteo. Putem privi la televizor în timp ce mâncăm. Joanna și Verona, au adus printre altele, niște prăjituri de vis. Mie nu mi-a reușit niciodată până acum rețeta aceasta, dar vreau neapărat să mai încerc o dată până plec de aici.

– Înseamnă că mai ai o mulțime de timp, spuse el, strângând-o mai tare în brațe, cu un gest involuntar. Nu te las să pleci până nu se întoarce Len – nu îndrăznesc. De altfel, acum ai dovedit că poți face față unei astfel de vieți.

– Trebuie să mă iei în serios, Darroch. Te rog să încerci să aduci pe cineva care să preia gospodăria.

– Deocamdată, râul te face să fii prizonieră aici; mai discutăm după ce apele scad.

– Încep să mă descurc tot mai bine cu Andy, așa că, te rog să mă crezi că vorbesc serios. Voi traversa râul călare pe el – ca un fel de evadare, dacă nu vrei să accepți ideea.

– Aiurito! Nimeni nu traversează acest râu fără permisiunea mea. Și, deși te descurci bine, nu ești chiar o amazoană.

***

Știrea apăru la sfârșitul buletinului și, din nefericire, imaginea era extrem de clară.

"Un vas de croazieră, se auzi vocea crainicului, a fost implicat acum câteva ore într-o acțiune de salvare; este vorba despre cinci membri ai unei corăbii de pescuit care s-a răsturnat, care astfel au fost duși înapoi în Auckland".

Urmară câteva interviuri luate pescarilor salvați și câtorva pasageri ai vasului de croazieră. Și, dacă până atunci, interesul lor fusese mediu, la un moment dat, rămaseră toți cu ochii fixați asupra ecranului, într-o tăcere totală. Rebecca însăși privea îngrozită imaginea sa identică pe ecran.

Capitolul 7

Exclamației ei de deznădejde îi urmară alte cinci de mirare. Rebecca nu îndrăzni nici măcar să închidă ochii, ci ascultă cu respirația tăiată. Din fericire, reportera folosi numele întreg, nu diminutivul.

– Domnișoara Rebecca Menteith care a călătorit mult, declară că nu a asistat niciodată până acum la o acțiune de salvare.

– A fost într-adevăr foarte palpitant, se auzi vocea lui Becky. Toți acești marinari minunați și-au riscat viața pentru a-i salva pe cei aflați la nevoie. Parcă erau niște scene de film.

Urmară comentariile a încă două doamne, apoi un anume Kingsley Payne. Kingsley Payne... numele amintit de unchiul Allan. Nu puteau fi doi.

– Domnul Kingsley Payne face parte din conducerea companiei care asigură aceste croaziere și se află la bordul navei în calitate de consultant. Și dumnealui a făcut numeroase călătorii, fiind atașat al corpului diplomatic, dar mărturisește că a fost o experiență inedită. Să-l ascultăm...

Așadar, acesta fusese motivul pentru care Becky plecase în acea croazieră.

– Bine, dar îți seamănă perfect, Becky! spuse Darroch, nerevenindu-și din mirare.

– Ei, când suntem una lângă cealaltă, sunt deosebiri și, desigur, încercăm să le scoatem în evidență.

– Trebuie să fie destul de neplăcut. Cred că m-ar deranja existența cuiva care să mă priveze de individualitate.

– Nu prea a spus ceva interesant, având în vedere că e ziaristă, remarcă Darroch. Scuză-mă, Becky, dar mă așteptam la ceva mai mult.

– Probabil că a pregătit un articol pe care îl va publica imediat ce debarcă și nu a vrut să se repete, sugeră Verona. Acel bărbat cu care a plecat după interviu, este cumva logodnicul ei?

– Nu e logodită cu nimeni.

– S-a văzut strălucind un inel când a ridicat mâna.

Probabil că era inelul de la Lennox, deși considera încheiată logodna cu el. Sau, poate că, mare amatoare de bijuterii cum era, Becky nici nu avea de gând să returneze inelul sau, e adevărat, nici nu avusese ocazia.

– Ești mult mai atentă la amănunte decât mine. Cu siguranță, nu era logodită când am plecat de acasă, așa că trebuie să fie ceva recent. Când se va putea primi corespondența, probabil că voi găsi o scrisoare de la mama sau de la mătușa mea, în care să mă anunțe.

Din fericire, nimeni nu-i propuse să telefoneze acasă.

Chiar atunci, însă, sună telefonul.

– Joanna, răspunde tu; ești cel mai aproape, o rugă Darroch.

– Alo! Da, sunt eu, Joanna; am venit aici să ne petrecem weekendul. Am venit cu avionul, cu familia Richard. Vrei să vorbești cu Darroch, Meg? Ah, cu Lennox... Nu știi? se strădui ea, după o scurtă pauză în care înghiți cu greutate, să răspundă pe un ton cât se poate de normal. De fapt, s-a petrecut totul brusc. Îți amintești... el își dorea să facă o călătorie în jurul Pacificului, dar a refuzat prima dată când s-a ivit ocazia. Apoi, familia l-a convins să se îmbarce. Și noi am aflat abia după ce a plecat.

Se auzi un zbârnâit în telefon și Joanna depărtă receptorul de ureche, astfel încât auziră toți răspunsul lui Meg.

– Înseamnă că de asta era Becky pe un vas de croazieră. V-ați uitat la buletinul de știri? Se întâlnește cu el undeva în Pacific?

– Nu era Becky. Nu știai că are o verișoară care seamănă identic cu ea? Au până și același nume. Uluitor, nu-i așa? Știi că Sylvie e în spital; da, Darroch a anunțat-o pe Queenie, dar i-a scăpat să-i spună și despre Lennox. Becky e aici și s-a descurcat foarte bine – a fost mai ușor când a rămas ea stăpână în

bucătărie. Eu am fost scutită de așa ceva: am fost de la bun început singura femeie la fermă, așa că, dacă nu mi-a reușit ceva, n-a fost nimeni de care să-mi fie jenă. Sylvie e o dulce, dar, desigur, preferăm să fim singuri când facem vreo gafă.

Discuția mai continuă un timp despre tot felul de nimicuri, apoi, spre ușurarea generală, Joanna puse receptorul în furcă, nu înainte de a-l fi întrebat pe Darroch, prin semne, dacă dorește și el să vorbească, la care acesta făcu semn vehement că nu.

– Of, ce moment! Te rog să mă scuzi, Becky, dar sper să mă înțelegi, încercă Joanna să se explice.

– Ciudat, dar nici nu-și dăduse seama până nu i-am spus eu, interveni Darroch. Nu e nici un motiv de supărare; lucruri de genul acesta se întâmplă din când în când, dar se rezolvă de la sine. Așa este, deși poate părea prozaic. Nu ești răspunzătoare pentru ruperea unei logodne, Becky, ci este vorba despre una din acele legături care se destramă când apare ceea ce, de fapt, era menit să fie. Nu aveai cum să știi când l-ai cunoscut pe Len. Mai vrea cineva cafea?

Cu aceasta, subiectul a fost abandonat și reluară dansul. Schimbară tot timpul partenerii, dar, printr-o înțelegere tacită, la ultimul dans ținură ca perechile să fie cele reale: Matt și Joanna, Verona și Gwillym... Darroch și Rebecca.

– Becky, încântă-ne iar cu vocea ta, ca atunci, la Four Peaks, mai ales că Jo și Matt nu au fost atunci și nu te-au auzit, o rugă Verona când muzica se termină. Păcat că nu și-a cultivat vocea

aceasta deosebită, continuă ea, adresându-se celorlalți, dar probabil că ar fi fost foarte complicat, atâta timp cât părinții ei s-au deplasat tot timpul. Dar, măcar aici să exploateze acest talent... noi nu avem așa ceva aici.

Te rugăm mult, Becky!

Rebecca avea o voce plăcută de altistă, dar nu mai mult de atât, pe când vocea lui Becky era superbă.

Atât că Becky fusese prea indolentă pentru a și-o cultiva, deși părinții ei ar fi fost dispuși să-i plătească lecții cu unul din cei mai renumiți profesori de canto.

Joanna se duse deja la pian și alese piesa. "Cred că nu voi vedea niciodată un poem atât de minunat ca un pom", o piesă care din fericire se potrivea vocii Rebeccăi.

– Am vorbit atât de mult astăzi, încât sunt aproape răgușită și pe punctul de a mă durea gâtul, așa că, vă rog să fiți îngăduitori, se scuză Rebecca.

Ieși totuși mulțumitor, așa că auditoriul bisă.

– Vă voi cânta ceva cu totul nou, pentru că mi se pare că se potrivește acestor locuri: munți, râuri, sentimentul continuității. Vărul meu Jonathan, fratele Rebeccăi, a compus melodia. Este vorba despre o poezie care mi-a plăcut, numită "Nemurire".

Era, de fapt, o poezie scrisă de ea însăși.

..."Când toți ce-mi vor urma vor adora această lume

Pe care atât de mult am iubit-o

Atunci sufletul meu își va găsi cu adevărat nemurirea"

Când ultimele acorduri ale melodiei se stinseră, se lăsă o tăcere deplină, ca tribut adus frumuseții versurilor de o sensibilitate nespusă.

– Mulțumim, Becky, spuse Darroch încet, după un timp. Cred că a însemnat mai mult decât data trecută, când ai fost în plină voce. Este în primul rând vorba despre aceste versuri pe care le-ai pus pe note și care parcă au fost create pentru aceste locuri. Să mergem la culcare cu această poezie în suflet, fără să stricăm acest moment magic.

Cei patru se retraseră, iar Darroch și Becky nu rămaseră decât să așeze vasele în mașina de spălat, după care plecară amândoi. Spre surprinderea ei, Darroch intră pe coridorul scurt care ducea la camerele copiilor și a ei.

– Te conduc acasă, spuse el râzând. Nu, de fapt, vreau să vezi ce poate face lumina lunii din această priveliște. Eu am văzut de pe terasă, când am verificat dacă pisicile sunt la locul lor. Este unul din momentele mele preferate: aproape lună plină peste stânca Craigievar. Stânca aceasta îmi dă un sentiment de siguranță: va fi aici, la fel ca și acum, când copiii copiilor mei vor fi țărână... la fel ca în cântecul tău. Ți se pare lugubru?

– Nu, dimpotrivă: mi se pare poetic.

Când Darroch trase draperia, Rebecca rămase pentru o clipă fermecată de frumusețea acelei nopți luminate de lună, în care se contura o masă întunecată.

– Seamănă cu tabloul Castelului Craigievar.

– De fapt, stră-străbunicul meu l-a numit așa. Cred că a fost o seară romantică reușită, spuse el, depărtându-se de fereastră și însoțind-o spre camera ei. Aici, puțin romantism e foarte necesar – mai atenuează austeritatea existenței.

– Viața de cuplu nu trebuie lipsită de momente romantice – niciodată. Nu-mi place cuvântul auster, când aici totul e măreț și spectaculos.

– Cât de schimbată ești, Becky... Of, ce prostie din partea mea; Len e atât de departe de tine, iar eu vorbesc de romantism. Ei, să încerc să fiu eu locțiitorul lui, spuse el râzând scurt. Las restul pe seama imaginației tale.

După care se aplecă, își atinse ușor buzele de ale ei și plecă.

Rebecca rămase în pragul ușii, cu trupul răvășit de senzații. Desigur, în cei douăzeci și cinci de ani ai ei, fusese atrasă de câțiva bărbați, dar nici un sărut nu o tulburase ca acesta. Niciodată nu fusese invidioasă, dar în acest moment îi invidia îngrozitor pe Matt și pe Joanna, pe Gwillym și pe Verona: petrecuseră o seară romantică pe care o încununau probabil în clipele de extaz ale unei pasiuni împărtășite. Pe când ea... Bărbatul pe care-l iubea o sărutase în glumă, ca înlocuitor al vărului lui. Cât despre perspective... o aștepta un scandal, și încă foarte curând.

***

Duminică era o vreme splendidă.

– Dacă mai continuă așa, spuse Verona privind împrejur, e posibil să se topească toată zăpada. Foarte curând, grădina va fi plină de flori. Uite, Becky, deja se zărește un strop de verde, pe sub această piatră – prima narcisă din an. Ce forță fantastică de viață pentru a străpunge un sol pe jumătate înghețat.

– Trebuie neapărat să scriu! spuse Rebecca, entuziasmată. Este însuși simbolul vieții de aici – sălbăticia naturii supusă și ordonată de puterea vitalității acestor firave plante.

– Adică, pentru ceea ce intenționezi să scrii despre Craigievar?

– Ia uite! Vii așa tiptil... Dacă discutam cine știe ce intimități!

– Atunci, m-aș fi retras.

– Cine te crede! Ca și când voi, bărbații de la munte, v-ați simți jenați vreodată, râse Verona. Dar ce e povestea cu scrisul?

– Probabil că Becky a contractat și ea miracolul jurnalismului de la verișoara ei. Scrie câteva articole despre unele aspecte ale vieții de aici, dar intenționează să le trimită altor reviste, nu celei la care lucrează Rebecca. Individa aceasta pare cam îngâmfată.

Rebecca tresări. Ea, personal, nu spusese aproape nimic despre presupusa ei verișoară, de unde rezulta că respectivele concluzii erau trase din povestirile lui Becky.

– Trebuie să fie îngrozitor să stai în umbra acelei verișoare cu pretenții de superioritate în tot ceea ce face. A trebuit să fii aici, singură, într-o situație critică, pentru a dovedi ce poți.

– Acum ești de-a noastră, Becky, interveni și Joanna. Ca să fiu sinceră, la început ne-am temut că e doar o pasiune de moment pentru Len, având în vedere că ești atât de frumoasă; ne-am convins că este vorba de ceva foarte serios.

În scurt timp, plăcerea acestei întâlniri avea să se termine. Dacă pentru Rebecca, schimbarea vremii părea foarte puțin probabilă, toți ceilalți simțeau această amenințare în toată atmosfera. Așadar, își luară grăbiți rămas-bun pentru a evita orice risc în călătoria spre casă. Rebecca nici nu bănuise cât de deznădăjduită avea să se simtă când avionul – de acum, un punct pe cer – dispăru la orizont.

– Nu fi tristă, fetițo, o încurajă Darroch. Vin la noi destul de des, ca orice vecini obișnuiți din alte zone.

Da, dar când vor veni, n-o vor mai găsi pe ea; amintirea lor îi va fi mereu dragă, pe când, pentru ei, ea va rămâne mereu simbolul unei nereușite.

Într-adevăr, furtuna se dezlănțui spre seară, aducând zăpadă pe piscuri și ploi torențiale la poalele muntelui. Ferma era înconjurată de o perdea de apă prin care nu se mai vedea nimic.

Fuseseră scutiți de întreruperea curentului electric; doar telefonul nu mai funcționa. Rubiconul continua să fie o barieră de netrecut care-i închidea într-un univers al lor.

Rebecca era nevoită să petreacă mult mai mult timp cu copiii, cărora trebuia să le organizeze o mulțime de activități de interior, astfel încât începuse să gătească noaptea semipreparatele care să le asigure provizii pentru orice situație de urgență.

Totuși, într-o seară când consideră că poate să-și îngăduie o pauză, îi lăsă pe bărbați să joace o partidă de cărți și se strecură afară din încăpere, pentru a-și pune în aplicare un plan la care visa de mult timp. Urcă în cămăruța folosită ca observator și deschise unul din cuferele pline cu documente și hârtii vechi. În zilele cât mai rămăsese de stat acolo, trebuia să-și noteze tot ce putea. Cândva, când anii aveau să atrofieze durerea provocată de acele amintiri dulci-amare, va scrie, poate, un roman inspirat din viața la acea fermă, pe baza notițelor pe care și le lua acum.

Cartea pe care își propusese să o scrie, retrasă, își pierduse orice farmec; cu toate acestea, trebuia să se mobilizeze să-și ducă planul la îndeplinire, pentru ca acest nou proiect, deși îi înflăcăra imaginația, trebuia lăsat să se decanteze. Deocamdată, avea de adunat acele însemnări făcute în clipe de trudă, de zbucium, de bucurie sau împlinire. Erau jurnalele ținute de strămoșii lui Darroch: lupta de zi cu zi a acelor bărbați și femei cu greutăți, accidente neprevăzute, căderi abundente de zăpadă, abordări greșite, pagube produse de revărsări de râuri, pierderi de vieți omenești; personajele erau, de asemenea, pe lângă localnici, tot felul de călători din perioada crizei economice, de la pelerini lipsiți de orice speranță, la eruditi.

Când Darroch veni, mult mai târziu, crezând că fusese uitată lumina aprinsă, o găsi complet absorbită de lumea aceea pe care o reînviase cu puterea imaginației până la identificare.

– Dumnezeule, Becky! Credeam că tot mai gătești și mă pregăteam să-ți spun să te oprești. Nu-i nimic dacă s-a consumat din provizii – doar pentru asta au fost pregătite de Sylvie și Cash, pentru cazuri de urgență. Dar... ce faci? Scrii articolele acelea?

– Cuferele acestea despre care mi-ai povestit sunt adevărate comori. Intenționam să-mi iau câteva notițe, dar lectura acestor jurnale m-a captivat. Cei ce le-au scris au trăit din plin.

– Și eu m-am gândit de multe ori să amenajez o sală de studiu, pe lângă birou, așa cum, de fapt, avusese bunicul. Câteva din aceste jurnale sunt ale lui. A murit când eu aveam cincisprezece ani, dar nu voi uita niciodată poveștile lui absolut minunate. Pe atunci, încă nu locuiam aici, sus. Treptat, această cameră a devenit un fel de depozit cu tot felul de vechituri. Dar, cred că mă voi hotărî să pun ordine în hârtii și să amenajez încăperea. Vrei să mă ajuți?

– Mă îndoiesc că voi mai fi aici.

Se lăsă o tăcere adâncă. Apoi, începură din nou să răsfoiască jurnalele și să se uite la fotografii. Darroch suplinea cu povestiri informațiile uneori lacunare sau prea condensate din jurnale, redând momente de multe ori dramatice, când acțiunea era atât de imperioasă, încât nu lăsa deloc timp scrisului. De multe ori subiectul invita la divagații, cu referiri la situația socială și politică actuală, singura grijă a Rebeccăi fiind să nu pară totuși o prea fină cunoscătoare în aceste domenii în care munca de la redacție o versase deja.

Orele trecură și abia într-un târziu Darroch se uită la ceas.

– E mult după miezul nopții; trebuie să te las să te duci la culcare. Orele astea au zburat pur și simplu. Avem atât de multe lucruri să ne spunem. Nu mi-aș fi închipuit că o fată poate fi un stimulent intelectual atât de bun... Îmi amintesc de un citat: "... cât de des tu și cu mine am obosit soarele de cât am vorbit și l-am trimis așa istovit, să apună..."

– Ah, ce frumos! Cine a spus asta?

– Asta se întâmpla cu mai bine de două mii de ani în urmă, Becky, cu aproximativ două secole și jumătate înainte de Hristos. Bătrânul Callimachus a spus-o, auzind de moartea vechiului său prieten Heracleitos. Ciudat cum dăinuie lucrurile.

– Dăinuie, pentru că sunt trăite mereu, ceea ce le face universale.

– Mergi să te culci, Rebecca. Eu mai rămân aici, spuse Darroch ridicându-se brusc și împingând scaunul cu un scârțâit strident.

Capitolul 8

Veni, în sfârșit, o zi perfectă, cu soare blând și adieri calde de vânt, cântec de păsări și șoapte de izvor ce păreau imposibil a fi fost amplificate până la vuiete asurzitoare cu puțin timp în urmă.

Legătura telefonică se restabilise și vorbiseră cu Sylvie: ieșise din spital și-și petrecea perioada de convalescență la familia Winmore. Luase legătura și cu Ewan și acesta urma să se întoarcă în zece zile, trecând mai întâi pe la ea, pentru a veni acasă împreună.

Ajutoarele lui Darroch se pregăteau să plece la cabane și luau și copiii cu ei, ca să le ofere o mică variație. Darroch era nemulțumit că Rebecca nu voia să-i însoțească.

– Va fi ca un picnic, dacă vii și tu.

– Nu; este o ocazie unică să pot să fac ceva fără să fiu întreruptă. Vreau să curăț cu aspiratorul.

– Băieții spun că e mai amuzant când ești și tu.

– Frumos compliment. Voi profita, însă, de ziua aceasta când pot rămâne singură.

– N-aș fi spus că ești o singuratică, atunci când ai sosit, comentă Darroch. Aici, femeile sunt nevoite să rămână singure din când în când. Mătușa Davina nu se plictisea niciodată în astfel de cazuri: întotdeauna avea ceva de aflat, de învățat, de făcut. După ce s-a întors din călătoria în jurul lumii, s-a gândit să înființeze un fel de pensiune pentru bătrâni, într-o regiune de munte, astfel încât aceștia să poată trăi până la sfârșitul zilelor în mediul cu care au fost obișnuiți toată viața.

– Ce idee minunată! se entuziasmă Rebecca, întristându-se însă imediat la gândul că ea nu o va cunoaște niciodată pe această mătușa Davina atât de interesantă.

O zi fără lecții, fără să trebuiască să așeze masa pentru atâtea persoane și fără să spele vase era pur și simplu un dar de la Dumnezeu. După ce termină de făcut curățenie în toată casa, își permise luxul de a citi o revistă în timp ce-și mânca sandvișul ce-i ținea loc de prânz.

Apoi, se hotărî să facă o plimbare până la Stânca Craigievar. Trecând pe lângă țarcul cailor, Grey Streak, calul lui Sylvie, veni la gard, cerșind ceva bun. Rebecca îl trată cu câteva mere și morcovi, apoi, trecând pe lângă grajd unde era agățat harnașamentul, îi veni o idee: da, simțea nevoia de un galop

adevărat, fără să mai pretindă că e o novice, tocmai ea, care participase și la curse cu obstacole.

Calul era parcă mânat de aceeași dorință ca și ea și se avântă într-un galop nebunesc. Umplându-și plămânii de aerul proaspăt, cu părul în vânt, Rebecca, eliberată pentru moment de apăsarea rolului ingrat pe care îl juca, trăia din plin acele clipe de bucurie intensă.

De după curbă, venea un alt călăreț, într-un ritm, de asemenea, destul de alert. Acesta, însă, total uimit, trase frâul calului, oprindu-se: nu era un călăreț oarecare, ci însuși Darroch.

Când Rebecca îl recunoscu, avu un șoc atât de puternic, încât înfrână calul brusc; acesta la rândul lui, luat prin surprindere, se împiedică, apoi își regăsi echilibrul, se dădu puțin înapoi, nimeri într-o adâncitură în teren, rezultatul fiind că Rebecca ateriză cu fața în jos și brațele în lături, pe un bolovan înfipt în iarbă.

Ajuns în câteva clipe lângă ea, Darroch o întoarse cu fața în sus și văzându-i obrajii livizi, buzele cianozate și dându-și seama că nu mai respiră, începu să-i maseze pieptul în regiunea inimii, apoi o întoarse într-o parte și-i frecă spatele. Rebecca schiță o mișcare, se chinui să tragă aer în piept și începu, cu greu, să respire. O ridică pe jumătate și, sprijinită de el, își reveni încet.

– Te simți bine acum?

– Da, cred că da... Îmi pare rău, dar nu mă așteptam să vii înainte de ora ceaiului. Am fost atât de surprinsă, încât am oprit calul prea repede; nu a fost vina lui.

– Știu. Am înnebunit de groază văzându-te cum zbori prin aer. Puteai să-ți spargi capul, să-ți fracturezi gâtul sau coastele. Ce ți-a venit să încaleci pe Grey Streak și să te lași în voia ei?

– Am vrut să încerc, dar am fost foarte mirată când ai apărut. Aș fi putut să-l țin sub control.

– Cum era să poți, prostuțo! Îți trebuie experiență pentru așa ceva. Să nu mai călărești niciodată singură, nici chiar pe Andy, care e mult mai liniștit, m-ai înțeles?

– Și acum, înainte să te ridici, trebuie să văd dacă nu ți-ai rupt vreo coastă. Dar chiar dacă s-a întâmplat așa ceva, nu te speria, fiindcă sunt expert în acordarea de prim-ajutor în aceste cazuri. Nu te sinchisi...

– Acum și așa nu mai contează după prima intervenție.

– Mă rog, atunci nu erai în stare să protestezi. Se pare că ai căzut pe diafragmă, altfel ar fi fost cu siguranță câteva coaste rupte. Așa, ai scăpat doar cu vânătaia asta care începe să se înnegrească.

Mâinile lui erau surprinzător de delicate. Îi încheie nasturii la loc, fermoarul puloverului, apoi îi zâmbi încrezător. Brusc, zâmbetul îi păli pe buze și chipul lui păru chinuit. O ridică, o strânse la piept și, înainte ca ea să fie în stare să protesteze, măcar vag, își apăsă buzele pe buzele ei.

Rebecca nu s-ar fi putut mișca nici dacă ar fi încercat. Iar sărutul acela era tot ce și-ar fi dorit vreodată: abandon de sine, alinare, siguranță, pasiune; un sărut care cerea un răspuns total, pe măsură, și îl primea; un sărut cu puterea unui legământ.

Dar, când clipa de nebunie trecu, trebuia spus ceva, găsită o scuză. Totuși, amândoi rămaseră nemișcați, respirând greu, fără să se privească. Când, în sfârșit, se priviră, ochii lui erau întunecați de o negură de nepătruns.

– Ce se întâmplă cu noi? spuse el cu voce răgușită. Ce naiba ni se întâmplă? Amândurora. Logodnica vărului meu – pesemne că mi-am pierdut mințile. Becky, te rog să mă ierți.

– Nu trebuie să te scuzi, Darroch! A fost... o nebunie de-o clipă pe care s-o uităm. Nu se va mai întâmpla. Și eu sunt de vină în aceeași măsură. Am fost prea mult timp împreună. În fond, nu înseamnă nimic. Apoi, a fost poate și un moment de destindere după tensiunea în care ai stat, crezând că poate am murit. Hai să plecăm, acum. Sper ca Grey Streak să nu fi pățit nimic.

Controlă picioarele din față ale calului și-l mângâie, liniștită.

– E clar că ți-ai învins teama de cai, dar nu te las să călărești la întoarcere.

– Ba da, așa ar trebui, dar voi merge încet.

Se întoarseră călărind la pas, străduindu-se să reintre în normal.

– Darroch, nu povesti copiilor ce s-a întâmplat. S-ar putea ca accidentele să-i sperie. Nu vreau să se teamă că și mie mi s-ar putea întâmpla ceva, tocmai acum când mama lor e în Timaru, iar tatăl lor în America de Sud. Nan are o minte foarte ascuțită și nu e deloc atât de liniștită pe cât vrea să pară.

– Bine, cum vrei. Stai puțin în pat, dacă simți nevoia.

– De ce ai venit mai devreme? Ai vreo treabă? Du-te și rezolvă ce ai de făcut, mă ocup eu de pregătirea cinei.

– Nu, nu aveam nimic anume de făcut. Voiam doar... să mă întorc.

Rebecca înțelese imediat zbuciumul din sufletul lui: atracția pe care o simțea pentru logodnica vărului lui, conștientizarea faptului că, fie și în cazul unei rupturi în relația dintre aceasta și Lennox, tot nu s-ar putea căsători cu ea... Situația era imposibilă, iar această asemănare, un blestem.

– Dacă vremea se menține frumoasă, cât mai durează până apele râului scad?

– Foarte puțin. De ce? Vrei să spui că...?

– Vreau să spun că, imediat ce scad apele, trebuie să plec.

– Am înrăutățit situația și mai mult, nu-i așa?

– Nu aș spune că ai înrăutățit-o... A devenit doar mai dificilă. Te rog, Darroch, nu vreau să discut despre asta. Lasă-mă să pregătesc cina, acum. Și aș prefera să nu mai rămânem singuri.

***

După două zile, grădina începu să dea semne clare de revenire la viață. Se apropia momentul ca Rebecca să plece. Începuse să se pregătească deja, acceptând gândul că mărturisirea ei va produce o traumă.

Știa exact cum va proceda: îl va ruga pe Duncan să ia copiii, pentru că are de discutat ceva cu Darroch. Pe drum, la plecare, se va opri la Rukewhetu, la familia King, ca să lămurească lucrurile cu Meg. Aceasta trebuia să afle totul, ca să știe că se poate înapoia și chiar căsători cu Lennox. Totuși, nu putea să meargă acolo, pur și simplu. Ferma Rukewhetu nu era izolată, ca aceasta; în plus, era aproape de Tekapo – Meg putea fi plecată. Așadar, va scrie totul într-o scrisoare.

Așadar, într-una din seri se duse în camera ei și, deși era obișnuită să jongleze cu cuvintele, îi luă ore întregi ca, după ce rupse ciornă după ciornă, să definitiveze o ultimă variantă. Nu era foarte mulțumită nici de aceasta, dar o puse în plic și-l lipi, respirând ușurată.

Chiar atunci auzi o bătaie în ușă.

– Becky, nu te simți bine? întrebă Darroch din prag. Am văzut lumina aprinsă aici acum două ore – se reflectă pe stâncile din dreptul ferestrei mele. Acum, m-am trezit din nou și-am văzut că e tot aprinsă. Apoi privind pe deasupra ei, văzu măsuța de scris și coșul de gunoi plin cu hârtii. Ah, acum înțeleg; i-ai scris lui Lennox! Ai încercat să-i explici...

Făcu un pas mai aproape și, prinzându-i mâinile, o privi în ochi.

– Nu, nu lui Lennox. Nici n-aș fi putut: nu avem cum trimite scrisori de aici, deocamdată, și nici nu știu unde e.

– Ai dreptate; nu mi-am dat seama. Nu știu sigur dacă va ajunge în Fiji măcar. Atunci, cui?

– Nu-ți pot spune, Darroch, dar vei afla în curând, când apele râului vor scădea.

– Vrei să spui că e pentru mine? întrebă el dându-i drumul la mâini și prinzând-o de umeri. Atunci, lasă-mă s-o citesc acum, nu după ce pleci.

– Nu, nu e pentru tine, dar când voi pleca îți voi spune, în esență, ce conține. Te rog, nu mă forța să vorbesc acum; vreau să-mi aleg eu momentul când cred că pot s-o fac. Mergi la culcare.

Darroch rămase tăcut un timp, strângându-i dureros umerii.

– E o situație îngrozitoare, nu-i așa? Niciodată n-aș fi crezut că mi se poate întâmpla așa ceva. Nu văd nici o rezolvare. Spune ceva, Becky, spune ceva.

– Ce pot să spun?

– Nimic... recunoscu el, după o tăcere lungă, dureroasă. Trebuie să te las să pleci. De ce nu te-am cunoscut eu primul? De ce?

– Nu există răspuns la așa ceva – o farsă pusă la cale de soartă. Și acum noapte bună.

Îi dădu drumul, încet și, fără să spună un cuvânt, se întoarse în camera lui.

Totuși, a doua zi, reușiră amândoi să păstreze aparențele și să se comporte normal. Era ciudat cât de ancorată era Rebecca în rutina programului de fiecare zi: micul dejun, lecțiile cu copiii, pregătirea mesei...

– De ce facem de câteva zile lecții suplimentare? întrebă Robert.

– Ca să aveți una sau două zile libere... poate mergem la un picnic, sau poate mergem la voi acasă să facem puțină curățenie înainte de venirea părinților voștri.

– Becky, n-ai vrea să mai faci lecții cu noi și după ce vin mama și tata? întrebă Nan.

Întrebările acestea pline de candoare o dureau cel mai mult. Știa că va lăsa un gol în viața copiilor, dar spera că vor uita totuși repede.

– Mai vedem noi, Nan...

Intră și Darroch tocmai când sună telefonul, așa că o scuti de a răspunde; putea fi Meg, și tare n-ar mai fi dorit nici o explicație cu ea înainte de a-i lăsa scrisoarea. Intră în bucătărie să ia un manual al lui Robert, astfel încât îl auzi pe Darroch.

– Nu, nu, ne-am descurcat fără atâția ani, așa că putem să ne descurcăm și de acum încolo. Sigur, mătușă Davy, nu se pot face amândouă. Dar, proiectul acesta este într-adevăr interesant. Becky, nu te superi, spuse el întorcându-se și văzând-o; e o convorbire cu străinătatea și aș vrea să fiu singur...

– Sigur, scuză-mă.

Convorbire cu străinătatea? Probabil era mătușa Davy. Se părea că Darroch îi spusese despre despărțirea lor. Doar n-o fi rugat-o să investească într-o fermă pe litoral, în speranță că, astfel, Becky ar accepta să se mărite cu Len.

Ziua trecu fără ca Darroch să-i fi spus ceva în legătură cu discuția avută. Deveni însă foarte tăcut și-și petrecu seara în birou.

Categoric, Duncan observase aceasta, ca și altele – și-l suplini spunând povești despre copilăria lui și despre istoria Scoției. Nu numai copiii erau fermecați: ochii Rebeccăi la fel de mult ca ai acestora.

Într-un târziu, copiii merseră la culcare.

– Cred că voi face și eu același lucru, spuse Duncan.

– Nu încă, te rog.

– Ce e, fetițo? Ce s-a întâmplat? Te-ai certat cu Darroch?

– Nu, dar în seara asta pare supărat și.... prefer.... prefer...

– ... Să nu fii singură cu el. Eu aș fi fost de părere c-ar fi fost o ocazie bună să afli ce-i cu el. Deocamdată e singur și cred că nici el nu știe ce i se întâmplă.

– Bine, dar eu nu am nici o calitate de a interveni în vreun fel. Nici măcar... Adică... eu sunt logodită cu Lennox. Eu....

– Nu ai mai purtat inelul. Și îmi dau seama că Lennox trebuie să fi plecat furios. Tu însăți ai plecat... Ce rezultă? De când ai venit însă, ai câștigat încrederea și admirația tuturor. Darroch are o cu totul altă părere despre tine acum. E o situație încurcată, dar timpul le rezolvă pe toate. Nu lua vreo hotărâre pripită.

– Duncan, imediat ce apele râului vor scădea, voi pleca acasă. Trebuie. Înainte să plec, însă, trebuie să-i explic o mulțime de lucruri lui Darroch, de aceea aș vrea să fiu singură cu el. S-ar putea să te rog să iei copiii și să pleci puțin cu ei. Îl voi ruga să-ți spună despre ce e vorba după ce nu voi mai fi aici. Te rog să nu mă judeci prea aspru – n-aș putea suporta; țin

foarte mult la tine. Am făcut mult rău și faptul că intenția mea a fost cu totul alta nu constituie o scuză. Știu că, deocamdată, nu înțelegi nimic din ceea ce spun, dar se cuvine să discut mai întâi cu Darroch.

– Așa să și faci; procedează cum crezi că e mai bine. Numai nu lua hotărâri definitive. Îngăduie-ți câtva timp de gândire. Și Darroch are nevoie de un răgaz. Nu-ți strica viața de dragul unei loialități prost înțelese. Cred că am vorbit destul. Te poți baza pe mine că voi lua copiii oricând dorești. Acum, du-te la culcare.

– Noapte bună, șopti ea înecată de plâns, sărutându-i obrazul înăsprit de soare și vânt.

***

Când Lindsay anunță, a doua zi, că în foarte scurt timp – o chestiune de câteva zile – râul ar putea fi traversat, Rebecca simți că se apropie clipa judecății de apoi.

Merse împreună cu copiii la Kildrummy, acasă la ei, pentru a pregăti casa și cămara în vederea apropiatei sosiri a lui Sylvie, astfel încât aceasta să nu trebuiască să facă imediat vreun efort.

Simțea că evenimentele încep să se precipite.

– Încă trei zile și Rubiconul va putea fi trecut, anunță și Darroch.

În seara aceea, Rebecca își făcu bagajul și, când nu o văzu nimeni, îl duse deja în portbagajul mașinii, ca totul să fie gata și să poată pleca imediat după mărturisire. Se tot gândise de nenumărate ori cum să înceapă – va trebui să-i spună direct, rugându-l însă să o asculte până la capăt, fără s-o întrerupă.

În ziua următoare, se părea că apele scăzuseră mult.

– Am fost până la râu, îi spuse ea lui Darroch. Cred că mâine va putea fi trecut.

– Becky, noi cunoaștem acest râu, nu tu. Încă nu prezintă siguranță. Îți voi spune eu în momentul în care va putea fi trecut. Nu mai merge acolo.

– Da' unde or fi copiii? Deja săptămâna aceasta au avut o zi întreagă liberă, când au mers acasă la ei să facem pregătirile necesare. Doar nu-și închipuie că voi tolera să nu fie punctuali, sau să slăbească ritmul. Pe unde or fi, totuși? Nici măcar nu-i aud.

– Nu sunt aici, Becky; i-am trimis cu băieții. Trebuie să lămurim lucrurile. Pur și simplu nu te pot lăsa să te urci în mașină și să pleci. Len este în Fiji, dar, din moment ce nu a telefonat, înseamnă că nu dorește. Vreau să se întoarcă aici, vreau să discutați amândoi. Trebuie să rămâi până atunci.

Rebecca se prinse de marginea mesei, simțind că amețește. Așadar, venise momentul. De ce naiba o forța să vorbească acum, când râul încă nu putea fi trecut? Ba nu, nu putea fi de netrecut, din moment ce, în timp ce se străduia să-și amintească fraza pe care o gândise pentru a-și începe mărturisirea, auzi

galopul unui cal, apoi o femeie călare trecu prin dreptul ferestrei bucătăriei. Pe de o parte, dorea să mai amâne momentul atât de temut, iar pe de alta, simțea că nu mai suporta amânarea.

– Cine este? întrebă ea cu voce slabă. Cine poate fi?

– Știi foarte bine: Meg King, cine alta! Călărește foarte bine și cunoaște râul mai bine decât oricine, în afară de familie.

Meg King! Un vârtej de gânduri asaltă mintea Rebeccăi. Venise pur și simplu în vizită sau să se convingă de unele lucruri? Un singur fapt era evident: râul scăzuse.

Meg își legase calul de un copac și acum intra deja, cu pas hotărât.

"Ah, de ce nu se îndrăgostise Lennox de ea, în loc de Becky?" se gândi cu desperare Rebecca imediat ce o văzu: era foarte frumoasă, cu părul castaniu-auriu și ochi căprui. Hainele de călărie îi veneau perfect și nici un fir de păr nu era în dezordine – probabil se oprise să se aranjeze, după ce trecuse râul, pentru că altfel nu era explicabil. Rebecca îi aprecia această cochetărie, ca și alura hotărâtă, părea foarte stăpână pe situație.

– Bună, Darroch! Bună, Becky! Mă bucur că v-am găsit pe amândoi, așa cum doream. Aveți puțin timp liber? Aș vrea să spun repede tot ce am de spus.

– Și tu? Foarte bine. Am trimis copiii cu băieții tocmai ca să pot discuta și eu cu Becky, dar vom amâna ce avem de lămurit. Spune tu mai întâi, poate fi foarte interesant.

– Asta înseamnă că, de fapt, nu e chiar raza de soare de care-mi povestea Joanna. M-aș fi mirat. Părea mult prea fantastic.

– Crede-mă, este într-adevăr o rază de soare. Tocmai de aceea nu vreau și nici nu o las să plece; despre asta intenționam să discut cu ea.

– Cu cât pleacă mai repede, cu atât mai bine. De fapt, nici nu știu cum de s-a putut întoarce aici după discuția avută cu Lennox în Timaru.

– Timaru? Lennox? gemu Rebecca.

– Știi foarte bine, dar presupun că Darroch nu e la curent. Evident, ai încercat să-l minți. Am să-ți povestec eu, Darroch, ce s-a întâmplat; mi-a scris Len din Fiji și mi-a explicat totul. Becky a fugit lăsând un bilet în care îi cere că, dacă o iubește, atunci să se stabilească la o fermă mai aproape de lumea civilizată. Len s-a înfuriat și a plecat imediat după ea, ca să discute – să-i spună ceea ce intenționase de-o săptămână. Credea că se va duce în Auckland, dar, spre surprinderea lui, o întâlni în Timaru. A condus-o până în Golful Carolina și i-a spus că nimic nu-l bucurase mai mult decât acel bilet pe care ea i-l lăsase. De asemenea, i-a spus că nu e de acord să se stabilească la o fermă la șes! Când am citit scrisoarea de la Len, mi-a părut rău pentru tine, se adresă ea Rebeccăi, pentru că, deși te-ai purtat atât de urât cu el încă de la venirea ta aici, tot mi se pare îngrozitor de neplăcut pentru orice fată să audă ceea ce Lennox ți-a spus ție. Acum însă, crede-mă că nu mai am nici o părere de rău: te-ai întors cu gânduri ascunse, încercând să intri în grațiile

tuturor, pentru că nu suporți ca tu să fii cea părăsită. Ți-a spus că pleacă pentru câteva zile, că nu vrea să se întoarcă direct acasă, iar tu ai profitat sperând ca, între timp, să-i păcălești familia. Oricum, nu vei reuși, pentru că – vă spun amândurora, fiind sigură că nici Darroch nu știe și e cazul să facem ordine în viețile noastre – Lennox și-a dat seama, după puțin timp de la venirea ta aici, mai exact în ziua în care ți-ai scos ghearele la mine, că tot ceea ce crezuse că simte pentru tine nu era decât o iluzie. Și-a dat seama, de asemenea, că e mai bine o logodnă ruptă decât o căsnicie destrămată și că, de fapt, pe mine mă iubește cu adevărat. Numai că tu nu ai crezut că așa ceva ți se poate întâmpla tocmai ție și-ai fost convinsă că ești atât de irezistibilă, încât Len își va schimba părerea imediat ce se va întoarce și te va revedea. Len s-a îmbarcat pentru a lăsa un interval de timp între despărțirea de tine și... reluarea legăturii cu mine. Nu știa cum voi reacționa eu. Dar, spune-mi, de ce ai mai rămas după ce a trimis telegrama în care spunea clar că totul e definitiv terminat? De ce?

Capitolul 9

Rebeccăi îi era cât se poate de clar că venise clipa în care trebuia să dea socoteală. Nu-i mai rămânea decât să se roage să fie coerentă ca să poată explica totul, indiferent de umilința pe care avea s-o îndure și de dezamăgirea pe care i-o producea lui Darroch.

– Nu sunt Becky Menteith, ci Rebecca Menteith, verișoara ei.

Cuvintele ei produseră un efect aproape teatral: Darroch scoase un sunet de mirare greu de definit, iar Meg se albi la față, lăsându-se să cadă inertă pe scaunul pe care Darroch tocmai îl împinsese spre ea.

– Pare incredibil, continuă Rebecca. Nu știu absolut nimic de întâlnirea dintre Lennox și Becky – trebuie să fi avut loc după plecarea mea din Timaru. Am renunțat la serviciul meu ca ziaristă și mă îndreptam spre niște prieteni din Dunedin care

urmau să-mi împrumute rulota lor în care să scriu o carte. Mătușa mea era atât de deprimată de veștile de la Becky, încât m-a implorat să iau cumva legătura cu ea în Timaru și, dacă se poate, să merg la Craigievar să văd care e situația. Așadar, m-am întâlnit cu Becky la hotelul din Timaru. Era distrusă, gândindu-se la furia tatălui ei când va auzi că rupsese și această logodnă. M-a rugat cu lacrimi în ochi să vin aici să văd în ce condiții aspre se trăiește și, eventual, să-l conving pe tatăl ei că v-ați purtat dur cu ea. Știu bine că nu a fost cazul, dar verișoara mea e îngrozitor de răsfățată... În sfârșit, am cedat și am venit. Când am coborât aici din mașină și Darroch m-a luat drept Becky, comentând ironic că, auzind că Sylvie e în spital, am avut mustrări de conștiință, m-am hotărât să mă dau în continuare drept ea. Mi-am spus că va fi doar pentru câteva zile, după care o voi suna în Timaru, o voi convinge să ne întâlnim la Fairlie, de unde să se întoarcă la fermă numai ea. Numai că ea a dispărut fără urmă. Acum știu că s-a dus la Wellington. Cea pe care ați văzut-o la televizor era Becky, iar bărbatul de lângă ea – cel pe care îl iubește, după cum am dedus din ceea ce mi-a spus unchiul meu când am discutat cu el la telefon de aici. Între timp, apele au crescut și îmi era groază să mărturisesc. A fost un coșmar. Știam că e nevoie de mine aici, m-am îndrăgostit pur și simplu de Craigievar, am început să iubesc copiii! Trebuie să credeți... a fost o adevărată nebunie din partea mea, dar am crezut că astfel Becky mai are o șansă să arate ce poate. Atunci, în Timaru, mi s-a părut că suferea enorm; acum, mă

gândesc că era doar speriată ca nu cumva unchiul Allan – tatăl ei – să-i oprească fondurile, iar ea să fie nevoită să-și ia un serviciu. Mi-am închipuit că pot redresa situația, că pot s-o aduc înapoi și s-o conving că aceasta e șansa vieții ei să demonstreze că poate face față unei provocări. În afară de asta, am vrut să rămân să ajut... era nevoie de o femeie care să gătească și să supravegheze copiii. Știu că a fost o prostie din partea mea, dar am acționat sub impulsul momentului și nu mai puteam schimba nimic. A fost îngrozitor de greu să trăiesc cu teama de a face o gafă, că poate suna telefonul și sunt demascată; mă simțeam atât de falsă când mă lăudați pentru schimbarea mea... Nu mi-am închipuit că va dura atât de mult. Nu am putut pleca din cauza apelor învolburate ale râului, dar îmi era deopotrivă de greu și să mă despart de copii. I-am spus lui Darroch, Meg, că voi pleca imediat ce apele scad, ca să poată aduce pe cineva care să se ocupe de gospodărie. Urma să-i spun și cine sunt cu adevărat, dar nu am vrut s-o fac înainte ca apele să-mi permită să plec, pentru că îmi dădeam seama cât va fi de furios.

– E adevărat, Rebecca? întrebă Darroch foarte palid. Chiar e adevărat? Sau intenționai să pleci lăsându-mă în continuare să cred că ești Becky... fără să-mi dai o șansă să...

Chipul lui nu lăsa să transpară nimic; era pentru Rebecca exact ca o casă cu obloanele trase. Era sigură, însă, că atunci când își va dezlănțui furia, va fi cumplit.

– Este adevărat, Darroch. Pot dovedi. Acum, îți dai seama că nu aveam de unde să știu despre Meg. În camera mea este

scrisoarea pe care i-o scrisesem ei – asta scriam în seara aceea... Am explicat acolo totul, probabil mai coerent decât am făcut-o acum. Intenționam să-ți spun și ție, să-mi iau ce mai rămăsese din bagaj, pentru că restul este deja în portbagajul mașinii și să plec imediat; urma să mă opresc la Pukewhetu să las scrisoarea. Dacă aș fi știut că Becky și Lennox au avut această discuție în Timaru! Așa se explică de ce, când Becky m-a sunat din Wellington a spus că fusese insultată și umilită și a râs disprețuitor când am rugat-o să se întoarcă; mi-a răspuns că n-am decât să mă descurc singură. Sincer, Meg, Lennox al tău ar trebui să fie fericit că a scăpat. Să nu fii geloasă pe Becky; cred că logodna lor a avut rare momente cu adevărat fericite. Vino liniștită să preiei treburile casei aici. Vreau să citești scrisoarea pe care ți-am scris-o și să i-o arăți și lui Darroch. Rezultă din ea că intenționam să-i spun și lui cine sunt înainte de plecare. Mă duc s-o aduc.

Urcă imediat în camera ei, lăsându-i pe cei doi complet uluiți. Când se întoarse după câteva minute, îi găsi vorbind amândoi deodată, agitați; la venirea ei, tăcură.

– Poftim: citiți-o.

– Da, Rebecca, o vom citi, răspunse Darroch, dar am să te rog să mergi în camera ta și să ne lași singuri până o citim și o discutăm.

Tonul lui nu lăsa loc de comentarii, mai ales din partea ei care-l iubea și-l dezamăgise. Cu capul plecat, abia târându-și picioarele, plecă. Se așeză pe pat, privind în gol, copleșită de o

durere atât de mare, încât nici nu putea să plângă. Deodată, nechezatul calului lui Meg străpunse liniștea aceea apăsătoare. Așadar, fusese posibil ca râul să fie traversat călare. Făcu imediat planul: nu îndrăznea să riște cu mașina închiriată, dar va trece râul pe calul lui Darroch, deja înșeuat după plimbarea de dimineață. Va merge la Pukewhetu, unde spera să se bucure de înțelegerea lui Queenie King, mai ales când va afla că nepoata ei se poate căsători cu Lennox. De acolo va merge la Tekapo de unde va lua autobuzul spre Timaru și, în sfârșit spre Dunedin, unde, retrasă în sălbăticie își va putea pune în aplicare planul de a scrie acel roman. Nu era timp de pierdut; scrise repede un bilet pentru Darroch:

"Darroch,

Văzând că râul poate fi traversat călare, am luat calul tău și am plecat. Nu sunt o novice, dimpotrivă, am participat la concursuri de călărie, așa că nu va fi nici o problemă. Îl voi lăsa la Pukewhetu. Din păcate, va trebui să returnezi tu mașina închiriată la Fairlie; cecul pe care ți l-am lăsat ar trebui să acopere taxa de plătit. Plec la Dunedin, îți voi scrie adresa, ca să poți să-mi trimiți bagajul. Sunt sigură că Meg se va ocupa de absolut totul până se întoarce Sylvie. Poate că nu mă vei crede, dar am regretat fapta mea necugetată tot timpul cât am rămas la Craigievar. Nu am făcut decât să agravez situația în care te aflai. Șterge-ți din minte cele două fete Menteith.

Se pare că ne-am născut ca să aducem numai necazuri, în special celor pe care îi.... celorlalți.

Rebeca

P.S. Roag-o pe Meg să-i dea lui Andrew sirop de tuse diseară, ca să nu i se agraveze răceala".

***

Era ușor să iasă din casă fără să fie văzută și auzită, pentru că exista o ușă laterală în apropiere de camera ei. Ajunse la țarcul cailor, îl dezlegă pe Apollo și încălecă, depărtându-se de casă, întâi la pas, apoi din ce în ce mai repede, fără să mai privească nici măcar o dată înapoi. Se atașase enorm de acel loc. Mai bine nu ar fi venit niciodată acolo și nu l-ar fi cunoscut pe Darroch pentru că astfel, viitorul ei n-ar mai părea acum atât de pustiu.

Era o zi frumoasă, însorită, iar râul părea destul de scăzut, deși nu ca atunci când venise. Apa nu putea fi prea adâncă, din moment ce se vedea peștișorul din albie, iar ea trecuse de nenumărate ori călare prin apă, așa că avea experiență. Îl lăsă pe Apollo să se apropie încet de apă, să bea, și abia apoi îl îmboldi.

Râul era mai lat decât la prima vedere, dar nu exagerat. Intrară și apa se făcu treptat tot mai adâncă. Apollo nu prea vroia să traverseze, ci mai degrabă avea tendința să se deplaseze pe lângă mal, în aval. Rebecca știa că trebuie să lase calul să-și

aleagă drumul, prin tatonări, ori acesta devenise acum reticent, chiar opunea rezistență. Trebuia îmboldit din nou.

– Haide, băiete, nu mă mai pot întoarce. Știu că apa e rece și nu-ți place, dar gândește-te, am lăsat un bilet acolo...!

Curentul era mai rapid și Apollo se îndrepta cu hotărâre de-a lungul cursului apei.

Ciudat... Meg nu ajunsese udă, deși ei apa îi trecea de scări. Nu avea rost să mai continue în acea direcție, pentru că malul începu să devină tot mai înalt și mai erau și pomi... nu se putea să se cațere. Încercă să-l întoarcă, dar calul plonjă brusc, apa trecu de genunchii ei și, în clipa următoare, Apollo începu să înoate. Era o experiență nouă pentru ea și încerca să-i facă față cu toată măiestria de care dădea dovadă, continuând să-l încurajeze și având încredere în instinctul lui de a ajunge într-un loc cu apă mai puțin adâncă.

Presiunea apei era atât de mare, încât Rebecca era pe punctul de a aluneca din scări; trebuia să stea lipită de gâtul calului. Bietul Apollo își menținea capul la suprafață, dar de multe ori apa trecea peste ei, acoperindu-i. Drept în față se vedea un banc de prundiș și Apollo se străduia să ajungă pe el. Se cățără cu copitele din față și făcu un efort extraordinar să-și ridice și picioarele din spate; se împiedică, fornăi, reuși să ajungă sus, dar după o clipă începu să se rostogolească înapoi. Rebecca putu să se arunce din șa, prinse frâul și se strădui să opună câtă rezistență putea pentru a împiedica, fie și puțin, căderea calului. Ca și cum i s-ar fi redat încrederea în sine,

Apollo se propti din nou pe bancul de prundiș și se prăbuși, extenuat. Erau amândoi izolați acolo, în mijlocul râului. Rebecca avu pentru o clipă impresia că înnebunește când auzi voci și zgomot de copite. Incredibil, dar erau într-adevăr doi călăreți venind dinspre amonte, nu dinspre casă. Asta nu însemna că puteau ajunge la ei, dar cel puțin știa cineva că erau acolo.

– Venim! Venim! se auzi vag, apoi călăreții nu se mai văzură.

Era clar că intraseră în apă și Rebecca se gândi cu groază că, dacă sunt prinși într-un torent ca acela din care tocmai scăpase ea, îi va avea pe conștiință. După cinci minute care-i părură cinci ore, călăreții urcară pe o parte a malului și, ajungând în dreptul ei, pur și simplu se aruncară din șa: erau Joanna și Matthew.

Matthew ajunse primul la ea, alergând cu brațele deschise.

– Becky! Slavă Domnului că ai reușit!

Rebecca se agăță de brațul lui, incapabilă de a se ține pe picioare.

– Nu... nu Becky.... Sunt Rebecca.... Întotdeauna am fost Rebecca... Am fugit de la Craigievar pentru că Darroch a aflat.

Apoi se prăbuși, deși Matt încerca să o susțină. Îngenuncheară amândoi lângă ea și începură să-i frece mâinile și obrajii.

– Rebecca, revino-ți! Fii liniștită, Jo, nu are apă în plămâni, e doar epuizată. Și eu mă simt puțin slăbit.

În sfârșit, Rebecca își reveni puțin.

– Apollo... era să-și piardă viața ca să mi-o salveze pe a mea. A pățit ceva? Știa râul mai bine decât mine și eu l-am forțat... Și când mă gândesc că e al lui Darroch...

– Te-ai comportat minunat, spuse Joanna. Am asistat la toată scena; eram pe șosea, vroiam s-o urmăm pe Meg. Am tras o spaimă îngrozitoare din cauza ta.

– Cum adică s-o urmați pe Meg? Ea a trecut râul, de asta am încercat și eu să-l traversez.

– Nu! Meg era la noi; o adusese Gwill cu avionul. Acum apele dintre proprietatea noastră și a voastră sunt nesemnificative, se pot trece foarte ușor. Meg a spus că vrea să discute cu Darroch, că a primit o scrisoare de la Len din Fiji și că trebuie neapărat să meargă la voi, că nu poate rezolva problema prin telefon. Mi-am dat seama că era ceva mai grav decât era ea dispusă să ne spună. Deocamdată, trebuie să te încălzești cumva. Matt, privește, se ridică Apollo!

Matt se duse lângă el, îl mângâie, îi vorbi cu blândețe și-l conduse într-un loc în bătaia soarelui.

– Trebuie să-i dăm niște haine uscate și Rebeccăi, spuse Matt. La naiba cu explicațiile. Dintr-un motiv sau altul, i-ai luat locul lui Becky; nu mai contează. Jo, dă-i jacheta ta; eu îi voi da cămașa și puloverul. Cu pantalonii n-avem cum rezolva, dar vom încerca să ajungem cât mai repede posibil acasă.

– Ba avem cum; voi pune eu pantalonii ei uzi și-i voi da pe ai mei. Cel puțin, eu n-am fost la un pas de a mă îneca.

Își duseră la îndeplinire planul, fără să țină seama de protestele Rebeccăi, iar aceasta primi noul echipament ca pe o binecuvântare.

– Vei urca pe cal cu mine, iar Jo îl va conduce pe Apollo. Nu mai putem risca; și așa e foarte speriat după coșmarul prin care a trecut.

– Mergem la Heronscrag, nu-i așa? Nu la Craigievar! Nu pot da ochii cu Darroch.

– Imposibil; distanța e foarte mare până la noi. Trebuie să faci cât se poate de repede o baie fierbinte. În plus, Darroch își va ieși din minți când va vedea că i-ai luat calul și ai încercat să traversezi râul.

– Cred că încă nu și-a dat seama. I-am lăsat un bilet, dar, cu siguranță, el și Meg au o mulțime de lucruri de discutat.

– Rebecca, interveni și Joanna, Darroch cu siguranță își va ieși din minți dacă va afla că ai plecat. Nu mi-am putut închipui că te-ai substituit verișoarei tale, dar după ce-am fost la voi, am plecat destul de îngrijorată de situație. Darroch a avut destul de multe relații cu tot felul de fete din regiune, dar niciodată nu l-am mai văzut așa; se vedea clar că era îndrăgostit, prins într-o situație fără ieșire. Păreați atât de potriviți unul pentru celălalt. Fii fără grijă, totul va fi bine. Poți să ne povestești după ce vom trece aceste cursuri de apă. Nu te teme, nu sunt deloc adânci. Dar acela a fost râul principal – cel mai mare.

Într-adevăr, vadurile au putut fi trecute foarte ușor, deși Apollo avu câteva mici ezitări. Apoi, când ajunseră pe drumul tăiat în stâncă, Rebecca le povesti aventura ei deopotrivă de nebunească și de nefericită.

Nici nu-și putea închipui Matt ce efect benefic avu hohotul de râs în care izbucni când Rebecca termină de povestit. Joanna

începu și ea să râdă, eliberată de grija că Matt ar fi putut comenta cu asprime.

– Sunteți amândoi nemaipomeniți, dar nu e chiar atât de simplu. Darroch va avea impresia că i-am făcut o farsă și mă va considera tot atât de responsabilă ca și Becky. Voi încerca să rezist să stau acolo până când râul mai scade încă puțin. Ah, acum îmi dau seama că tot ce am avut acum la mine – portofel, cecuri – s-au pierdut; sunt toate pe fundul Rubiconului. Jo, am să te rog să-mi împrumuți niște bani până ajung în Dunedin; ți-i vor trimite înapoi părinții mei. Intenționam să întrerup serviciul un an și să scriu o carte într-o rulotă împrumutată de la niște prieteni.

– Rămâi la Craigievar și scrie acolo cartea, propuse Matt; un roman despre femeile care au înfruntat sălbăticia naturii de dragul bărbaților lor.

Merită să suporți, pentru început furia lui Darroch. Te asigur însă că supărarea lui nu va dura mult.

– Mai este un motiv pentru care nu pot rămâne. Nu este numai casa lui Darroch, ci și a lui Lennox. Sunt sigură că mătușa Davina va cumpăra pentru el acea porțiune de teren dacă se căsătorește cu Meg. Cum eu sunt imaginea vie a fostei lui iubiri, nu ar fi corect nici pentru Meg, nici pentru Lennox. Este normal să-l deranjeze și, în final, ar ajunge să mă urască. Nici Darroch nu i-ar face niciodată una ca asta vărului lui.

Atât Matt, cât și Joanna tăcură, îngândurați; o astfel de situație nu putea avea un final fericit.

Capitolul 10

Darroch și Meg terminaseră de discutat. Dacă ar fi auzit, Rebecca ar fi rămas foarte surprinsă. Avuseseră atât de multe lucruri de explicat, de întrebat, de înțeles, încât amândoi se simțeau epuizați.

– Ei, asta este, spuse Darroch. Rămâi aici, Meg; nu te las să traversezi iar râul și să faci tot drumul până la Pukewhetu în starea în care te afli.

– Nu am traversat Rubiconul. Gwill m-a dus cu avionul la Heronscrag și de acolo am venit călare.

– Chiar și așa, rămâi. Desigur, a fost mai bine să afli că nu e vorba de Becky. Te admir pentru curajul de a o înfrunta; știu că ai făcut-o de dragul lui Lennox.

– Din ambiție, Becky nu ar fi cedat, fără să-i pese că-i distruge viața lui Len, deși acesta îi spusese clar că între ei totul se

terminase. Dacă acea schimbare ar fi fost reală, atunci situația s-ar fi complicat. Joanna și Verona erau încântate de modul în care se comporta; au dat telefon și au vorbit și cu Queenie. Înainte de a primi scrisoarea de la Len, mă resemnasem cu gândul că se vor înțelege, iar eu trebuie să dispar de pe scenă. Apoi, am primit scrisoarea – a fost pentru mine ca o minune. Ei, acum totul e rezolvat.

– Pentru tine și Lennox, da, s-a rezolvat totul, încuviință Darroch încet, încruntat.

– Cred că sunt egoistă. Te rog să mă ierți, Darroch. Mai ai încă probleme, nu-i așa?

– Meriți din plin tot ce ți se întâmplă. Nu lăsa nimic să-ți umbrească fericirea.

– Mulțumesc, se pare că am un văr foarte înțelegător. Sper... se întrerupse, apoi continuă după o clipă. E timpul s-o chemăm pe verișoara lui Becky. Trebuie să fie o situație groaznică pentru ea. Să mă retrag? Nu știu ce să spun, ce să te sfătuiesc.

– Nici nu încerca.

– Știu că e foarte greu să trebuiască s-o mai găzduiești până când apele scad, dar, imediat ce va putea să plece, fii sigur c-o va face. Nimeni n-ar fi dispus după o astfel de întâmplare.

– De asta mă și tem... Vino cu mine. Mai este ceva ce încă nu știe și asta ar putea avea mare importanță.

Bătură la ușă și, neprimind nici un răspuns, bătură din nou.

– Nu are nici un rost, Rebecca. Trebuie să discutăm. Lasă-ne să intrăm, sau o vom face fără încuviințarea ta.

În aceeași clipă, deschise ușa.

– Rebecca, unde ești?

Ieși repede din încăperea goală, urcă în observator, apoi reveni în fugă, chemat de Meg care-i arăta cele câteva rânduri scrise în grabă.

– Darroch, spuse aceasta îngrozită, și ea a crezut că am traversat Rubiconul. Spune-mi, cum e? A mai scăzut?

– Chiar dacă ar mai fi scăzut, tot e mult prea adânc.

Trăsăturile chipului lui păreau sculptate în granit.

Fără să mai ezite, ieși în fugă, încălecă pe calul lui Meg și porni în galop. La rândul ei, Meg încălecă pe Grey Streak, așa neînșeuată cum era și-l urmă pe Darroch. Acesta ajunsese deja în dreptul râului și scruta orizontul, spre celălalt mal – nu se vedea nici o urmă.

– Nu avea cum să reușească... Apollo a intrat în vârtej și probabil că apa a luat-o... Ah, Dumnezeule! gemu el. Dacă măcar ar fi reușit să ajungă la una din limbile de pământ – e singura speranță.

– Nu despera! A spus că știe bine să călărească.

Merseră de-a lungul malului, privind atent albia râului. Darroch era atât de concentrat, încât nici nu auzi tropotul cailor pe șoseaua de deasupra malului. Din fericire, Meg, ridicându-și privirea, zări călăreții.

– Darroch, uită-te în sus... Se văd niște oameni călare și.... unul din ei îl mână pe Apollo.

Urmă un moment îngrozitor. La început, nu și-au dat seama că erau două persoane pe unul din cai și, oricum n-ar fi putut-o recunoaște pe Rebecca, pierdută în faldurile hainelor lui Matt. Oricum, era cineva care, cu puțin noroc putea oferi o informație.

Darroch scoase un strigăt cutremurător. Nici cei trei nu-i observaseră pe Darroch și Meg, dar se opriră imediat, surprinși și speriați, dându-și seama clar că era vorba despre o situație urgentă.

Darroch și Meg porniră imediat pe poteca laterală – o bifurcație care făcea legătura între cele două drumuri. Când ajunse la câțiva metri depărtare de ei, Darroch se opri și, fără să-și dezlipească privirea de la ghemotocul înfășurat în niște haine imense, așezat în fața lui Matt, întrebă, cu vocea răgușită de emoție, abia putându-și mișca buzele aproape rigide:

– A pățit ceva?

– Absolut nimic, numai că are nevoie de o baie fierbinte și haine uscate, răspunse Matt pe un ton cât mai liniștitor.

Darroch descălecă, făcu un pas, apoi se prăbuși.

– Ține frâul, Rebecca! strigă Matt și într-o secundă ajunse lângă prietenul lui, îngenunchind să vadă ce i se întâmplase. Dumnezeule! Acum el a leșinat!

Nu dură decât câteva clipe, după care Darroch deschise ochii, focalizând imaginea cu oarecare efort.

– Nu am leșinat. N-am leșinat niciodată în viața mea. Dar... m-am liniștit.

Matt nu se putu abține să nu izbucnească într-un hohot de râs.

– În orice caz, a fost cea mai bună imitație de leșin pe care am văzut-o... E-n regulă, amice; jur să nu povestim nimănui.

– Rămâi unde ești! strigă deodată Rebecca, văzându-l că încearcă să se ridice, apoi descălecă și alergă spre el.

Se pare că era exact ce aștepta calul lui Matt: eliberat, fugi. Văzând ce se întâmplă, Joanna încercă să-i prindă hățurile, dar nu numai că nu reuși, ci le scăpă din mână și pe ale lui Apollo. Acesta hotărî imediat că ideea tovarășului lui de drum fusese foarte bună și o puse și el în aplicare imediat, pornind liber în galop.

– Uite ce-ați făcut! strigă Matt desperat. Joanna, nu cumva să te miști din șa, dacă nu vrei să te leg acolo!

Rebecca îngenunche lângă Darroch.

– În ce hal m-ai adus! spuse acesta, sprijinindu-se într-un cot.

– Știu, a fost îngrozitor și pentru mine; trebuia să-ți fi spus cu mult timp în urmă, dar am sperat...

– Nu la asta mă refer, ci la faptul că m-ai speriat îngrozitor; atât de cumplit, încât m-am făcut de râs, eu un bărbat atât de obișnuit să înfrunt greutățile.

Matt puse capăt acelei scene ce risca să se transforme din dramatică în ușor ridicolă.

– Hai, Rebecca, sus, urcă pe cal în fața Joannei. Meg, ia-l pe Darroch pe calul tău, iar eu voi călări pe cel pe care ești tu acum – fără șa.

Tot drumul spre casă, Rebecca se gândi cu groază la ceea ce avea să urmeze: probabil va fi dusă la baie, ca un copil care tocmai căzuse într-o băltoacă, după care va trebui să-l lase pe Darroch să-și răsucească pumnalul în rana ei.

Într-adevăr, când ajunseră la fermă, protestele nu avură nici un efect. Joanna îi pregăti o baie fierbinte și-i alese hainele cu care să se îmbrace, totul cu o pedanterie căreia Rebecca nu-i vedea nici un rost și care o înnebunea.

– Aș fi preferat să fiu în stare de inconștiență, să am temperatură, să delirez... orice, numai să nu fiu nevoită să am o explicație cu Darroch și să rămân aici până când apele râului scad.

– Prostuțo! Încă nu-ți vine să crezi cât de norocoasă ești? Darroch nu te va lăsa să pleci de aici pentru nimic în lume, tot așa cum nici Matt nu m-ar lăsa. Am să-ți spun povestea mea odată.

– Nu voi mai fi aici. Voi, care aveți căsnicii fericite aveți tendința să faceți totul, să împărțiți această fericire și celor din jur. Cum pot rămâne? Este exclus.

– De ce nu? Darroch trebuie să simtă o mare ușurare pentru faptul că nu ești Becky, că nu mai trebuie să lupte împotriva acelei atracții nepermise față de logodnica vărului lui. Becky a dispărut pentru totdeauna, așadar, ce-i cu tine?

– Încă tot nu înțelegi? Este groaznic să ai pe cineva identic din punct de vedere al înfățișării – aproape că îți fură individualitatea. Acum, de exemplu, faptul acesta constituie o barieră de netrecut. Chiar dacă Darroch m-ar ierta, tot n-aș

putea rămâne; repet ceea ce v-am mai spus deja, pe drum: sunt imaginea vie a fostei iubiri a lui Lennox. Cum pot rămâne, în acest caz?

– Rebecca, sunt sigură că asta se poate rezolva. Nu mă întreba de ce simt așa. Și acum, să ne grăbim cu îmbrăcatul.

– Merg așa cum sunt, nu mă interesează cum arăt. Dă-mi blugii. Și așa, dacă Darroch o fi ținut un pic la mine, minciuna mea a făcut pesemne să dispară totul. Țin să cred că nu a fost nimic profund, ci doar conjunctura... Joanna, nu-mi pun rochia. Nu mă îmbrac în rochie!

Protestele erau inutile. Din valiza pe care Rebecca o mai lăsase în cameră, Joanna alese o rochie în nuanțe de albastru, verde și turcoaz, așa cum erau ochii acesteia.

– Haideți, fetelor, grăbiți-vă, nu mai avem răbdare! se auzi vocea lui Matt.

– Vin, răspunse Rebecca, enervată, ieșind cât putu de repede pe lângă Joanna, înainte ca aceasta să-și pună în aplicare planul de a o farda.

Joanna o urmă imediat, iar Meg era deja în living, alături de bărbați. Dar, nu mai conta; umilința ei era totală.

– Nu eu am vrut să mă îmbrac așa, izbucni Rebecca, văzându-l pe Darroch în picioare în fața căminului, cu brațele încrucișate și buzele strânse. Jo m-a forțat. Te rog, cheamă-l pe Gwill să mă ia imediat de aici cu avionul, cel mai târziu mâine.

– Termină cu prostiile, Rebecca și așază-te. Ai trecut printr-un calvar.

– Nu, am să rămân în picioare. Aștept scandalul pe care ești, de bună seamă, îndreptățit să mi-l faci. Oricum, nu va fi nimic în comparație cu tot ce mi-am reproșat eu însămi. Începe, ca să terminăm mai repede.

– De acord, numai să plece asistența.

Nici unul din cei trei – Matt, Joanna și Meg – nu făcu nici un pas.

– Nici gând, spuse Meg. Nu știu ce intenționezi să spui, Darroch, dar eu i-aș săruta tălpile pentru că a luat locul lui Becky. Am venit aici scoțând flăcări pe nas, dar toate temerile mele s-au dovedit nefondate. În orice caz, Darroch Fordyce, ești un fraier mai mare decât mi-aș fi putut închipui vreodată dacă o lași să plece de la Craigievar.

– Și tu, Meg King, o fraieră și mai mare, dacă-ți închipui că aș putea s-o las. Singurul motiv pentru care speram să ne lăsați singuri era că, în mod absolut firesc, nu vreau să am martori când o cer în căsătorie... Nici un bărbat n-ar vrea...

– Bineînțeles că nu, și cu toate acestea, același lucru mi s-a întâmplat și mie, spuse Matt. Vărul meu mai mare nu m-a scutit de prezența lui, așadar, tu de ce ai duce-o mai bine? Nu pentru tine stau aici și nici nu vreau să-ți stric acest moment, pentru nimic în lume. Rămân ca să mă conving că Rebecca nu este nedreptățită. De asemenea, aș vrea s-o conving să te accepte, pentru că are o idee fixă că, după tot ce s-a întâmplat, îi este imposibil să se mărite cu tine. Nu, nu mă întrerupe Joanna, vorbesc foarte bine.

Rebecca rămase ca o stană de piatră. Auzea bine ce se discuta? Da, chiar și așa, rămânea problema lui Lennox: ce va simți acesta când se va întoarce și va veni aici?

– Hai, Darroch, spune ce e de spus, interveni Joanna. Matt nu știe, dar Meg mi-a șoptit cât Rebecca era în baie. Vezi tu, ideea fixă a Rebeccăi este că nu se poate căsători cu tine fiindcă i-ar aminti lui Lennox permanent de relația lui eșuată. Așadar, e cazul să lămurești lucrurile. Și nu ne cere să plecăm, pentru că nu o vom face.

– Ascultă-mă bine, Rebecca, începu el. Mătușa Davina s-a întâlnit cu Lennox în Fiji – vasul pe care ea se îmbarcase într-o croazieră a ajuns acolo. Știi că Lennox a fost întotdeauna pasionat de mare și de vapoare... poate un pic mai mult decât de munte. În Fiji era o casă de oaspeți de vânzare; de fapt, casa se vindea și cu o mică flotă de ambarcații de plăcere. Cu banii pe care i-ar fi dat pentru pământul de aici, mătușa Davina va cumpăra această casă în Fiji. Va fi un adevărat paradis pentru Len... pentru el și Meg. Cât despre mine, eram într-o încurcătură îngrozitoare: te iubeam, dar... dar cum puteam să-i fac una ca asta lui Len... ție... Credeam că te-ai întors de dragul lui. Nu știam că avusese înțelepciunea să-și dea seama că viitorul lui este alături de Meg.

Rebeccăi nu-i venea să creadă. Închise ochii, simțind o ușoară amețeală.

– Nu-ți vor lipsi munții?

– Voi fi cu Lennox; îmi va fi de-ajuns.

– Ei, și acum... voi trei – afară! spuse Darroch, cu ochii strălucitori.

– Mai întâi, propunerea oficială, insistă Matt.

– Of! Cine mai are nevoie de dușmani cu astfel de prieteni? Cedez. Rebecca Menteith, vrei să fii soția mea?

Buzele Rebeccăi se deschiseră într-un zâmbet larg și ochii ei verzi-albaștri străluceau de fericire.

– Cred și eu că da!

Izbucniră toți în râs.

– Cam groaznic pentru o scriitoare! comentă Joanna. Bun, acum ne putem retrage, Darroch.

Brusc, Darroch și Rebecca rămaseră singuri. Într-o clipă, Darroch o cuprinse în brațe și o strânse la piept cu pasiune.

– Iubito, ești a mea. Ești cea adevărată, nu Becky, nu fosta logodnică a lui Len. Ești Rebecca!

După care, nu au mai fost necesare alte cuvinte și, oricum, n-ar mai fi fost posibil a fi rostite.

O jumătate de oră – atât avuseseră; după care Joanna bătu la ușă și-i anunță că auzea venind ajutoarele lui Darroch și copiii.

– Ce le vom spune? întrebă Rebecca, îngrozită. Mai ales copiilor?

– Le voi spune adevărul. Copiii nu suportă secretele și misterele, tot ceea ce adulții le ascund. Vor accepta aceasta ca pe unul din lucrurile ciudate și minunate pe care adulții le fac. Dar, voi proceda în felul meu. Vino și așază-te lângă foc și așteaptă. Merg să-i aduc. Se duse pe verandă, să-i întâmpine. Veniți pe aici, avem o surpriză pentru voi.

– Ador surprizele, spuse Nan. E una plăcută?

– Foarte plăcută: un oaspete.

Făcură toți diferite presupuneri, urmându-l pe Darroch; ajunseră deja în salon, unde o văzură pe Becky, fără însă a reacționa.

– Copii, amici, aceasta nu este Becky, ci verișoara ei, Rebecca.

Șase perechi de ochi o priviră curioși.

– Cum a ajuns aici? întrebă Lindsay. Am văzut în curte caii de la ferma Heronscrag. Ce se petrece? Și de ce ai figura asta fericită, Darroch?

– Pentru că tocmai m-am logodit. Mă voi căsători cu Rebecca.

– Am impresia că-mi pierd mințile, comentă Duncan, așezându-se pe brațul fotoliului în care stătea Joanna. Da, da, asta este... Am avut niște discuții ciudate cu Becky în ultima vreme... am avut aceeași impresie. Și unde e Becky?

– Da, unde e Becky? se arătă foarte interesat și Andrew. Vreau să-i arăt melcul meu.

– Nu înțeleg, spuse Keit, scăprpinându-se în cap. Am văzut la televizor că verișoara lui Becky era într-o croazieră. Acum, ar trebui să fie undeva în mijlocul Pacificului și, când colo, e aici... și spui că te-ai logodit cu ea, deși nici nu o cunoșteai! Știu că lucrezi repede!

– Vreau să-i arăt lui Becky melcul meu! Tonul lui Andrew deveni mai imperativ.

– Iat-o, spuse Darroch, luându-l pe Andrew de mână și conducându-l lângă Rebecca. E un pic cam greu de înțeles, dar... ascultă: prima Becky voia să se mărite cu unchiul Lennox, dar

apoi a plecat; verișoara ei, Rebecca, a venit aici încercând să rezolve această situație și eu am crezut că e Becky. Atunci, s-a hotărât să ne facă o farsă. Adu-ți aminte că și Becky povestea cum se dăduse de multe ori una drept cealaltă când erau mici. Rebecca a văzut că aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de noi, s-a gândit că ne vom supăra că Becky a plecat, așa că s-a dat drept Becky. Ce năzdrăvănie din partea ei, nu-i așa?

– Nu, spuse Andrew simplu; nici nu-i păsa de fapt. O privi în ochi, îi zâmbi și depuse ofranda în brațele ei: Este cel mai grozav melc pe care l-am găsit vreodată – o frumusețe. Ți-l dăruiesc ție, Becky. Cum îl vei numi?

– Iată primul meu dar de logodnă. Mulțumesc, Andrew. Îl voi numi Sylvester.

– Mi-a trecut la un moment dat prin minte că o astfel de schimbare este imposibilă, spuse Duncan, care începea să-și revină din surprindere. Dar cum va primi Lennox vestea?

– Darroch, spune-le despre planurile lui... despre faptul că se va căsători cu Meg. Totuși... nu înțeleg ceva: după ce ai vorbit cu mătușa Davy, de ce nu mi-ai spus că Len nu se va mai întoarce la Craigievar?

– Nu știam că se va căsători cu Meg. M-am gândit că viața plină de culoare pe o insulă tropicală te va atrage mult mai mult decât cea de la Craigievar. Împotriva oricărei rațiuni, era ceva ce mă împiedica să te las să pleci.

– Mai bine încep să sărut chiar acum viitoarele mirese, spuse Duncan, ridicându-se. Și, mi se pare că o dublă logodnă se cere sărbătorită cu șampanie la o cină festivă.

Cuvintele lui avură un efect ciudat asupra celor trei femei care se priviră îngrozite.

– Spune-mi, Rebecca, înainte ca toată această nebunie să înceapă, aveai intenția să pregătești ceva pentru cină? Avem norocul să fie dezghețată o bucată de carne?

– Meg, băieți, copii, toată lumea în bucătărie, la treabă!

– Am o mulțime de întrebări să-i pun lui Becky... Rebeccăi, spuse Nan. De exemplu, pe cine vei avea ca domnișoară de onoare?

– Am impresia că, de acum încolo, nimeni nu ne va mai băga în seamă, spuse Darroch. Un singur lucru vă spun: nici gând să așteptăm până după Crăciun cu nunta – va fi luna viitoare, în bisericuța dintre munți.

Era miezul nopții când toți se retraseră.

– Te conduc până la ușa camerei tale, dar acum nu mă voi mai simți vinovat pentru sărutul de noapte bună.

Prin fereastra din capătul coridorului se vedeau mii de stele.

– Ador priveliștea aceasta.

– Sper să existe ceva care să-ți placă și mai mult – priveliștea văzută de la fereastra camerei mele. De acolo se vede și Rubiconul.

– Dragul meu Rubicon!

– "Drag?" Când era să mi te ia? Și acum mă îngrozesc doar gândindu-mă.

– Nu, iubitul meu. Rubiconul va fi întotdeauna râul care închide micul nostru univers în el. Cât de mult le-am invidiat în seara aceea pe Joanna și Verona!

– De ce?

– Îți spun altă dată... când nu voi mai avea motiv să le invidiez. Darroch, să nu lipsim prea mult în luna de miere; cel mai bine va fi înapoi, aici.

– Trebuie să plec acum... nunta mi se pare insuportabil de îndepărtată...

Sylvie și Ewan, împreună cu copiii, le pregătiseră o masă minunată de bun venit; acum plecaseră acasă la ei, la Kildrummy. Apele râului crescuseră din nou și piscurile erau acoperite cu zăpadă.

– Să te întorci acasă din luna de miere pe o insulă tropicală și să găsești așa ceva... Trebuie să fii nebună, doamnă Fordyce, o necăji Darroch.

– Aceasta este adevărata noastră lume, aici este tot ce-mi doresc. Așa am simțit din prima clipă în care am ajuns aici. Numai că atunci nu aveam nici cea mai mică speranță.

– Și erai invidioasă pe Joanna și pe Verona; nu ai de gând să-mi spui de ce?

– Pentru că, după seara romantică pe care am avut-o, n-a trebuit ca ele să spună "Noapte bună" și să se despartă de ființa iubită, ca mine, ci pentru ele a urmat o noapte de pasiune. Există și alte culmi pe care te poți înălța, Darroch, așa cum știm și noi.

– Așa cum știm atât de bine, spuse el, conducând-o în camera lor.

Sfârșit